

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:87 • 16 Ocak '99 • 5 DM

Tekstil işçisi de satıldı!

Hain sendika ağalarından hesap soralım!

TKİP Belgeleri:
Parti programı üzerine ön tartışmalar/5
**Parti programının
bilimsel temelleri**

~ Orta sayfa

İÇİNDEKİLER

Çeteleriyle birlikte çeteleşen devlet devrimle temizlenecek	3
İki sınıf iki silah:	
Grev ve lokavt	8
Swisscard direnişi	12
Reformist solun seçimlerde güçbirliği tartışmaları üzerine.	16-17
TKİP Belgeleri: Parti programı üzerine ön tartışmalar/5	
Parti programının bilimsel temelleri (Orta Sayfa)	18-25
Parti tanıtım kampanyamızdan	26-27
Berlin'de görkemli gösteri.	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:87 ● 16 Ocak 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Artırdıkları zulüm, çöküşlerini hızlandıracak!

ABD emperyalizmi, son iki hafta içinde, İncirlik Üssü'nü kullanarak, Irak'ı dört sefer daha bombaladı. İncirlik'in Irak'a karşı tam bir saldırı merkezine dönüşmesi, kuşkusuz Türkiye'nin bölgede ABD emperyalizminin savaş arabasına daha fazla bağlanmasının bir sonucudur. İşin ilginç yönü, bu emperyalist saldırılar, kamuoyunda "ABD'ye kafa tutan adam" ünvanıyla anılan Ecevit'in başbakan oluşunun ayağının tozu bile gitmeden gerçekleşiyor. Bu durum orta burjuvazinin anti-emperyalistliğinin sınırlarını da gözler önüne seriyor.

Bölgede emperyalizme suç ortaklığında kilit rol üstlenen tekeli burjuvazi, işçi ve emekçilere pervasızca saldırıyor. Bu saldırıların son halkasını tekstil işkolunda dayatılan satış sözleşmesi oluşturuyor. TEKSİF'in sendika ağalarının ardından Öz İplik-İş ve Tekstil İşçileri Sendikası'nın ağaları da kazanılmış sosyal hakları gaspeden, esnek çalışmayı ve %45'lik sefalet ücretini dayatan ihanet sözleşmesini imzaladı. Şimdi tekstil işçilerini zorlu bir süreç bekliyor. Önümüzdeki günlerde imzalanan satış sözleşmelerinin iptalinin yanısıra olanca hızıyla sürdürülen işten atmalar da birleşik ve militan bir karşı koyuşu gerekli kılıyor.

Toplu sözleşme süreci yaşayan kamu işçileri de tekstil işçilerinin uğradığı satış sözleşmesi ihanetini yaşamamak için işyerlerinde sendika bürokratlarından bağımsız işleyen grev komiteleri oluşturmalarıdır. Bu komitelerin koordinasyonu sağlanarak birleşik

mücadelenin yolu döşenmelidir.

Sermayenin çeteleşmiş devleti, saldırılarını daha iyi gerçekleştirmek için kendini aklama operasyonunu sürdürüyor. Bu çerçevede Çatlı'nın cenazesinde serbestçe arzı endam eden, şirketler kuran, medyaya sık sık demeçler veren, ülkeye sık sık giriş-çıkış yapan faşist katil Haluk Kırıcı 'yakalandı'. Çürümüş düzen ve çeteleşmiş devletin aklanma çabası boş bir çabadır. İşçiler ve emekçiler çetelerden hesabı, çetelerin varlık zemini olan burjuva devletini paramparça ederek soracaktır. Sermaye devleti bir yandan ABD'ye suç ortaklığı eder, satış sözleşmeleri dayatır, çeteciliği ayyuka çıkarırken bir yandan da düzene ve rejime alternatif güçlerin üzerine hisımla saldırıyor. Bu çerçevede gazetemizin her sayısı toplatılıyor, çalışan ve okurlarımız gözaltına alınıyor, işkenceden geçiriliyor. Son bir hafta içinde İstanbul'da Murat Elverişli, Kemal Gönültaş, Erol Turan, Ozan Şaşırılmaz ve Volkan adlı çalışan ve okurlarımız ile Kocaeli temsilcimiz Özden Demirel gözaltına alınıp

işkenceden geçirildi.

Çalışan ve okurlarımız, devrimci duruşlarıyla düşmana gereken yanıtı vermişlerdir. Düşmanın diz çöktürebilmek için uyguladığı terör karşılığında devrimci direniş tavrı sergilenmiş ve diz çöken yine kendileri olmuştur.

Sermaye devletinin bu saldırıları bizi yıldıramayacak. Artırdıkları zulüm çöküşlerini yaklaştıracak. Bugüne kadar uygulanan saldırılar, bizi susturmadı, sadece sınıf kinimizi biletti. Bundan sonra da toplatmalar, işkenceler, tutuklamalar, tehditler çalışmalarımızı engelleyemeyecektir.

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

Ulusal Sorun ve Devrim

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H
A
N
Z
-
R
L
A
N
-
Z
O
Y
-
R

Çeteleriyle birlikte çeteleşmiş devlet devrimle temizlenecek

İğrenç kokular saçan sermaye düzeni bataklığını ancak devrim kurutabilir. Tüm toplumu içine çeken kirlenmeyi seçimler değil, yalnızca devrim temizleyebilir. Burjuvazinin sınıf iktidarına, proletaryanın emekçi katmanlara önderliğiyle gerçekleştirilecek bir proleter devrimle son verilemediği sürece, sermaye sınıfının çete devleti, işçi ve emekçilere karşı bir baskı ve terör aygıtı olarak kendisini tahkim etmeyi sürdürecektir.

Susurluk kazasıyla çürüyen düzen, çeteleşen devlet gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya serildi. Sicilli bir faşist katil, bir korucubaşı milletvekili ile üst düzey bir polis şefi arasındaki ilişki, devrimciler ve komünistlerin yıllardır dile getirdikleri kontr-gerilla cumhuriyeti gerçeğinin işçi ve emekçiler tarafından da görülmesinde adeta bir ayna işlevi gördü. Burjuva cumhuriyetinin iliklerine dek çürümüşlüğü tüm iğrençliğiyle dışa vurdu.

Çözumsuz sorunlar içinde debelenen sermaye düzeni ve onun devleti, emekçi sınıfların ve Kürt halkının mücadelesinin karşısına çeteleşerek ve mafyalaşarak çıkmak dışında bir yol bulamadı. Faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların, sokak infazlarının, Kürt halkına yönelik katliamların, adam kaçırma ve suikastlerin failleri olan, asker, polis, itirafçı, korucubaşı, MHP'li faşist katillerden oluşan çeteler, tüm kanlı ve pis işlerini bu çürüyen düzenin selameti için gerçekleştirdiler. Kontr-gerilla şefi M. Ağar'ın itirafıyla "bin operasyon"lar da yine bu çete devletinin bekası içindi.

Bizzat faşist devlet eliyle organize edilen elikanlı çeteler, rant kavgası yüzünden birbirlerine girmedikleri, pisliklerini ortaya saçmadıkları sürece sorun yoktu. Sözde aranan çete mensubu faşist tetikçiler yıllarca özel bir tarzda korundular. Ama it dalaşının artık gizlenemez hale geldiği, emekçi

kitlelerin sermaye devletini sorgulamaya başladıkları Susurluk sonrası süreçte, burjuvazinin sınıf iktidarını kitleler nezdinde meşrulaştırabilmek için, "devlete sızmış çeteler"e savaş açıldı, sermaye medyası öncülüğünde "temiz toplum" kampanyaları örgütlendi. Devletin içindeki çeteleri temizleme demagojisi eşliğinde, kendisi çeteleşmiş olan sermaye devleti, çetelerin üzerine gidiyor görüntüsü yaratmaya çalıştı. Çeşitli katliam davalarının sanıkları olan faşist katiller ve mafya mensupları yakalanmaya ya da kendileri teslim olmaya başladılar. Böylece "devleti aklama" operasyonu iğrenç bir ortaoyununa dönüştü. Çete mensubu katiller bir yandan yakalanırken, öte yandan burjuva mahkemeleri tarafından salıverildiler. Susurluk davasında yargılanan katillerin büyük bir kısmı tahliye edildi. Yakalama ve aklama operasyonu elele yürüdü.

"Devleti çetelerden temizleme" gösterisi hala sürüyor. Son olarak elikanlı bir başka tetikçi 20 yıl sonra "yakalandı". 7 TİP'li öğrencinin katledilmesi, Piyangotepe katliamı, Maraş katliamı, Kemal Türkler cinayeti ve Ö. Lütfi Topal'ın öldürülmesinin faillerinden biri olarak "aranan" bu faşist katil, 20 yıldır elini kolunu sallayarak çete devletinin tetikçiliğini yapıyordu. Sermaye düzeni denilen bataklığın ürettiği sivrisineklerden birisiydi. Şimdi de "devleti aklama" operasyonunda kendisine verilen rolü oynuyor.

Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk tablosunun ardında burjuvazinin sınıf egemenliği yatmaktadır. Bu sınıf egemenliğini ancak dizginsiz bir baskı ve şiddet sayesinde sürdürmektedir. Çeteleşen ve mafyalaşan, kendi halkına karşı katliamlar tezgahlayan bu sınıfın devletidir. "Temiz toplum", "çetelerden arınma" vb. demagojik kampanyalarla kitlelerin bilinci karartılarak ortaya saçılan pisliğin üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Çeteleri sermaye devleti gerçekliğinden kopartarak "münferit" olaylar derekesine indirgemek, orduyu tüm bu pisliklerin dışında ve "laik-demokratik cumhuriyetin" korunmasının biricik güvencesi olarak göstermek, "ülkenin demokratikleştirilmesi" ve "laik cumhuriyeti koruma" demagojisiyle ilerici kitle muhalefetine yedeklemek, emek-sermaye çelişkisini perdellemek için laik/anti-laik cepheleşmesini

örgütlemek, Susurluk sonrası süreçte sermaye devletinin politikalarına damgasını vurmuştur. Düzen cephesi şimdilik bunda belli bir başarı sağlamıştır.

Sermaye düzeninin içinde debelendiği kriz batağı onu siyasal planda da tam bir çıkmazla yüzyüze bırakmıştır. Mafya ve çete ilişkilerine batmış bir meclis tablosundan "istikrarlı" hükümetler çıkarmak mümkün olamamaktadır. Bu siyasal istikrarsızlık gelinen yerde seçimleri bir zorunluluk haline getirmiştir. Sermaye sınıfı işçi ve emekçilere yönelik saldırıları daha pervasız bir biçimde yürütebilmenin koşullarını yaratabilmek için şimdi de seçimleri kullanmaya çalışmaktadır. Seçimler aynı zamanda IMF-TÜSIAD programları etrafında tekleşmiş olan düzen partilerinin yıpranmış imajlarının yenilenmesinde bir araç olarak kullanılmak istenmektedir.

Düzen partileri seçim propagandalarında ekonomik planda vaatlerde bulunamayacaklarını, popülizme dayalı demagojik konuşmalar yapamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Bu nedenle de seçim tartışmalarını "kim daha temiz" platformu üzerinden yürütmeye çalışacaklar. Nitekim daha şimdiden bizim iktidarımız döneminde çetelerin üzerine şöyle gidildi yollu açıklamalar yapıyorlar. Sermaye devletinin aklanması operasyonunun bir parçası olarak sürdürülen "çetelerle savaş" demagojisinden kendilerine pay çıkarmak istiyorlar. Faşist katillerin "yakalanma"sını kendilerini ve devleti aklamaya aracına dönüştürüyorlar.

Bu seçim döneminde tüm düzen partileri mafyalaşmış ve çeteleşmiş kontr-gerilla cumhuriyetini aklama operasyonunu elbirliğiyle sürdüreceklerdir. Bunu tersine çevirme sorumluluğu devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarındadır. Devletteki çeteleşmenin, burjuva siyasal yaşamdaki kokuşma ve çürümenin, sermayenin sınıf egemenliğiyle ilişkisi içinde teşhir edilmesi, devrim ve sosyalizm propagandasına dayanan sistemli bir propaganda ve ajitasyon

Sermaye düzeni denilen bataklığın ürettiği sivrisineklerden birisiydi. Şimdi de "devleti aklama" operasyonunda kendisine verilen rolü oynuyor.

faaliyetinin yürütülmesi gerekiyor. Burjuva partileri sosyal reform partileriyle koro halinde, seçimlerin çare olduğunu vaaz ediyorlar. Oysa işçi ve emekçiler şimdiye dek onlarca kez seçim sandıklarına gittiler, şu veya bu düzen partisine oy verdiler. Sonuçta ne oldu? Açlık, yoksulluk ve sefalet girdabının her geçen gün biraz daha derinleştiği, baskı ve şiddetin daha da yoğunlaştığı bir karanlık tablo ortaya çıktı. Bu karanlık tablo, çeteleşen devlet-çürüyen düzen tablosudur.

İğrenç kokular saçan sermaye düzeni bataklığını ancak devrim kurutabilir. Tüm toplumu içine çeken kirlenmeyi seçimler değil, yalnızca devrim temizleyebilir. Burjuvazinin sınıf iktidarına, proletaryanın emekçi katmanlara önderliğiyle gerçekleştirilecek bir proleter devrimle son verilemediği sürece, sermaye sınıfının çete devleti, işçi ve emekçilere karşı bir baskı ve terör aygıtı olarak kendisini tahkim etmeyi sürdürecektir.

Tüm pislikleri üreten sermaye düzenine ve onun kontralaşan devletine karşı mücadeleyi yükseltmek için komünist işçi partisi bayrağı altında birleşelim, örgütlenelim!

Pisliği seçimler değil, devrim temizler!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

İşçiler tabandan inisiyatif geliştirmelidirler

Satış sözleşmeleri ve sınıf hareketi

Bugün grev kararı almış 70 bin tekstil işçisi, tekstil sendikalarının imzaladığı satış sözleşmesine karşı eylemli bir tepki ortaya koymazsa eğer böylece bu bürokratların yarınki başka ihanetlerine de olanak tanımış olacaktır. Dün metal işçilerinin başına gelen bugün tekstil işçisinin başına, yarın kamu işçilerinin başına gelecektir. İşçiler daha birkaç yıl öncesinde Ankara'da Bayram Meral'i nasıl kovalayıp ağaca çıkarttıklarını hatırlamalıdır!

Sermaye sınıfı, yaşadığı iktisadi ve siyasi krizi derinleştikçe, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor. İktisadi krizin faturası işçi sınıfına ve emekçi yığınlar, asgari yaşam standartlarının çok altında belirlenen asgari ücret, sıfır zam, tensikat ve her geçen gün artan enflasyonla ödetirilmektedir. Siyasal alanda ise bu, yoğunlaşan devlet terörü, sendikasılaştırma ve örgütsüzleştirmelerle tamamlamaktadır. Bugünün devrimcileşmiş ve politik öncü partisiyle bütünleşmiş bir sınıf ve kitle hareketinden yoksunluğu koşullarında, sermaye sınıfı iktisadi, sosyal ve siyasal saldırıları çok daha engelsiz ve pervasızca yürütme olanaklarını bulabiliyor.

Sınıf hareketinde umut verici ilk işaretler

Ancak bir yandan giderek derinleşen açlık ve yoksullaşma, diğer yandan en sıradan demokratik hak ve özgürlükler için dahi büyük bedeller ödemek zorunda kalınıyor olması, sınıf cephesinde devrimci birikim ve dinamiklerin mayalanmasını da beraberinde getiriyor. Örneğin dün Kürt ulusal mücadelesine ve devrimci gelişmeye karşı Türk Metal'in arkasında şovenist histerinin bir parçası haline gelen, bedelsiz oto ithaline karşı sermayenin çıkarları için eylem yapan binlerce metal işçisi, bugün Türk Metal'in ihanetine karşı oldukça anlamlı bir tepki ortaya koyabilmektedir.

Sınıf cephesindeki gelişmeler

baktığımızda önümüzdeki dönemin militan bir sınıf hareketine gebe olduğunun ilk verileri fazlasıyla görülmektedir. Çok anlamlı bir direniş geleneğine sahip olmayan SEKA ve Erkunt işçilerinin, özelleştirme ve fabrika kapatmaya karşı üretimi durdurarak fabrikayı işgal etmeleri, her ne kadar tekil birer eylem olarak kalsa da, önümüzdeki dönem sınıf hareketinin ilk yönelimleri olması anlamında oldukça önemli örneklerdir.

Tekstil satış sözleşmesi imzalanmış olsa da, TİS sürecine giren kamu işçileri ile beraber değerlendirildiğinde, SEKA ve Erkunt direnişi iki noktada anlamlıdır.

Birincisi; sermayenin saldırılarının sistematik bir yoğunluk kazandığı, ancak sınıf ve kitle hareketi cephesinde bir durgunluk yaşandığı bir dönemde, sendika bürokrasisine rağmen üretim durdurulup fabrika işgali gibi çatışmayı göze alan bir eylem olmasındadır.

İkincisi ise, politik olarak en geri işyerlerinde bu tepkinin gelişiyor olması, sınıf ve kitle hareketinin bünyesindeki patlama dinamiklerini gösteriyor olmasındadır.

Bu iki olguyu, sınıf hareketi cephesindeki patlama dinamiklerinin ve devrimci öncü arayışının somut bir göstergesi saymak gerekiyor.

Ne var ki, bütün bu olgulara rağmen, sınıf ve kitle hareketindeki bu patlama dinamikleri politik öncüsü ile buluşamadığı oranda, ya sendikal bürokrasinin ihanetiyle kırılmaya uğrayacaktır, ya da en iyi ihtimalle kendiliğinden hareketin sınırlarını aşamayacaktır.

Sınıf hareketi ve sendikal bürokrasinin ihaneti

70 bin tekstil işçisini ilgilendiren TİS'in tıkanmasıyla birlikte bu sektörde örgütlü bulunan üç ayrı sendika konfederasyonu (DİSK, Hak-İş, Türk-İş) ortak grév kararı aldılar. Bu ortaklığı ortak hareket etme ve ortak TİS imzalamaya yönelik prensip kararı izledi. İlk bakışta konfederasyonların aldığı bu kararı sınıfın sendikal bölünmüşlüğü ve yalıtılmışlığını ortadan kaldırmaya dönük küçük bir adım gibi görünüyordu. Gerçekte ise üç konfederasyonun yaptığı ihanetin ortaklaştınlmasıydı. Nitekim ortak ihanet kararı kısa sürede sonuçlarını

verdi de. Önce sermaye uşaklığını bir kez daha ispatlayan Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikası, ortaklığı bozarak satış sözleşmesini imzaladı. Hemen ardından, yalnızca bir gün sonrasında, DİSK-Tekstil ve Öz İplik-İş sendikaları da aynı ihanet sözleşmesine imza attılar.

Kuşkusuz bu, sendika bürokrasisinin ne ilk ne de son ihanetidir. İşçi sınıfı kendi sendikalarına sahip çıkıp bu hain sendika bürokratlarına karşı savaşmayı başarmadıkça, bu ihanet şebekesini hiçbir güç engelleyemez. Bunun için bu ihanet şebekesinin yakın geçmiş icraatlarına bakmak bile yeterlidir. Daha birkaç ay önce aynı ihaneti metal sektörü yaşadı. Satış sözleşmesini önce Türk Metal imzaladı. Akabinde Öz Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş sendikaları da aynı satış sözleşmesini imzalamışlardı.

Demek ki sorun tek tek sendika ve sendikacılardan gelmiyor. Sorun toplam olarak sendikaların başına çöreklenmiş bürokratlarından kaynaklanıyor. Onların sermayenin talep ve ihtiyaçları doğrultusunda işçi sınıfını arkadan hançerlemeyi değişmez bir çizgi haline getirmiş olmalarından geliyor. Öyle ki, işçi sınıfının bedel ödeyerek kazandığı sendikalar sermayeye karşı birer mücadele araçları olması gerekirken, bugün işçi sınıfına karşı birer dalgakıran işlevi görür hale gelmişlerdir. İşçi sınıfı sendikalarına sahip çıkıp, sendikalarının başına çöreklenmiş bu hain güruhu kovmayı başaramadığı sürece de, bu hep böyle olacaktır.

Bugün grev kararı almış 70 bin tekstil işçisi, tekstil sendikalarının imzaladığı satış sözleşmesine karşı eylemli bir tepki ortaya koymazsa eğer böylece bu bürokratların yarınki başka ihanetlerine de olanak tanımış olacaktır. Dün metal işçilerinin başına gelen bugün tekstil işçisinin başına, yarın kamu işçilerinin başına gelecektir. İşçiler daha birkaç yıl öncesinde Ankara'da Bayram Meral'i nasıl kovalayıp ağaca çıkarttıklarını hatırlamalıdır! İşçilerin iradesinin yansımadığı, söz, yetki ve karar hakkına sahip olmadığı bir TİS, olsa olsa sendika bürokrasisinin sınıfı satış belgesi olur. Bu anlamda da işçi sınıfı için hiçbir bağlayıcılığı ve meşruiyeti yoktur/olmamalıdır.

İşçiler eğer döne döne arkadan hançerlenmek istemiyorlarsa, bundan böyle en doğal hakları olan kendi

Toplu İş Sözleşmelerine doğrudan sahip çıkmalıdırlar. İster imzalsın ister hala imzalanmamış olsun, işçi sınıfı sendika bürokratlarının hazırladıkları satış belgeleriyle kendini sınırlamamalı, krizin, açlığın ve sefaletin faturasını sermayeye ödetirmeyi hedeflemeli ve bunun için TİS taslaklarını kendisi hazırlamalı, taban örgütlülüklerini oluşturmalı, bunlara dayanarak sendika bürokratlarını fiilen boşaltmalıdır.

İşten atmaların ve işsizliğin en büyük ceza haline geldiği bir ülkede, **ışgüvencesi ve işsizlik sigortası!**

Sağıksız koşullarda 12-13 saate varan yoğun bir emek gücü sömürsünün olduğu bir ülkede, **7 saatlik işgünü, 35 saatlik iş haftası ve insanca yaşama ücreti!**

Sendikalaşmanın, işten atılmanın gerekçesi haline getirildiği bir ülkede, **sendika ve örgütlenme özgürlüğü!**

Sendikalara siyaset yapma yasağı olan bir ülkede, **sendikalara siyaset yapma hakkı!**

Grevlerin uygulanmasının önündeki engellerin olduğu dayanışma, siyasi ve genel grev hakkının olmadığı bir ülkede, **lokavtın yasaklanması, grev özgürlüğü** gibi daha bir dizi demokratik ve siyasal hakkı içermeyen bir TİS taslağının bugün işçi sınıfı ve emekçiler için bir işlevselliği ve ciddiyeti olamaz

Ne var ki, sermayenin esasta sendika bürokrasisine dayanarak, her geçen gün ekonomik, siyasal ve sosyal saldırılarında biraz daha pervasızlaştığı bir ülkede, böyle bir TİS taslağının hazırlanmasını ve sermayeye kabul ettirilmesini sendika bürokrasisinden beklemek abestir. Bunun için işçiler inisiyatif bizzat ele almalıdırlar. İlk elden yapılması gereken, işçiler tarafından denetlenip örgütlenen bir **grev fonunun** oluşturulması ile tek tek fabrikalarda, sektörel ve bölgesel planda işçilerinin inisiyatif ve iradelerini temsil edecek **Grev ve TİS komitelerinin** kurulmasıdır.

Bütün bunlar bir grevin kazanılması için olduğu kadar sendikalarımıza sahip çıkıp işlevselleştirmenin ve hain bürokratlardan kurtulmanın da uygun araç ve çözümleridir.

İşçi sınıfının sahiplendiği bir TİS'i hiçbir sendika bürokratinin satmaya gücü yetmeyecektir, bu unutulmamalıdır.

Sendikal ihanete, satış sözleşmelerine karşı işyeri-fabrika komitelerini örgütleyelim

Sendikalarımıza sahip çıkalım

Mevcut krizin yolaçtığı sefalet ve yıkım daha onbinlercesini eyleme ve mücadeleye çekecektir.

Böyle bir durumda sınıf mücadelesinin mesafe katetmesi, biriken sorunlara sağlıklı çözümler bulunmasına bağlıdır. Bugün için bu alanda temel sorun güvenilir sendikaların olup olmaması değil devrimci bir sendikal mücadele çizgisinin yaratılıp yaratılmamasıdır. Böyle bir ihtiyacı karşılayacak maddi kuvvet ise işyeri taban örgütlülüklerine dayanan bağımsız bir mücadelenin bizzat kendisidir.

Mevcut sendikal örgütlerin ve yönetimlerin ezici çoğunluğunun daha baştan teslimiyetçi bir konumda olmaları mücadele süreçlerinde işyeri-fabrika örgütlülüklerine, işçi inisiyatifine hayati bir önem kazandırmaktadır. Dün metal işçilerinin kapsamlı hareketliliğinde, bugün tekstil işçilerinin ihanet sözleşmelerinde görüldüğü gibi mevcut sendikal yönetimler işçilerin en temel iktisadi çıkarları için bile mücadele etmemektedirler. Bu durum işçinin tepkisini çekse de ortaya çıkan tepkiler örgütlü bir düzey kazanmadığı için gerçek kapsamı ve gücü ile ortaya konamamaktadır.

Gerek sermayenin saldırıları gerekse sendikal ihanet karşısında işyeri-fabrika temelinde yükselen örgütlülükler yaslanmayan hareketlilikler hızla açığa çıktığı gibi kolayca geriletilenmektedir. Bu durum işçi sınıfının önüne iki temel görev koymaktadır. Birincisi TİS gibi sermayenin bütün gücüyle saldırıya geçtiği bir durumda örgütlü tüm sınıf güçleri sendikalarına sahip çıkmalı, TİS görüşmelerinde seyirci olmaktan çıkıp sendika yönetimini ve TİS görüşmelerini denetlemelidir. Daha TİS dönemlerinde taleplerini sendika yönetimine iletmeyen, tabandan bir basınç oluşturmeyen bir sınıfın TİS'lerde istediği ve beklediği sonuçlara ulaşması da mümkün değildir. İkincisi sendikaların birbirinden köklü farklılıklarının ve işleyişlerinin olmadığı bir yerde sermayenin "sıfır sözleşme" dayatmasını öne çıkarıp sefalet ücretlerine razı etmesinin önüne ancak güçlü bir taban inisiyatifi ile çıkılabileceği açıktır. Çokça yakınılan sendikaların sermayenin saldırılarının basit bir aracına dönüşmesini ortadan kaldırmanın yolu TİS, grev vb.

komitelerin gündeme sokulmasıdır. Bugünün sınıf hareketinin eksikliği hissedilen en temel zaaf alanı burasıdır. Bugünün koşullarında işçi sınıfının bu tür örgütlülüklerden daha etkili bir silahı yoktur.

İşçiler, sahiplenilmemiş bir sendikanın giderek sınıfın çıkarlarını savunmaktan uzaklaşıp bürokratların ve sermayenin elinde bir karşı silaha dönüştüğünü görmek için her dönemde yeni ihanetleri yaşamak zorunda değildir. TİS taslakları oluşturulurken buna seyirci kalan bir sınıfın önüne her defasında sefalet ücretleri ve bir dizi yeni saldırıları içeren yeni TİS'lerin konulacağı açıktır. İş işten geçtikten sonra sendikal ihanete, satış sözleşmelerine lanet okumanın sınıfa birşey kazandırmadığı da görülmelidir,

İşçilerin kolaylıkla düştüğü iki hatalı eğilim söz konusudur. Birincisi, tepkilerini sendikal yönetimlere değil, sendikanın kendisine yöneltmeleri, sendikaları işlevsiz birer mücadele aracı olarak görmeleri, olsa da olur olmasa da olur mantığıyla bu öz-örgütlülüklerini bürokratların insafına ve düzenin denetimine terketmeleridir. Kuşkusuz bunu doğuran sendikal ihanetin tüm işçiler tarafından görülebilir bir gerçeklik haline gelmesidir. Oysa bu yalnızca bir sonuçtur; sermayenin, sendikalarına sahip çıkmayan işçilere bizzat kendi yöneticileri eli ile kestiği bir cezadır. İkincisi mevcut sendikal yönetimler üzerinde denetim kurup onları sınıf sendikacılığı çizgisine çekmek yerine daha iyi gibi görünen sendikalardan ve sendikacılardan medet ummak ve demokrat ya da ilerici yöneticilerin olduğu -ya da öyle bilinen- sendikalara yönelmektir. Kuşkusuz mevcut sendikal örgütler -yönetimler arasında bazı ayırım noktaları vardır. Ne yazık ki, bu ayırım çetecilikte ve ihanette henüz tescilli olmayanların da benzer sözleşmelere, sermayenin dayattığı benzer sözleşme maddelerini kabul etmeye mecbur bırakıldığı gerçeğini değiştirmemektedir. Türk-Metal'den istifa eden Tofaş, Renault, Üzelsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org> Uzel vb. fabrikalardaki

işçilerin geçen yaz döneminde başlattıkları sendika değiştirme eylemi bu açıdan öğretici derslerle doludur.

Eğer işçi haklarının takipçisi, mücadeleden kaçmayan bir sendika yaratılacaksa bu bizzat işçi sınıfının sermayenin saldırılarına ve sendikal bürokrasiye karşı hak alma mücadelesinin, sendikaları denetleme mücadelesinin bir ürünü olabilir. Metal ve tekstil sözleşmelerinde yaşanan süreçten ders çıkarılırsa, benzer bir akıbetle karşılaşmanın tek güvencesi işçilerin sözleşmeyi sendika ve işveren arasında bir mesele, bir işlem olarak görmeyip, haklı taleplerini ve üretimden gelen gücünü hissettirmesidir. Sözleşme dönemindeki bütün işçiler yaşanan deneyimlerden dersler çıkarıp, hızla TİS komitelerini örgütlemek göreviyle karşı karşıyadır. TİS komiteleri sürdürülen görüşmelere bizzat katılmalı, tabandan gelen talepleri bu görüşmelere taşımaları ve bunları sendikalara kabul ettirerek, sözleşme taslaklarına geçirtmeli, süren pazarlıkları bizzat işçilerle tartışmalı, TİS pazarlığında inisiyatifin işçinin eline geçmesini sağlamalıdır. Bu süreçte bir diğer görev de alınan eylem kararlarının hayata geçirilmesi için tabanın ve kitlenin hazırlanmasını sağlamak, kitlenin eylem isteği ve kararlılığını bir yaptırım unsuru olarak canlı tutmaktır. Bugünkü sendikal önderliğin dişe diş bir hak alma mücadelesinden geri duracağından, en kritik dönemeçlerde eylem iptaline

gideceğinden, eylemi satacağından kuşku duymamak gerekir.

Bugün işçi sınıfının mücadelecisi sendikalardan ve üst örgütlerden yoksun oluşu onun mücadelesini zayıflatmaktadır. Bizzat sendikalar eliyle gerçekleştirilen ihanetler, satış sözleşmeleri sınıfı sırtından hançerleyerek moral bir yıkıma yolaçmaktadır. İşçilerin öne çıkan mücadelecisi kesimleri bile böyle bir manzara karşısında kendilerine, sınıf kardeşlerine ve sendikal örgütlerine karşı güvenlerini yitirebilmektedir. Ancak işçi sınıfının önündeki bu engllere rağmen en geri kesimleri olarak bilinenlerinin dahi yeri geldiğinde öne çıkıp kavgaya atıldıkları bir gerçektir. Mevcut krizin yolaçtığı sefalet ve yıkım daha onbinlercesini eyleme ve mücadeleye çekecektir. Böyle bir durumda sınıf mücadelesinin mesafe katetmesi, biriken sorunlara sağlıklı çözümler bulunmasına bağlıdır. Bugün için bu alanda temel sorun güvenilir sendikaların olup olmaması değil devrimci bir sendikal mücadele çizgisinin yaratılıp yaratılmamasıdır. Zira ihtiyacı çok duyulan bu sendikal yapılar ancak böyle bir mücadelenin ürünü olabilirler. Böyle bir ihtiyacı karşılayacak maddi kuvvet ise işyeri taban örgütlülüklerine dayanan bağımsız bir mücadelenin bizzat kendisidir. Sınıf mücadelesi tarihinde böyle bir mücadele dinamiği ve kuvvetinin karşısında hiçbir sendikal gerici barikatın tutunduğuna tanık olunmamıştır.

Kamu işçilerinin TİS'leri güvenceye almasının yolu sözleşmesine sahip çıkmasından geçiyor

→ 1989 bahar eylemleriyle Türkiye gündemini belirleyen, 1991'e kadar süren ANAP Hükümeti'ni yerle bir eden, 1995 yılında bir hükümeti yıkıp bir hükümeti kurdurtmayı başaran kamu işçisi, dün olduğu gibi kendi öz örgütlülükleriyle sermayenin saldırılarını püştürtebilecek kapasitededir.

Dünyada ve Türkiye'de burjuvazinin kriz içerisinde debelendiği, hain sendika bürokratlarının desteğini de alarak işçi sınıfına kapitalist krizin faturasını ödetmek için uğraştığı bir süreçte kamu işçileri toplu sözleşme görüşmeleri gündemdedir. Sermaye devletinin niyeti tıpkı tekstil işçisine dayatılan sadaka düzeyindeki zam önerisini kamu işçisine de dayatmaktır. Bilindiği gibi 1995 ve 1997 TİS'leri kamu işçilerinin %14'e varan ücret kayıplarına neden olmuştur. Bu sözleşmeler kamu işçisinin sofrasındaki ekmeğini daha küçültmüş, sosyal hakları noktasında önemli kayıplara yol açmıştır. Sendika bürokratları Ecevit'in hükümeti kurmasını, kamu sözleşmelerinin bağitlanmasında "şans" olarak gördüklerini ifade etmişlerdir. Bu Ecevit'tir ki; tekstil patronlarının tekstil işçisine karşı kullandığı lokavtın mimarıdır. Bu Ecevit ki; 1978 yılında eşel-mobil sistemini işçi sınıfına dayatandır. İşte "işçi dostu" Ecevit'in icraatları bunlardır. Kamu işçisi "sermayeye en iyi ben hizmet ederim" diyerek Rahmi Koç'un bile gözüne girmeyi başaran, sermayenin alkışları arasında hükümeti kuran Ecevit'e asla güvenmemelidir. Kamu işçisi toplu iş sözleşmesini güvenceye almasının tek yolunun, sözleşmesini sahiplenmesinden geçtiği bilinciyle hareket etmelidir. Toplu sözleşmesine sahip çıkan işçi sınıfının sırtını hiç kimse yere getiremez. Kamu işçisi taban örgütlülükleriyle (TİS, grev komiteleri) sözleşmesinde doğrudan taraf olduğu koşullarda sermaye ve sermayenin parçası gibi davranan sendika bürokratları ne yaparsa yapsın, kamu işçisi kazanacaktır.

Kamu işçileri 1999 TİS'lerinde öncelikle emek örgütleri olan sendikaları yok etmeyi hedefleyen, toplu iş sözleşmelerinin kapsamını ücret artışlarıyla sınırlayan, işçi sınıfının sosyal haklarını yok sayan, sendikasılaştırma saldırısında burjuvazinin en önemli aracı olan eşel-mobil sisteminin yer almasına izin vermemelidir. Görünen o ki sermaye devleti, eşel-mobil sistemini yine gündeme getirecektir. Sendikaların eşel-mobile dönük olarak, eşel-mobilin dillendirilmesine karşı suskunluk fesadı oyunu oynadıkları ortadadır. İki yıllık eşel-mobil uygulaması sonucunda kamu işçisinin gaspedilen 575 trilyonu ile geçmiş yıllardaki ücret kayıpları mutlaka talep edilmelidir.

Kamu işçilerinin işten çıkarılması sermaye devletinin iki dudağı arasındadır. Kamu işçisi "işgüvencesi" talebini burjuva devlete dayatmalıdır. Ayrıca esnek çalışma sermaye devletinin gündemindedir. Kimi kamu işyerlerinde (karayollarında) kamu işçileri pozisyonlarının dışında çalıştırılarak esnek çalışma fiilen hayata geçirildi. Örneğin karayollarında şoför pozisyonunda bir işçi, serpme işinde çalıştırılabilmektedir. Esnek çalışma yönündeki sermaye devletinin bütün dayatmaları reddedilmelidir. Ayrıca işgüvenliğini ve sağlığını hiçe sayan çalışma koşullarının iyileştirilmesi yönündeki hükümler sermaye devlete dayatılmalıdır. Halen disiplin kurullarında işverenin ezici çoğunluğu bulunmaktadır. Bu herhangi bir durumda kuzunun kurda teslim edilmesi misali disiplin kurullarının hızır makinası gibi sermayeden yana çalışması demektir. Toplu iş sözleşmesinde disiplin kurullarındaki işçi ağırlığının arttırılmasına dair talep mutlaka yer almalıdır. İşverenin işçiye dönük keyfi uygulamalarının yolunun kesilmesi disiplin kurullarındaki işveren ağırlığının ortadan

kaldırılmasıyla daha kolaylaşacaktır.

Kamu işyerlerinde çalışan kamu işçileri arasındaki ücret farklılıkları aynı işkolunda, aynı şartlarda çalışan işçiler arasında büyük gerilimlere ve parçalanmalara yol açmaktadır. Böylesi bir ortamda sermaye, başta özelleştirme olmak üzere taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. saldırıları daha kolay hayata geçirebileceğinin farkındadır. Nitekim kamu işyerlerinde bunun bazı ön adımlarını atmıştır. Kamu işyerlerinde son yıllarda (1990'dan bu yana) sermaye devletinin taseşonlaştırmaya özel bir hız vermesi bu duruma en güzel örnektir. Ayrıca kamu işçileri arasındaki kapsam içi, kapsam dışı, sözleşmeli, sendikalı diye suni ayrımların yaratılmış olması kamu işçisinin birliğini güçleştiriyor. İşveren taşeron, kapsam içi, kapsam dışı, sözleşmeli gibi ayrıştırmaları çok özel bir tarzda uyguluyor. Nitekim sendikalı işçi sayısı giderek azalıyor.

İşçilerin birliğinin dinamitlendiği koşullarda sermaye devleti özelleştirme saldırısını daha kolay başarıya ulaştıracağı bilinciyle hareket ediyor. Bu noktada epeyde mesafe aldığı ortadadır. Kamu işçisi, sınıf kardeşlerini birbirine düşürmeyi hedefleyen, aynı işkolunda aynı şartlarda çalışan işçileri suni bir şekilde ayıran duvarları parçalamak için, kamu işyerlerinde çalışan tüm işçiler için sermaye devlete ortak sözleşmeyi dayatmalıdır. Sermaye devletinin ekmeğine yağ süren bu bölünmenin aynı zamanda mücadele birliğini bozduğunu, eylemleri güçten düşürdüğünü, kamu işçisi geçmiş deneyimlerinden de çok iyi biliyor. Ortak sözleşme talebi aynı zamanda sendikası olarak çeşitli isimler altında çalıştırılan sınıf kardeşleriyle sendikalı kamu işçisinin yan yana gelişinin zeminini de düzleyecektir. Ortak sözleşme talebinin TİS'te güvencelendiği koşullarda sermaye

devletinin her türlü saldırısına karşı kamu işçilerinin topyekün karşı koyuş temelleri daha da güçlenecektir.

Sendikaların siyaset yapma hakkını engelleyen bütün düzenlemeler sonuçları ile birlikte ortadan kaldırılmalıdır. Sermayenin siyasal ihtiyaçları doğrultusunda, istediği gibi yönlendirdiği koşullarda emek örgütleri de devrimci politika da dahil her tür siyasal faaliyet yürütme hakkına sahip olmalıdır. Sendikaların, siyasal partilerle ve emek örgütleriyle ilişki kurmasını engelleyen yasalar değiştirilmelidir.

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günüdür. Emegün bayramı olan 1 Mayıs 12 Eylül faşizmi tarafından tatil günü olmaktan çıkarılmıştır. Genelde Türkiye işçi sınıfı, özelde kamu işçisi birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs'ına sahip çıkmalı, 1 Mayıs'ın resmi tatil günü olması hükmünü toplu iş sözleşmesinde yer alması için sermaye devlete dayatmalıdır.

Kamu işçisi birlik olmazsa, bitmez tükenmez kar hırsıyla sınıfa dönük her türlü saldırıyı örgütleyen sermayedarlar daha da pervasızlaşacaklardır. Gün, kamu işçisinin sözleşmesine sahip çıkarak bir olma, diri olma, iri olma günüdür.

1989 bahar eylemleriyle Türkiye gündemini belirleyen, 1991'e kadar süren ANAP Hükümeti'ni yerle bir eden, 1995 yılında bir hükümeti yıkıp bir hükümeti kurdurtmayı başaran kamu işçisi, dün olduğu gibi kendi öz örgütlülükleriyle sermayenin saldırılarını püştürtebilecek kapasitededir. Tekstil işçisinin sadaka niyetine bir ücret artışıyla ihanete uğradığı, ekonomik kriz bahanesiyle 1 milyon işçinin işinden, ekmeğinden edildiği, kısaca sermayenin saldırılarında sınır tanımadığı bu dönemde toplumsal çürüme ve kokuşmanın kirlittiği havayı tersine çevirmek için kamu işçisi bir sınıf rüzgarı estirmelidir. Kamu işçisi kendi taban örgütlülüklerinin önderliğinde TİS'leri güvencelemek için, tekstil işçisinin yaşadığı ihaneti yaşamamak için eylemlilik sürecini şimdiden başlatmalıdır.

Eşel-mobil'e hayır!

Sözleşmene sahip çık!

TİS komitelerinde örgütlen!

Tüm kamu işçilerine iş güvencesi!

Geçmiş dönük ücret kayıplarının

tümü ödensin!

1 Mayıs tatil günü ilan edilsin!

Taşeron, sözleşmeli, sendikalı

işçi ayrımına karşı

ortak sözleşme için ileri!

Kapitalist kriz ve pamuk tarımında yıkım

Küçük ölçekli pamuk üreticisinin ve bu sektördeki geçici işçilerin asıl celladı hükümetin son kararı değil emperyalist/kapitalist sistemin ta kendisidir. Pamuk tarımını yıkıma uğratan, emperyalist sistemin Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri üzerinden yaptığı hesaplardır Pamuk üretim sektöründe çalışan ve emperyalist politikalar nedeniyle giderek daha fazla sefalete itilen geçici işçilerin yapması gereken, bu oyunu bozmaktır.

Kapitalist/emperyalist sistemin yaşadığı iktisadi bunalım birçok ülkeyi farklı biçimlerde etkisi altına aldı. Krizden en fazla etkilenen ülkelerden biri de Türkiye. Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz, bir dizi nedenden dolayı bazı sektörlerde çok daha belirgin yaşanıyor; işçi sınıfı ve emekçiler açısından çok daha yıkıcı sonuçlara yol açıyor. Bu konuda en ön sıraları ise tekstil ve metal sektörleri almış durumda.

Sermaye, kendi krizinin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak için hiç vakit yitirmeden harekete geçti. Bir milyondan fazla metal ve tekstil işçisi kriz bahanesiyle sokağa atıldı. Atılmayanlara ise işsizlik sopası gösterilerek sefalet ücretleri ve ağır çalışma koşulları dayatılıyor. Temel tüketim mallarına yapılan zamlar ve çeşitli vesilelerle tırpanlanıp işlevsizleştirilen sosyal haklar bu saldırı tablosunu tamamlıyor. ANASOL-D Hükümeti, kriz çılgınlıkları atan sermayenin istekleri doğrultusunda bir “önlem” paketi açıkladı. Bu pakette sıralanan maddeler, krizin faturasının gerçekte kimlere yükleneceğine de açıklık getiriyor.

Bahsettiğimiz “önlem” paketinin en önemli maddelerinden biri pamuk üretim sektörüne ilişkin. Hükümetin ilgili kararına göre, Tarış, Antbirlik ve Çukobirlik ellerinde bulunan 500 bin ton kadar kütlü (işlenmemiş) pamuğu 6 ay vadeli ve faizsiz olarak krizdeki tekstil firmalarına satacaklar. Sermaye devletinin burada yaptığı açık bir zorbalık, en kabasından bir el koymadır. Türkiye’de toplam pamuk üretiminin 800 bin ton civarında olduğu düşünülürse, çiftçinin elindeki 500 bin ton pamuk devlet tarafından çiftçiye hiçbir biçimde sorulmadan zorla alınmakta, tümüyle devletin belirlediği fiyat ve koşullarla tekstil sektörüne aktarılmaktadır.

Açık ki, bu uygulamanın en dolaysız sonucu, sözü edilen 3 tarım satış kooperatifleri birliğine üye yüzbinlerce

pamuk üreticisinin krizin faturasına doğrudan ortak edilmesidir. İlk tahminler, tekstil sanayicisine zorunlu koşullarla satılacak pamuktan, üreticilerin 250 trilyon dolayında zarar edeceği şeklindedir.

Büyük ölçekli pamuk üretimi yapan ve sayıları çok fazla olmayan tarım kapitalistleri açısından bu çok ciddi bir problem değil. Onlar, uğrayacakları zararı, emek-gücünü sömürdükleri binlerce tarım işçisinin sırtına fazlasıyla aktaracaklar. Kendileri ise esaslı bir yıkım uğramayacaklar.

Buradan baktığımızda, hükümetin bu kararda somutlanan pamuk politikası asıl olarak iki toplumsal kesimi vurmuş oluyor. Biricisi, sözünü ettiğimiz geçici tarım işçileri. Geçici tarım işçiliği, pamuk üretiminde çok yaygın. 300-400 bin kadar geçici işçi istihdam ediliyor. Yılın belli dönemlerinde çevre illerden ve Kürdistan’ın değişik bölgelerinden gelen geçici işçiler, son derece güç koşullarla karşı karşıyalar. Barınma olanakları aşırı derecede kötü ve bir o kadar sağlıksız. Her türlü hastalıkla iç içe yaşamak zorundalar. Günde 10-12 saat açık havada kızgın güneş altında çalışıyorlar. Karşılığında ise çoğu kez tarım kesimi için saptanmış asgari ücreti bile alamıyorlar. Yani sefalet ücretine mahkumlar. Hiçbir sosyal güvenceleri yok. Geçici tarım işçileri, aynı zamanda işçi sınıfının en örgütsüz; mücadele geleneğinden en yoksun kesimlerinden birini oluşturuyor. Hükümetin aldığı son karar, geçici tarım işçilerinin yaşam ve çalışma koşullarının daha da kötüleşmesini, sefaletlerinin derinleşmesini getiriyor. Hükümetin son kararı, gelecek sezonda pamuk ekim alanlarını önemli ölçüde daraltacak. Bunun sonucunda hem iş bulabilen işçi sayısında önemli bir düşme olacak, hem de ücretler çok daha aşağılara çekilecek.

Geçici tarım işçileri dışında hükümetin pamuğa ilişkin son kararından etkilenecek bir diğer kesim ise küçük ölçekli pamuk üreticileri. Sermaye devletinin küçük ölçekli tarım

üretimini destekleyici etkin bir politikasının bulunmaması, yüksek faizli banka kredileri, giderek artan üretim maliyetleri küçük üreticiyi zaten giderek daralan bir kıskak içerisine sokmuş durumda. Koşullar, küçük tarım üreticisinin önemli bir bölümü hızla

yoksullaştırıyor, yıkıma sürüklüyor ve topraksızlaştırıyor. Bir bölümü süreç içinde proleterleşiyor. Hükümetin üretilen pamuğa tekstil sanayisi lehine el koyması türünden gelişmeler ise küçük üreticilerin yaşadığı süreçleri ayrıca hızlandırıyor. Geçen sezon, kilosunu yaklaşık 250 bin liraya malettiği pamuk, 150-180 bin lira gibi bir fiyatla elinden alınan küçük üreticilerin önemli bir bölümünü muhtemel ki gelecek yıl yeniden pamuk ekme gücünü kendilerinde bulamayacaklar.

Sermaye devletinin bu kararı, krizin yarattığı sorunları çözmeye yönelik gündelik bir tedbir olarak görülebilir. Hatta yanlış bir karar olduğu ve hükümetin çok geçmeden bu yanlışını düzleteceği de düşünülebilir. Fakat hiç de sanıldığı gibi değil. Hükümetin aldığı bu karar, sermaye devletinin tarım üretimine dönük genel politikalarının yalnızca bir parçası, bir uzantısıdır. Kapitalizmin gelişme evriminde kuraldır: Gelişen sanayi tarımda belli bir yıkımı beraberinde getirir. Hükümetin yaptığı bu kurala uymaktır.

Emperyalizmin uluslararası sektörel işbölümü içerisinde Türkiye’ye iktisadi planda biçilen rol tekstil başta olmak üzere bir dizi sektörde sanayi üretiminde bulunmaktadır. Türkiye’ye dayatılan işbölümü içerisinde elbette bir dizi endüstriyel tarım ürünü de vardır. Hatta bir dönemler pamuk da bunların içerisindeydi. Türkiye bir pamuk ihracatçısıydı. Fakat artık durum değişmiştir. Yakın dönemde emperyalizmin ve somutta IMF’nin Türkiye’ye dayattığı politikalar doğrultusunda tarım geriye itildi ve sanayileşen bir kapitalist gelişme eksenine alındı. Başka bazı ürünler gibi

pamuk da takılan bu çelmeden nasibini aldı. Bugün artık Türkiye’nin ürettiği pamuğun fiyatı, giderek uluslararası piyasa fiyatlarının üzerine çıkmıştır. Türkiye uluslararası piyasaya ucuz ve kaliteli pamuk sunamamaktadır. Dünya pamuk üretiminde piyasaya çok daha ucuz mal sunabilen Asya ve Afrika ülkeleri ön plana çıkmaktadır. Bu ülkelerde pamuk üretim miktarı istikrarlı bir artış içerisinde.

Yani küçük ölçekli pamuk üreticisinin ve bu sektördeki geçici işçilerin asıl celladı hükümetin son kararı değil emperyalist/kapitalist sistemin ta kendisidir. Pamuk tarımını yıkıma uğratan, emperyalist sistemin Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri üzerinden yaptığı hesaplardır.

Pamuk üretim sektöründe çalışan ve emperyalist politikalar nedeniyle giderek daha fazla sefaletle itilen geçici işçilerin yapması gereken, bu oyunu bozmaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu sektör, işçi sınıfının en örgütsüz, en dağınık olduğu bir alandır. Her türlü haksızlığın ve sefaletin onlara reva görülmelerinin temel nedeni de zaten budur. Pamuk işçisi temel hakları için örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır. Onurlu ve insanca yaşamın başka bir yolu yoktur.

**Sağlıklı çalışma ve yaşama koşulları sağlansın!
Tarım için ayrı ve daha düşük asgari ücrete hayır!
Tek asgari ücret belirlensin!
Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!**

İki sınıf, iki silah:

Grev ve Lokavt

Kapitalist toplumda, işçi sınıfı yaşamını devam ettirebilmek için emek gücünü sermaye sahiplerine satmak zorunda bırakılmıştır. Bu yönüyle o bir ücretli köledir. Daha fazla sömürü için, bu ücretli kölelerin işgücü maliyetini düşürmek kapitalistlerin temel hedefidir. Tersinden ise işçi sınıfı bu sömürü yağmasına karşı ekonomik-sendikal ve siyasal haklarını genişletmek için mücadele eder ve bu mücadelenin düzeyine paralel araçlar yaratır. Verdiği mücadeleler sonucu işçi sınıfı, bugün, burjuvaziye karşı belli haklar kazanmış ve tabii ki önemli mücadele araçlarını yaratmıştır.

Fakat aynı şey sermaye sınıfı açısından daha fazlasıyla geçerlidir. Sistemin egemen sınıfı olarak burjuvazi, işçileri, sadece sefalet koşullarına mahkum ederek, daha fazla sömürmekle kalmıyor, aynı zamanda ekonomik gücünü kullanarak sınıfın doğal örgütlülüğünü dağıtmak, elde ettiği mücadele kazanımlarını geriletmek için tüm dayatmalarını ve saldırılarını yasallaştırıyor.

Grev ve lokavt arasında böylesine doğrudan bir ilişki var. Grev işçi sınıfının en doğal ve meşru hakkı iken, lokavt da sermayenin sınıfa saldırısının yasallaştırılarak meşrulaştırılmasıdır.

“Toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt kanunu”nun anlamı:

Lokavtı meşru bir hakmış gibi sermayeye tanıyan bu kanun; ilk olarak 1963 yılında “halkçı” ve “işçi dostu” olarak piyasaya sürülen, bugün siyasal cephede sermaye sınıfının birinci derecede sözcüsü durumuna gelmiş Ecevit’in Çalışma Bakanlığı döneminde ‘yasal’laştı. Ve Anayasa Mahkemesi’nin Ekim 1967 tarihli kararıyla güvence altına alındı: *“Grev nasıl işçiler için ekonomik bir savaş aracı ise, lokavt da işverenler için ekonomik bir savaş aracıdır. Bunların her ikisi de toplu iş uyuşmazlıklarının çözülmesi hususunda kullanılan haklardır. Pazarlığa oturan taraflardan birinin eline grev gibi çok önemli ve etkili bir baskı aracı verilirken, diğer tarafı karşı bir olanaktan yoksun bırakmak işverenin güvenini sarsıp toplum için emek gibi önem taşıyan sermaye erkini zayıflatabilir.”* (Anayasa Mahkemesinin 19-20 Ekim 1967 tarihli kararı)

Lokavt işçilerin grev kararı almasıyla (kaldı ki sendikaların kararı dışında işçilerin greve gitmesi yasaklanmıştır) patrona üretimi durdurma yetkisi veren bir uygulamadır. Amaç; “2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu” ve bunun bir parçası olarak “Grev

“Grev ve Lokavt” kanununa ilişkin tüm maddeler işçi sınıfının aleyhinedir, onun hak alma mücadelesinin önüne dikilmiş bir barikattır. sınıfın örgütlü gücünün dağıtılması hedeflidir. İşçi sınıfının kendi taleplerine, ekonomik-sendikal ve siyasal hak kazanımlarına sahip çıkabilmesinintek yolu yasal olup olmamasına bakılmaksızın inatçı ve kararlı bir mücadeleye girişmektir.

tüzüğü” vb. kararlarla zaten yasal düzlemde işlevsizleştirilmiş olan sınıfın grev silahını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasını engellemek ve onu pasif bir araca dönüştürmektir. Bu yönüyle bakıldığında, işlevi, yalnızca sınıfın can bedeli kazanılmış haklarının gaspedilmesi değil, fakat daha da önemlisi, onun birlik ve dayanışma ruhunun, örgütlenme koşullarının ortadan kaldırılması, hiç olmazsa zorlaştırılmasıdır.

“Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu”nun greve ilişkin maddeleri aynı işlevi zaten fazlasıyla görüyordu. Örneğin “yasa”nın içindeki grev maddelerine ilişkin Yargıtay kararlarıyla, işçilerin greve gidebilmelerinin sınırları/olanakları olabildiğince daraltılmış, birçok durumda grevlere “yasadışı” tanımı getirilerek neredeyse tümünden olanaksız kılınmış ve sadece kağıt üzerinde basit bir hak olarak bırakılmıştır. Greve ilişkin Yargıtay kararlarına göre “ücretlerin zamanında ödenmemesi nedeni ile de olsa işçilerin topluca iş bırakmaları yasadışı grevdir”, “yasadışı grev yapılması halinde işveren böyle bir grevin yapılması kararına katılan, yapılmasını teşvik eden işçilerin hizmet akitlerini ihbara gerek olmaksızın ve herhangi bir tazminat ödemeye mecbur bulunmaksızın feshedebilir”. Diğer bir karar ise, bugün zaten sermaye tarafından satın alınmış olan “işçi sendikaları”nı sınıfın ekonomik ve sosyal çıkarlarından koparmak ve sendikanın işçiler adına grev kararı almasını zorlaştırmaya yöneliktir. Şöyle ki “Sendikalar grev prosedürünü işletirken kendisinden beklenen dikkat ve ihtimamı göstermek sorumluluğundadırlar. Hatalı işlemi sonucu grevin kanun dışı sayılması sonucuna sebebiyet veren sendika böyle bir greve katılan işçinin hizmet aktinin tazminatsız feshi nedeniyle uğradığı zararları (ihbar ve kıdem tazminatı) tanzim etmekle yükümlüdür.”

Gerçek işlevi işçi sınıfını sermayeye karşı silahsızlandırmak ve savunmasız bırakmak olan “Grev ve Lokavt Kanunu”, bu yönüyle <https://www.ozcelik.com.tr/arsivi/2822-sayili-toplu-is-sozlesmesi-grev-ve-lokavt-kanunu> burjuvazinin sınıfsal ihtiyaçlarına göre

düzenlenmiştir. Dolayısıyla lokavt sermaye sınıfına büyük avantajlar sağlıyor. Fakat şunu da görmek gerekiyor, sermayenin egemenliği sınır ve kural tanımaz. Burjuvazi, işçiler greve gitmeden ve lokavt ilan etmeden de istediği zaman üretimi durdurabiliyor, tensikatlar, zorunlu izinler, esnek üretim vb. biçimler altında lokavt uygulamalarını aşan saldırıları işçi sınıfına dayatıyor. Burjuvazinin bugün “işçi sendikasının grev kararı almasına gerek olmadan, lokavt kararı alınıp uygulanabilme imkanının işverene sağlanmasını” talep etmesi, bunun yanında “grevin işletmeler ve ülke ekonomisi açısından zararını önleyebilmek” adına, greve katılan işçilerin yerine başka işçiler çalıştırma olanağının işverene tanınmasını istemesi sadece fiili saldırılarını daha rahat uygulamak ve meşrulaştırmak amaçlıdır.

Görüldüğü gibi “Grev ve Lokavt” kanununa ilişkin tüm maddeler işçi sınıfının aleyhinedir, onun hak alma mücadelesinin önüne dikilmiş bir barikattır, sınıfın örgütlü gücünün dağıtılması hedeflidir. Ayrıca greve giden işçinin bu süre içinde başka bir yerde çalışması yasaktır. Bu da işçileri sefalet koşullarında ücretsiz bırakmak ve dolayısıyla grevi bitirmesi yönünde ona baskı uygulamak içindir. Burjuvazi ise grev yapıldığında, üretimin durdurulmasından (lokavt) yararlanarak elinde birikmiş stokları eritiyor. Patronlar ekonomik kriz koşullarında “zarar ediyoruz” edebiyatına dayanarak sınıfa esnek üretim ve düşük ücret koşullarını dayatmaktadırlar. İşçi sınıfına bu dayatmaları kabul etmek, ya da greve çıkmak dışında hiç bir seçenek bırakılmamaktadır. İkinci durumda sermaye lokavt uygulamasını devreye sokarak üretimin durdurulduğunu ilan etmekte ve krize neden olan üretim fazlası metalleri piyasaya sürmekte ve bu yolla ekonomik krizden kazançlı çıkmaya çalışmaktadır.

“Grev Tüzüğü” ile sermaye düzeni neyi hedefliyor?

“Grev Tüzüğü” ile sermaye düzeni, “Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu”nun bir

maddesi grev ve lokavtlarda “mülkiye amirlerince alınacak tedbirlere dair tüzük” olarak düzenlenmiştir. Grev tüzüğünün temel amacı, sınırlandırılmış ve yasal olarak neredeyse işçi sınıfının elinden alınmış olan grev hakkının tümünden tasfiyesine ve grev esnasında “tedbir” adı altında düzenin kolluk kuvvetlerinin saldırılarına zemin hazırlamaya ve meşrulaştırılmasına ilişkindir. Grev Tüzüğüne göre;

* İşyerinin güvenliği sağlanacak ve üretilmiş olan ürünler korunacaktır.

* İşyerine giren çıkan taşıtlar denetlenerek, ziyaretçilerle ilgili tedbirler alınacak, grev esnasında işyerlerinin belirli yerlerinde sürekli veya geçici güvenlik noktaları kurulacaktır.

* İşyeri ve çevresinde toplulukların meydana getirilmesine engel olunacak, gerekirse toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanuna göre dağıtılacaktır.

* İştenirse işyeri ve çevresindeki kişiler ve araçlar aranabilecek, “işçiyi kanun dışı fiillere teşvik edici ve kışkırtıcı mahiyette yazılar ihtiva eden” bildirilerin, ilanların ve yayınların dağıtılması önlenecektir.

* Greve giden işçilerin greve gitmeyen işçilere ve çevredeki halka propaganda yapması engellenecek ve “grev yapılan işyerinin önünde ve çevresinde beklenmesi, sızlı sözlü toplantılarla işçilerin heyecanlarının ayakta tutulmasına engel olunacaktır.”

Ve tabii ki tüm bunları jandarma ve polisyle, özel komando birlikleriyle sermaye düzeninin kolluk kuvvetleri yerine getirecektir. Nitekim “grev tüzüğü” gereğince vali ve kaymakamlar greve müdahale için tam yetkiyle donatılmıştır. Zira; Mutlu Akü, Brandi, Polisan, Yibitaş (TÜMTİS ambar işçileri) örneğinde görüldüğü gibi, grev de dahil işçi sınıfının her meşru hak arayışı, karşısında jandarmanın müdahalesini ve polis copunu bulmuş ve sözkonusu “grev tüzüğü” kanunları uygulama alanına kavuşmuştur.

Şimdi bu tablodan daha net olarak görüldüğü ki, işçi sınıfının kendi taleplerine, ekonomik-sendikal ve siyasal hak kazanımlarına sahip çıkabilmesinin, “Grev ve Lokavt Kanunu” ve bunun içindeki “Grev Tüzüğü” ile yasallaştıran burjuvazinin tüm dayatma ve fiili saldırılarını püskürtebilmesinin tek yolu yasal olup olmamasına bakılmaksızın inatçı ve kararlı bir mücadeleye girişmektir. Sermayenin bu yasaları ancak böyle bir mücadele ile, sınıfa karşı sınıf bilinci kuşanan işçi sınıfı ile ve ancak sokaklarda yırtılabilir.

Grevde Grev Fonu'nun Önemi

Bir grevin başarısında iç birliğin ve disiplinin sağlanmamasının, grev öncesi hazırlığın önemi büyüktür. Grev öncesi, işçilerin aileleri ile birlikte asgari ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için ekonomik alt yapının çok iyi hazırlanmış olması gerekir. Bir grev ekonomik desteği güvenceleyebildiği oranda güçlenir. Grev fonlarının oluşturulması aşamasında, sendikanın üye aidatlarının %20 'sini grev fonlarına ayırmaları gerektiği bilinciyle sendikayı harekete geçirmek gerekir.

Grev fonunun doğrudan işçi denetiminde oluşturulması ve işin denetiminden, harcamaların yapılmasına kadar herşeye çok önem verilmelidir. Grev esnasında işçinin moralinin yüksek olması grevin kazanıma dönüştürülmesinde önemli bir etkidir. Grevci işçiye ve ailesine asgari geçim koşullarının yaratılamadığı bir ortamda işçinin demoralize olacağı açıktır.

İşveren, grevlerde lokavtı bir silah olarak kullanmaktadır. Lokavta sarılan işveren fabrikayı kapattım diyerek işçileri işten attığını belirtmekle işçiler arasında paniğe yolaçmak ister. Gerçekten de grev fonunun güçlendirilmesi temelinde ekonomik desteğin devamlılığının sağlanmadığı koşullarda grev başarısızlıkla bitebilir. Grevin yapıldığı bölgelerdeki esnaflarla grevin haklılığı üzerinden sohbet etmek, mümkünse grev sonuna kadar işçinin ihtiyaçlarını karşılamak için seferber etmek gerekir. Onun ötesinde TİS ve grev komitelerinin grev fonuna kaynak bulma konusunda özel bir çaba göstermesi gerekir.

Greve kaynak toplamak için şunlar gereklidir:

1) Herşeyden önce grev komitesi bağlı bulunduğu sendikayı grev fonunun güçlendirilmesi temelinde harekete geçirilmelidir.

2) Şayet greve destek veren aynı işyerinde çalışan sendikasız işçiler var ise, sendikanın bu işçilere de yardım etmesini grev komitesi sağlamalıdır.

3) Grev komitesi ülkedeki ve dünyadaki işçilerin desteğini sağlamak için sendikası aracılığıyla azami çaba harcamalıdır.

4) Mümkünse kamu emekçilerini grevi desteklemeleri için seferber etmek gerekir.

Sendikaların başlarına çöreklenmiş olan sendika bürokratlarının işçi aidatlarının % 20'sini yasal olarak grev fonuna ayırmaları gerekirken bunu yapmadıklarını, kendi ayrıcalıklı yaşamları doğrultusunda kullandıklarını işçiler de biliyor. Onun içindir ki işçiler grev fonlarının akıbetinin ne olduğunu sürekli olarak denetlemek sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

12 Ocak'ta başlayacak olan tekstil grevi %45 oranındaki sadaka ücret artışı karşılığında sendika ağaları tarafından satıldı. Doğrusu hain sendika bürokratlarının grevin ekonomik alt yapısı konusunda da hiçbir hazırlıklarının olmadığını bilmek özel bir kavrayış gerektirmiyor. Sendika ağalarının üye aidatlarını kendi özel servetlerini geliştirmede nasıl seferber ettikleri bilinen bir gerçektir.

Beşyüzbin kamu işçisini ilgilendiren TİS görüşmeleri başlamıştır. Kamu işçisi daha şimdiden sözleşmelerde doğrudan taraf olmak için TİS ve grev komitelerini oluşturmanın yanısıra grev fonunun hazırlanması için de harekete geçmelidir. Sendikaların grev fonlarında ne kadar para biriktiği üzerinde durulmalıdır. Sendikanın grev fonlarını grev komitelerinin denetimine verilmesi yönünde tavrı konulmalıdır.

Devrimciler ve komünistler daha şimdiden tekstil ve kamu işçilerinin muhtemel grevlerine destek sunmak amacıyla politik kampanyalar örgütlemeli, bölgelerindeki grevlere de bu perspektifle yaklaşmalıdır.

İstanbul EMEP'ten istifa eden bir grup devrimcinin kamuoyuna açıklaması

EMEP'te iç muhalefete karşı şiddet

Ekte yayınladığımız bildiri Merkez büromuza iki genç tarafından bizzat getirildi ve yayınlanması talebiyle bırakıldı. Başlığı tarafımızdan konulmuş bu metni aşağıdaki nedenlerden dolayı yayınlama yoluna gidiyoruz.

EMEP'teki yeni iç huzursuzlukları ve arayışları yaz başından beri yakından izliyoruz. Bu huzursuzluk kendini Haziran 1998 tarihli "*Parti Hata ve Zaaflara Karşı Mücadele Edilerek Savunulur*" başlıklı broşürle dışa vurmuştu. Yeni iç muhalefete karşı şiddet uygulandığı, bunda ölçünün bir hayli de kaçırıldığı bilgisi ve iddiaları daha o zamandan vardı. Partinin eski merkez yöneticilerinden biri bunu, "*EMEP İstanbul İl Disiplin Kurulu'na*" hitaben kaleme aldığı savunmasında, yer yer ayrıntılar vererek ayrıca ileri sürüyordu. 12 Ağustos '98 tarihli bu uzun savunma metninde "*13-21 Temmuz günlerinde gerçekleştirilen şiddet eylemleri*" üzerine söylenenler, ekte yayınladığımız bildiride ileri sürülenlerin bir benzeri, yer yer daha ağırdır.

Sol parti ve gruplar içindeki sorunların ve ayrılıkların niteliği ve muhtevası ile ilgili olduğumuz için, gelişmelerin bu tatsız ve kabul edilmesi olanaksız yönünü okurlarımıza duyurmaktan bugüne kadar bilerek kaçındık. Bu konuda daha çok şiddete hedef olanların kamuoyu önünde alacakları tutumu ve yapacakları açıklamaları bekledik.

Ekteki bildiri aradan altı ay geçtiği halde iç muhalefeti sindirmeye ve bastırmaya yönelik bu tehdit ve şiddet çizgisinin hala sürdüğünü gösteriyor. Bu durumda sorunu kamuoyuna duyurmak ve bu tür ağır iddialarla ilgili olarak EMEP yönetimini kamuoyu önünde açıklama yapmaya çağırarak, devrimci yayın sorumluluğumuzun daha fazla ertelenemez bir gereği olmuştur.

Kızıl Bayrak

Devrimci Kamuoyuna!..

Son dönemlerde Emeğin Partisi saflarında kaygı verici ciddi gelişmeler yaşanıyor.

Devrimci demokrat kamoyunun da yakından izlediği gibi EMEP kuruluş deklarasyonunda ortaya koyduğu ideolojik, siyasi ve mücadele çizgisinden giderek uzaklaştı. Bugün biz devrimci sosyalistler açısından EMEP ekonomist sendikalist bir çizgiye kaymıştır. Parti saflarında çizgideki bu değişimlere karşı ciddi tepkiler ve eleştiriler gündeme geldi ve giderek yaygınlaşmaktadır. Parti saflarında gittikçe yükselen bu haklı eleştiri ve tepkiler karşısında rahatsızlık duyan yöneticiler, bu eleştirileri anti-demokratik ve şiddet gibi yöntemlerle bastırmaya baş vurdular.

Hangi konuda olursa olsun yöneticiler gibi düşünmeyen insanları susturmak için tehdit, şantaj, kaçırıp sorgulamak, dövmek vb. yöntemler bugün gittikçe yaygınlaşmıştır. Bugüne kadar Malatya, Aydın, İzmir, Ankara, İstanbul vb. yerlerde sayısız devrimci insanlar dövüldü, linç etme girişimlerine baş vurdular. Yine çetevari sayısız evler basıldı, insanlar kaçırmaya çalışıldı. Kaçırılan insanlar gözü bağlı sorgulandı. Dövmeler sonucunda ciddi yara ve darbe alan insanlar oldu. Kaburgaları kırılan, kafaları kırılan, beyin travması geçiren, ciğerlerinde, böbreklerinde ciddi hasar olan insanlar oldu. Ve tedavileri halen devam etmektedir.

Dostlar!..

İşçi ve emekçi halka karşı devrimci sorumluluktan uzaklaşan her eğilim ve akım doğal olarak sorumsuz davranacaktır. EMEP yöneticilerinin kendileri gibi düşünmeyen devrimci sosyalistlere karşı takındıkları tutum, bu sorumsuzluğun ve geldiği çizginin bir ürünüdür.

Devrimci demokrat güçler arasında geçmişte ülkemizde dönem dönem yaşanan buna benzer şiddet olaylarında demokrasi ve özgürlük mücadelesi ve onların güçleri zarar gördü. Yaşanan bu kadar deneyimden sonra EMEP yöneticilerinin böyle bir şiddete başvurmalarını nefretle kınıyor, devrimci kamuoyu karşısında protesto ediyoruz.

Bu saldırganlık son günlerde EMEP'ten istifa eden insanlara da yöneldi. Partili olmayan insanların da özgür iradelerine hükmetme, ipotek altına alma, zorla ev, il, bölge alanları terk ettirme politikalarıyla onları kendi istedikleri gibi yönlendirme girişimleri, EMEP yöneticilerinin ne kadar demokrat ve insan haklarına saygılı olduklarının bir göstergesidir. Daha ciddi ve üzücü olayların yaşanmaması için, EMEP yöneticilerinin devrimci sosyalistlere karşı başvurdukları bu saldırgan tutumlarına karşı tüm devrimci ve demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya ve karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Ocak '99

Sermaye devletinin öğretmenlere yeni yıl hediyesi:

Ek ders ücretleri gaspı

Kapitalist devlet aygıtı sınıfsal karakteri gereği eline geçen her fırsatı burjuva sınıfın hanesine bir kazanım olarak yazmaya çalışır. Demek oluyor ki, işçi sınıfı ve emekçilerin burjuvaziye karşı verdikleri mücadelede gösterdikleri en küçük bir açık burjuvaziye ekonomik, sosyal ve siyasal saldırı olanağı tanır.

Ülkemizde ezilen emekçi katmanların önemli bir bölümünü de, birer kamu emekçisi olan öğretmenler oluşturmaktadır. Yüzbinleri bulan sayılarıyla yüzdelik maaş zamlarıyla, sermaye devletinin insafına (!) kalmış ücretleriyle, 657 gibi yasalarla zapturapt altına alınmış sosyal, ekonomik ve siyasal yaşamlarıyla sınıflar mücadelesi arenasında yer almaktadırlar. Fakat sermaye her ne kadar dört taraflarını çevirmiş olsa da bununla yetinmeyip, ellerindeki özlük haklarını bile daha da darlaştırmak için saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Sermaye devleti bundan birkaç hafta kadar önce çıkarttığı bir kararnameyle öğretmenlerin ek ders ücretlerine de el attı. Hem de bunu öğretmen ücretlerinde “yeni maaş düzenlemesi” adı altında reform olarak sunuyor. Sermaye devletinin iyileştirme diye ortaya attığı her reform paketi emekçilere bir saldırı anlamına gelmiştir.

Kamu emekçilerinin inatla yürüttükleri grevli, TİS’li sendika mücadelesinin sermaye devleti cephesinden yanıtı hep sürgün, polis copu, gaz bombası, hapis ve para cezaları oldu. Her yıl öğretmenler günü demagojisiyle içi boş vaatler veren sermaye devleti çıkarttığı son “Öğretmen ve yöneticilerin ders ve ek ders saatlerine ilişkin esaslar” isimli kararnameyle öğretmenlerin ek ders ücretlerini önemli ölçüde gaspetmeye başladı.

Ek ders ücreti nedir?

Bir öğretmen tabi olduğu iş yasalarına göre belirlenen saat kadar derse girer ve maaşı da o saat üzerinden hesaplanır. Fakat bunun yanında çalışma saatini aşan bir zaman diliminde de derse girmek zorundadır. İşte normal çalışma süresine ek olarak girdiği bu ders saatlerinin ücretine ek ders ücreti denir. Bir ilkökul öğretmeninin ek ders ücreti ortalama 15 ile 20 milyon arasında değişir. Bu miktar mesleki ve teknik öğretmenlerde daha da artar.

“Öğretmenler ve yöneticilerinin ders ve ek ders saatlerine ilişkin esaslar” isimli kararnamenin öğretmenlere getirdiği yeni hak gaspları şunlardır:

-Teknik öğretmenlerin “atölye ve meslek dersi öğretmeni” statüsü iki bransa ayrılarak atölye öğretmenliği ve meslek öğretmenliği haline getirilmiştir. Burada iki branşın ders saatleri farklı tutulmuş olsa da yeni uygulamalara göre teknik öğretmenler aynı ücretle eski uygulamadan daha fazla derse girmek zorunda kalmaktadırlar.

-Aynı şekilde ek dersleri de daraltılarak maaşları düşürülmüştür.

-Atölye öğretmenlerinin 6 saate kadar verilen egzersiz görevi kaldırılmış, dolayısıyla buradan aldıkları ücret de gaspedilmiştir.

-Koordinatör teknik öğretmenlerin ek dersleri 24 saatten 8 saate indirilmiştir.

-Sınav görevlisi veya sınav komisyonlarında görev alan öğretmenler için ödenen ek ders ücreti de önceki uygulamadan aşağılara çekilmiş ve ücret kaybına neden olmuştur.

-Öğretmenlerin yürüttükleri rehberlik ve eğitsel kol faaliyetleri bu kararnameyle öğretmenlerin asli görevi sayılarak önceki uygulamaya göre aldıkları 3 saatlik ek ders ücretleri gaspedilmiştir.

-Bunun yanında söz konusu kararname, 1.12.1998 tarihinden itibaren geçerli olacağı açıklanarak, hukuki olmayan bir tarzda geriye doğru işletilmiş, öğretmenlerin bu tarihe kadar yaptıkları ek derslerin ücretlerinin de verilmeyeceği açıklanarak gaspedilmiştir.

Sermaye devleti ek ders ücreti düzenlemesine giderken öğretmenlerin branşlarına göre farklılaşan ücretlerini dengelemek gibi bir nedeni ileri sürüyor. Fakat dengeleme, fazla maaş alan öğretmenlerin maaşını düşük ücretli

her türlü ekonomik sosyal saldırılarına karşı verdiği mücadelede etkin bir rol oynayarak dönem dönem hareketi sürükleyici misyonu yüklenmişlerdir. Bu anlamıyla şu an somutta kendilerine yönelmiş bulunan saldırıyı püskürtmek için 4-5 Mart kararlılığında sürece yaklaşmalıdırlar.

Zafer direnen emekçinin olacak!

Yaşasın kamu çalışanlarının örgütlü mücadelesi!

Eğitim emekçileri için zorunlu fazla mesai anlamına gelen zorunlu ek dersler kaldırılсын!

İnsanca yaşam hakkı için grevli, TİS’li sendika hakkı!

Ö.Soylu

Ek ders gaspına İzmir’de öfke

Eğitim-Sen, 16 Aralık’ta yürürlüğe giren Bakanlar Kurulu’nun öğretmenlere ödenen ek ders ücretlerinin kaldırılmasına ilişkin kararnamesini protesto eden basın açıklamaları düzenledi.

İzmir’de saat 14:00’de Sümerbank önünde toplanan eğitim emekçileri Eğitim-Sen 1 ve 5 no’lu şube pankartlarını açarak sloganlarla Konak Meydanı’na yürünüp meydana basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 250 eğitim emekçisinin katıldığı basın açıklamasında “yeni kararname ile ‘eşitlik’ getirdiklerini söyleyen yetkililere eşitliğin kazanılmış hakları yok ederek değil, koruyarak sağlanacağı gibi basit bir hukuk kuralını hatırlatmak istiyoruz”, “bu ülkenin ekonomik değerlerini yağmalayanlar gün gibi ortadayken, öğretmenlerin ve onların gerçek örgütünün ‘avantacı’, ‘yaygaracı’ gösterilmesi kelimenin tam anlamıyla kendini bilmezliktir” denildi.

Yürüyüş ve açıklama sırasında “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Ücretler hakkımız gaspettirmeyiz!”, “Çetelere değil emekçiye bütçe!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İnadına sendika inadına KESK!”, “Gasplara kaşı direneceğiz!”, “Yılgınlık yok direniş var!” gibi sloganlar atıldı.

Edirne Park Tekstil'de sözde grev!

23 Aralık '98 tarihinde Park Tekstil'de grev ilan edildi. Bunun üzerine fabrikadaki işçilerin örgütlü bulunduğu TEKSİF sendikasına gittik. Sonradan sendikanın genel sekreteri olduğunu öğrendiğimiz kişi, ne istediğimizi sordu. Üniversitede öğrenci olduğumuzu ve fabrikadaki grev hakkında görüşmek istediğimizi söyledik. Son derece kaba ve saldırgan bir tutumla konuşacak birşey olmadığını, çok istiyorsak, fabrikaya gidip işçilere bir geçmiş olsun diyebileceğimizi söyledi. Niyetimizin sadece "geçmiş olsun" demek olmadığını ve maddi yardımda bulunmak istediğimizi dile getirdiğimizde, genel sekreterin saldırgan tutumu derhal değişti ve bizi içeri buyur etti.

Sendika patronu bugüne kadar 1300'ün üstünde işçi çıkarıldığını, bu çıkarılan işçilerin tazminatlarının ödendiğini, şu anda fabrikada 80 işçi ile 250 civarında memur kaldığını, grevdeki işçilerin taleplerinin ekonomik talepler olduğunu ve patrone dan haber beklediklerini söyledi. Çıkarılan 1300 işçi için neden birşey yapmadıklarını sorduğumuzda, "Herşey yasal, tazminatlar ödendi, ne yapabiliriz ki?" karşılığını aldı. Sendika patronu bize işçiler için aslında yapmak istedikleri çok şey olduğunu, ancak ellerinin kollarının bağlı olduğunu ifade ettikten sonra ekledi: "Siz aranızda para toplayıp bize getirin, biz işçilere ulaştırırız."

Hiç de samimi olmayan bu öneriden sonra sendikadan ayrılıp fabrikaya gittik. Fabrikada bir iki görevli dışında kimsecikler yoktu. Görevlilere kendimizi tanıttıktan sonra, grevdeki işçilerin nerede olduğunu sorduk. Grev sözcüğünü duyar duymaz gülmeye başlayan görevli "Grevdeki işçilerin 15'i dışında hepsi izne çıkarıldı. 15 kişi de makinaların bakımıyla ilgileniyor, siz 'Bu işyerinde grev vardır' yazısına bakmayın, burada grev falan yok, sendika yetkisi düşmesin diye bu yazıyı astı." dedi.

Kısacası Park Tekstil'de ilan edildiği gibi bir grev yok. Grevin adı var ancak kendisi yok. Konuşabildiğimiz bütün işçiler sendikanın ihanetinin farkındalar. Fabrikanın ya kapatılacağını ya da düşük kapasiteyle Ocak ayında yeniden üretime geçeceğini düşünüyorlar. İşçilerin çoğu DİSK Tekstil'e geçmek istiyorlar. Ancak DİSK'e geçtikleri anda işten çıkarılacaklarını biliyorlar. Sendika için "Olmasın daha iyi, bizi değil alacakları paraları düşünüyorlar." diyorlar.

Liseli öğrenci birlikleri ve liseli hareketinin sorunları

Liseli öğrenci birliklerinin oluşumunun temel zeminini kayıt parası adı altında toplanan har(a)çlar, gerici şoven, ezberci eğitim, Kürt öğrencilere yönelik baskılar, faşist disiplin yönetmelikleri, dayak, hakaret vb. sorunlar oluşturmaktadır.

Bu sorunlarda bugüne kadar sözü edilir bir değişikliğin olmayışı ve her geçen gün artarak devam etmeleri karşısında öğrenci gençlik de kendi akademik ve demokratik talepleri için mücadele vermek üzere LÖB'ler oluşturmaktadır.

Genelde devrimci öğrencilerin çabalarıyla oluşturulan LÖB'lerin temel görevi liselerin bu yakıcı sorunlarına karşı en geniş öğrenci kitlesine seslenerek bu sorunların temel kaynağı olan düzene karşı bir muhalefet hareketi oluşturmak, bu akademik-demokratik mücadele içerisinde liselileri politikleştirmektir. Bu başarıldığı yani LÖB'ler liselerdeki en geniş öğrenci kitlesiyle kucaklaştığı taktirde tıpkı kısa bir süre önce yaşanan Fransa örneğinde olduğu gibi alanları doldurarak düzenin karşısına dikilebiliriz.

Liseli öğrenci birliklerinin kurulmaya başlamasından beri liseli devrimci öğrencilerin tartıştığı sorunların başında liseli gençliğin kitlesel örgütlenmelerinin nasıl gerçekleşeceği sorunu geldi. Bu sorunun temelinde ise bundan birkaç yıl önce öğrenci birliklerinin ilk ortaya çıkışı ile buradaki politik canlılığa bağlı olarak devrimci-demokratların hemen hepsinin bu alana üşüşmesi yatıyor. Herbiri sağladıkları sınırlı etkiye dayanarak kendisine uygun merkezi liseli örgütlenmeleri kurarak bunlara çeşitli adlar koymuş, geleneksel grupçuluklarıyla liseli gençlik hareketini de güçten düşürmüştür. Genelde zaaflar ortaktır. Gurupçuluk, rekabetçilik, benmerkezcilik, kısır çekişmeler, tartışmalar vb. Yine ilginçtir, bu parçalanmanın, dağılmanın başını çekenler bu oluşumların liseli gençliğin kitlesel örgütü olduğunu iddia ve ilan ediyorlar. Bu ad ve örgüt zenginliği gerçekte liseli öğrencilerin tercihinin ya da kitle mücadelesinin düzeyinin bir göstergesi değil devrimci demokratların kendine ait örgüt sahibi olma çabalarının bir ifadesidir.

Bugün de değişen bir şey yoktur. Liseli devrimci gençlik hareketindeki parçalanma fiili bir durumdur artık. Aynı bölgede ve hatta tek bir lisede adları hem benzer, hem de farklı olan çeşitli oluşumlar, gruplar mevcuttur. 15-35 arasında öğrenciyi aşmayan LÖB'lerin bir de kendi aralarında bölündüğü düşünülürse durum oldukça vahimdir. Bu grupların pratikte alanlarda birleşmesi ise ciddi bir samimiyetin ifadesi değil tek başlarına kaldıramıyacaklarından birbirlerine yaslanarak durumu kurtarmaya çalışmalarının göstergesidir.

Bunlara karşın, bugünkü duruma müdahale etmek için koşullar oldukça elverişlidir. LÖB'ler oldukça dar ve sınırlı sayıda öğrenciyi daha doğru bir deyişle devrimci öğrencileri kapsamaktadırlar. Özellikle bu darlık hızla aşılmalı ve parçalanmalıdır. LÖB'ün en geniş öğrenci kitlesiyle birleştiği taktirde meşrulaşması da olanaklıdır. Bu yapılmadığı sürece kısırlaşma yozlaşarak dağılma ve erime kaçınılmazdır.

Öte yandan dar gündemleri ile yol açıcı olmayan tartışmalardan ve kısır gruplar arası çekişmelerden de hızla ayrılmak gerekiyor. Bu devrimci öğrencilerin enerjisini asıl sorunlar üzerinde yoğunlaştırmaları, geniş bir öğrenci kitlesi ile ilişki kurmalarını ve onlarla bütünleşmelerini sağlayacaktır.

Bunlarla birlikte her okulda birbirinden kopuk ve dağınık halde bulunan LÖB'lerin birlikte hareketini geliştirmek gerekmektedir. Bunun için de dar grupsal çıkarılardan sıyrılarak kitle çıkarlarına yönelmek gerekmektedir. LÖB'lerin ilişkilerini sürekli kılabilmek için tüm liselilerin sahiplenebileceği, kurnazlıkla grup çıkarılarının öne çıkarılması yerine geniş kitlelere yönelebilen bir bülten faaliyetinin yürütülmesi gerekmektedir. Tüm liselerin ortak sorunlarını irdeleyen, liselerden haberler veren, bilinçsiz insanları politikleştirmek açısından kullanılacak çok işlevli bir bülten ve bununla birlikte geniş politik bir faaliyet yürütmek, kampanyalar (yeni sınav sistemine karşı başlatılmış olan kampanya gibi) organize etmek bugünkü gençliğin, bizlerin temel görevi olmalıdır.

İstanbul YKB Lisesinden bir öğrenci

Meysu grevinde 100. güne doğru

Kayseri'de bulunan Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü Meysu Çalışanı 129 işçinin başlatmış olduğu grev tüm duyarsızlıklara rağmen 94. gününe girdi.

Grevin başlama nedeni; iyi olan sosyal hakların kesilmesi, sigortaların yatmaması, mesai ücretlerinin düşürülmesi, yıllık izinlerin ortadan kaldırılması, özel günlerde verilen işaelerin kesilmesi, 25 yılını tamamlamış işçilerin emeklilik tazminatlarının ödenmemesi, tüm bunlar yetmiyormuş gibi toplu iş sözleşmesinin yapılmaması bardağı taşıran son damla olmuş ve Meysu işçisi 94 gün önce greve başlamıştı

94 günden bu yana hiçbir aşama kaydedemeyen grev bazı siyasi parti, sendikalar ve yerel basının desteğiyle(!) sürüyor.

Uzun bir süreden beri ziyaretlerinde bulunmadığımız Meysu işçilerinin gözaltına alınması bizim silkelenmemize yol açtı. Unuttuğumuz dostluğu ve dayanışmayı sürdürmeye başladık.

Özellikle destek bekledikleri ANAP, sadece iftar yemeği desteğinde bulundu. Neden ANAP? Kayseri ANAP milletvekili İbrahim Yılmaz Meysu'nun Kayseri baş bayii. Patronları ise Diyarbakır halkını çamur banyosundan geçiren Şeyhmuz Tatlıcı'dır. Seçim dönemleri hatırlandıklarını, kanunların kendilerinden yana olmadığını anlayan Meysu işçisi iftar yemeğini kuru ekmekle meydana yaparken 24 kişi polislin saldırısına uğradı ve gözaltına alındı. Bir süre tutulan işçiler geri bırakıldı. 94 gündür soğuk sıcak demeden naylon çadır içinde bekleyen işçiler kimsenin aklına gelmezken suçları olan kuru ekmek yemekten gözaltına alındılar.

Desteğimizin onları sevindirdiğini her hallerinden anlıyoruz. Desteğimiz bundan sonra da sürecek.

İşçilerin birliği sermaye ve işverenler karşıt bir sınıfta çalışıyor. Sizin yaptığınız desteği bile sunmuyor, çadıra bile gelmiyorlar. Sizlere teşekkür ederiz.

SYKB/ Kayseri

Meysu'da grevci işçilerle yaptığımız röportaj:

Kızıl Bayrak: Kaç yıllık işçisiniz?

1. işçi: Adım Necmettin Ulu, 9 yıllık işçiyim.

2. işçi: Ben de 12 yıllık işçiyim, 12 yılda içimiz dışımız dert oldu.

Kızıl Bayrak: Kaç kişiyle greve başladınız?

İşçiler: 129 kişiyle greve başladık, şu anda da aynı sayıyla sürmekte.

Kızıl Bayrak: Greve başlama nedeniniz nedir?

1. işçi: Neden çok. İsterseniz şöyle sıralayalım. Sosyal haklarımız kesildi, sigortalarımız yatmıyor. Mesai ücretleri düştü, yıllık iznimiz tamamen ortadan kalktı, bayramlarda falan verdikleri işa kesildi, maaşları vermeyip toplu iş sözleşmesine oturmadılar. Biz de ipi kopardık. 94 gündür 3 vardiya değişimi şeklinde naylondan yaptığımız çadırdır oturuyoruz.

Kızıl Bayrak: İşverenin daha önceden bir çamurculuk ünvanı var, bu konuda ne diyorsunuz?

2. işçi: Zaten yazmanız gereken bunların insanlıktan anlamadığı, Susurluk çetesinden farkı olmadığını herkes biliyor. Mahalledeki bakkala bile yüzümüz kalmadı.

Kızıl Bayrak: Şu ana kadar kimlerden destek geldi?

2. işçi: Birçok parti ve sendikalar ziyaretimize geldi. Bir de sizler. En çok ümidimiz ANAP'taydı ama tek iftar yemeğiyle işi bitirdi.

Kızıl Bayrak: Gözaltına alınmanızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

1. işçi: Ne diyelim? Suçumuz meydana kuru ekmek yemek. Adam semeriyle götürüyor, biz soğukta ailemiz için hasta oluyoruz ve gözaltına alınan biziz. Burası Türkiye, hiç belli olmuyor.

Kızıl Bayrak: Ekonominiz gittikçe kötüleşiyor, valilik birşey yapmıyor mu?

1. işçi: Valilik işa veriyor. Kay-Su'da işbaşı yapana kadar su parası almayacakmış, hepsi bu.

Kızıl Bayrak: Sendika ne yapıyor?

2. işçi: Sendika ne yapıyor? Sizin yaptığınız desteği bile sunmuyor, çadıra bile gelmiyorlar. Sizlere teşekkür ederiz.

Swisscard Direnişi

Swisscard Mak. San, 6 yıllık bir geçmişe sahip, telefon kartı, banka kartı vs. üretiyor. Üretim yurtiçi ve yurtdışına sipariş üzerine yapıyor. Kendi alanında en büyük fabrikalardan bir tanesi.

Swisscard işçileri son derece sağlıksız ve ağır çalışma koşulları (tinerli ortam, bir işçinin yüz adet kart üretmek zorunda olması, zorunlu mesailer vs.) yoğun sömürü, sefalet ücretleri (4-5 yıllık bir işçinin 50-55 milyon alması) ile karşı karşıyadırlar.

Swisscard'taki ağır çalışma ve yoğun sömürüye karşı, Swisscard işçileri de örgütlenip, kendi kaderlerini ellerine almaları gerektiğini görerek, onurlu bir yaşamı tercih etmişler. Bu yönde ilk adım olarak bir komite kurarak, kolları sıvamışlar. İş daha başından sıkı tutmuşlar, sabırlı ve kararlı tutarak 4 aylık bir süreç sonunda sadece 3 kişi dışında DİSK Basın-İş'e üye olmuşlar ve bugün artık direnişleri ilk günkü sabır ve kararlılıkla devam ediyor. "100 üstüne 100 gün daha direnip, haklı mücadelelerini kazanacaklarını" söylüyorlar.

Swisscard işvereni bu örgütlülüğü duyduğu andan itibaren çeşitli ayakoyunlarına başvurmakla kalmamış, kendi devletinin yasalarını bile çiğnemiştir. Yaptığı ilk iş 9 gün içinde, 18 işçiyi işten çıkarmak olmuş. Ve 6 ay geçmemesine rağmen yabancı işçiler getirip, direnişi kırmaya çalışmıştır. Bir uşağına müdürlük vs. vaadederek işçi getirtmeye çalışmıştır. Bu uşak ise 12 duyarlı işçiyi getirerek, baltayı taşa vurduğunu anlamıştır. Bu işçiler direnişi kırmak yerine sınıf kardeşlerinin yanında yer almışlar ve sınıf kardeşlerinin haklı mücadelelerini desteklemişlerdir. Onları sürekli ziyaret etmekte ve kazanana kadar yanlarında olacaklarını belirtiyorlar.

Swisscard işvereni bu uşağı aracılığıyla başarılı olamayınca ortağı olduğu Wandarland'tan kaçak işçi getirip çalıştırmayı denemiş. Direnişin 14. gününde 14 direniş kırıcı getirmiş, ancak işçilerin bu direniş kırıcıları içeriye almamaktaki kararlılığı sonucu, işveren onlarca kolluk kuvvetinin yardımıyla direniş kırıcıları 4-5 saat sonra ancak fabrikaya sokabilmiş.

Aynı gün işveren noter getirterek içerideki diğer tüm işçileri 17. maddeden dolayı tazminatsız olarak işten çıkardığını açıklamış. Bunun üzerine işçiler fabrikadan ayrılmama kararı alarak önceden atılan 18 işçiyle beraber fabrika içine yönelmişler: Fabrikayı işgal etmek için. Ama durumun sadece bir günlük tatil olduğu söylenince işçiler geri adım atıyorlar.

Oysa ki diğer işçilerin de işten atıldığı ortaya çıkıyor. Ve direnişin 17. gününde işveren yine 9-10 tane direniş kırıcıyı fabrikaya getiriyor. İşçiler bunun üzerine yeniden fabrika işgaline yöneliyorlar. Fabrikanın kapıları kilitleniyor, kolluk kuvvetleri yine görevlerini yerine getiriyorlar. Bir süre kolluk kuvvetleri işçileri itip kakmaya yöneliyor, ama işçilerden tepki alınca silahını çekiyorlar ve olay

sonunda sendika yöneticilerinden bir tanesini gözaltına alıyorlar. Ve sendikacıyı, seni bitiririm vb. şekilde tehdit ediyorlar.

Bir grev, bir direniş işçileri birçok konuda eğitiyor ve birçok şeyi görmelerini sağlıyor. Onlara, yasaların kimden yana olduğunu, polislerin kimin tarafında yer aldığını öğretiyor. Ve hatta işverenden yana olan yasaları bile, işverenin, nasıl çiğnediğini görüyorlar. Yani işverenin çıkarlarını koruyan yasalara göre bile haklı oldukları halde yine polis tarafından işverenin korunduğunu görüyorlar. Bu bakımdan kendi haklı mücadelelerini meşrulaştırmaktan başka çıkarlarının olmadığını olmadığını görüyorlar. Ve direniş kırıcıları engellemek, militan bir tavır koymak, fabrikayı işgal etmek vb. mücadele hattını meşrulaştırmak gerektiğini görebiliyorlar.

Ve daha da önemlisi kendi direnişleri süresince, diğer tüm sınıf kardeşlerinin direnişlerine destek vermeleri gerektiğini görebiliyorlar, görmek zorundadırlar da. Sınıf dayanışmasını, tüm işçilerin örgütlenmesini düşünmek zorunda kalıyorlar.

Swisscard işçilerinin, ağır çalışma koşullarına, sefalet ücretlerine, yoğun sömürüye karşı yaktıkları direniş ateşine sahip çıkmak tüm işçi sınıfının, tüm öncü işçilerin, tüm devrimcilerin, tüm duyarlı insanların görevidir. Onların kazanacakları zafer, tüm işçi sınıfının olacaktır.

Tüm öncü işçiler, tüm duyarlı işçiler, tüm devrimcilerin görevi, kapitalist sömürüye, talana, barbarlığa karşı örgütlenip işçi sınıfının siyasal bağımsız kimliğini kazanması ve ücretli kölelik düzenine son vermesi için azami çaba içinde olmaktır.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya da hiçbirimiz!

Ya kapitalist barbarlık içinde yok oluş ya sosyalizm!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Zafer savaşı işçilerle gelecek!

Pendik'ten komünist işçiler

Swisscard işçilerinden basın açıklaması

Swisscard işçileri direnişlerinin 11. günü (4.1.1999'da) direnişlerini bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdular. Yaklaşık 150-200 kişiyi bulan basın açıklamasında Basın-İş Genel Sekreteri Derviş Boyoğlu, Basın-İş yöneticilerinden Ferda Koç, Zeki Türkmenoğlu ve Kamil Kartal bulundu.

Halayların çekilip türkülerin söylendiği basın açıklamasında; "İnadına sendika, inadına DİSK", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız"; "Atılan işçiler geri alınsın"; "Swisscard işçisi yalnız değildir"; "Sendika hakkımız söke söke alırız." "Ekmeğe yoksa, adalet yoksa, barış da yok" sloganları atıldı.

Çevrede bulunan diğer işletmeler ve Swisscard işçilerin aileleri direnişe yoğun ilgi gösteriyor ve destekte bulunuyor. İçeride bulunan 25 işçi de direnişte bulunan arkadaşlarına destek için içerideki üretimi %60'dan %5'e kadar düşürmüş durumda.

Basın açıklamasından sonra ertesi gün mesai saati başlangıcında direniş yerinde buluşmak üzere dağıldı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SYKB/Kartal

100 üstüne 100 gün daha direnip kazanacağız!

Swisscard Elektronik Mak. Sanayinde işveren baskılarına dur demek için 4 ay önce bir sendikalaşma hareketi başladı. Yasal bir hak olan sendika, sendikalaşma sürecinde yasal olmayan bir durum haline geldi. İşveren durumu öğrenmesi üzerine canım ciğerim dediği işçileri kapı önüne koymaya başladı. İlk gün 2 işçi atıldı ve bu sayı 1 ay içerisinde 18'e ulaştı. Gerekçe ise 17. madde oldu. Tazminat hakları da düştü. Fakat işçiler tazminatlarını aldıklarında mücadeleyi kazanamayacaklarını ve gerçekleştirmiş oldukları birlikteliği bozacağını biliyordu. Atılan işçiler sitenin bahçesinden polis tarafından uzaklaştırıldı. Ama işçiler mücadele yerlerini terketmediler. İçerideki işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak üretimi, sıfıra düşürdüler. İşveren suç işleyerek yalanlarla dolanlarla yeni işçi getirmeye başladı. Daha sonra işçi getirmeyeceğine söz vermesine rağmen bu sözünü tutmadı.

15 gündür direnen Swisscard işçileri 100 üstüne 100 gün daha direnip haklı mücadelelerini kazanacaklardır. Kazanan yalnızca Swisscard işçileri değil işçi sınıfı olacaktır. Bu direnişe bir ses de sen ver.

Swisscard'tan bir direnişçi işçi

Direniş kırıcısı yapılmaya çalışılan genç bir işçinin kaleminden:

Sermayenin iğrenç yüzü ve işçi sınıfının onurlu mücadelesi

Merhaba, ben Pendik'ten bir işçiyim. Şimdi anlatacaklarım, yani patronun işçilerin üzerinde oynadığı oyunlar 3 hafta önce komşumuz Veli beyin bizim eve telefon açmasıyla başlamıştı. Telefonda "size iş buldum yarın sabah benimle gelin" dedi. Annem telefonda "ne işi bu" dedi. Veli bey de "benim eski müdürlük yaptığım Vonderland'ın sahibi dede telefon açtı, çok iyi adamdır. Benden işçi istedi 10 tane. Ben de istediğin işçi olsun, 50 tane de bulurum dede dedim." (Çünkü işin içinde müdürlük vardı, çok gurursuz bir adam olduğundan daha önce onu Vonderland'dan atmışlardı, şimdi ise çıkarı için yeniden işe alıyordu Veli'yi) Çok merhametli patronmuş. Veli'yi hem kovar hem almış, onun için Veli de ödün vermiş. Aynı zamanda para da var tabii.

Neyse sabah kahveden boş ne kadar işçi varsa toplamış. Ben ve annem bayan olarak vardık. Ben ilkin çalışmak istemedim. Annem "gel bak iyiye iş çalışırsın" dedi, ben de tamam dedim. Hep merak ediyordum bu kadar işçiyi niye götürüyor, diye. Daha önce işçilik hayatım olmadığından, pek anlamamıştım. Neyse trene bindik. Ve Maltepe'de indik adam bize trende "işe değil Vonderlanda gidiyoruz" dedi. Ben de kendi kendime bu işte birşeyler var ama anlarız dedim.

Öteki işçilerden hiç kimse de birşey sormuyor, ben ve annemden başka. Belki de zavallıları açlık çok etkilemişti, onlar da susmayı öğrenmişlerdi. Vonderlana geldiğimizde bizi alt kattaki kafesine almıştı. Arkadaşlarla masalara oturduk, bizden kimlik aldılar. Sigorta kartı, resim ve işlemleri yaptılar. Yani ne hikmetse yıllarca aylarca yapılmayan sigorta bir saat içinde yapılmıştı. Veli yanımıza geldi. Ben "ne işi bu gizli sigorta yapılıyor, işyerinde değil toplu işçi alınıyor" dedim. Adam bize başladı anlatmaya. Swisscard'da işçiler çalışmıyormuş sendika getiriyorlarmış. Ben o an çok şaşırdım. Yani biz çıkan işçi boşluğunu dolduracaktık, onların ekmeğine mani olacaktık. Yani biz şimdi maşa olarak kullanılıyorduk. Ben "niye işçiler buna gerek duymuşlar" diye sordum. Bana "kızım onlara rahatlık değmiş, Hasan Bal onların bütün sosyal hakkını veriyor. Kömür, ikramiye,

yüksek maaş. Ama onlar yine de sendika diye tutturmuş. Bir iki tane kişi işçilerin kafasını kurcalamış, kandırmış sendikayla."

Ben az çok sendikanın ne olduğunu biliyordum ve şunu da adım gibi biliyordum. Hiç bir patron sosyal hak vermez(alır). Bana ve anneme değil de diğer işçilere çok cazip gelmişti, hepside gülüyorlardı içten içe. Ben "maaş ne kadar" diye sorduğumda Veli bize "korkmayın Hasan bey size iyi para verir. Çünkü sizi ben getirdim" diyerek cevapladı. Hiç kimse maaşı sormayı bile akıl edememişti. Annem Veli'ye nasıl bir iş diye sordu. O da "oyun kartları, telefon kartları falan üretiyor işte, çok temiz bir işyeri" dedi.

Veli artık yorulmuştu. O sorulardan sonra bize dönüp "ya işte çalışacak mısınız, evet, tamam iş iştir, buldunuz, daha ne soruyorsunuz ,yarın işbaşı edeceksiniz. Ve oraya gittiğinizde kimseyle konuşmayın. Birşey sorarlarsa biz buraya çalışmaya geldik, biz birşey bilmiyoruz, Veli beye sorun dersiniz" dedi. Ve "herkes evine gitsin ben patronlarla toplantıya gireceğim" dedi. Ben yolda kendimi ihanet etmiş gibi düşünüyordum, evde ağlamıştım. Anneme benim çalışacağım meçhul dedim. Sabah tekrar Veli bize geldi kızıyla. Ve diğer işçilerle buluştuk durakta. Bir minübüs çevirdiler onunla Kartala kadar gittik.

İşyerine yaklaştığımızda kendimi çok kötü hissediyordum. Kendimi, o an ki duygularımı anlatamam. Görmek için gidecektim ve de patronun oyununu ona çevirecektim. O işçilerle birlik olacaktım. Veli'yi de, patronları da şaşırtmayı düşünüyordum. Minibüsten indiğimizde alkış yağmuruna tutulmuştuk. Anneme "onlara destek vereceğim dedim" .O da "tamam ben karışmıyorum" dedi. O da istiyordu aslında ama onu engelleyen birşeyler vardı. Yani Veli bizim komşumuzdu, babamın da arkadaşıydı annemin de karışması olmazdı.

Ben şunu düşünüyordum. O bizi kullandı para için incitti gururumuzu ve de haklı bir dava vardı. Babam da işçiydi. Veli hiç işçilik yapmamıştı, nereden anlayacaktı işçiyi. Swisscard işçileri yanımıza geldiler, "bugün

bize, yarın size, oyuna geldiniz vaad edilen şeyler verilmiyor, içerde tiner kokusundan çalışılmıyor" vb. şeyler söylediler. Diğer işçilerle konuşuyorlar, onlara birşeyler anlatıyorlardı. Bense bir kenarda herkesi izliyordum ve alkış protestoları başladı. İlk ben destek verdim. Ardından bizimle gelen bir işçi destek verdi. Bizimle gelen işçiler destek vermediler ama işyerine de girmediler.

Swisscard işçileri Veli'nin başına toplandılar. "Nasıl böyle birşey yaparsın" dediler. O da "benim de haberim yok bunlardan vallaha" diyerek onları kandırıyordu. Patronlar bir saat sonra dışarı çıktılar. Deliklerinden işçilerle aralarında 4.5 metre var, karşılıklı bakışıyorlar. Veli de bir işçilere koşuyor bir patronuna, arada zigzak çiziyordu zavallı. Bizim işçiler yavaş yavaş gitmeye başladı. Ben, annem, bir de komşumuz. Genç bir işçiydi. O da bizimle kaldı. O da 1 ay önce patrone yanına yaralanmıştı. Onun hıncını burada döküyordu o da. Bizimle alkış tutuyordu. Ben ve annem giderken ilk zafer işaretini ben verdim, ardından annem. Bahçe kapısına koşarak çıkıyorduk. İki-üç bayan, bir-iki erkek işçi arkamızdan geldiler. Bize teşekkür ettiler ,bizi öptüler. Patronlar ve Veli şok olmuştu. Oradan ayrıldık.

Eve gelirken kendimi kuş gibi hissediyordum, içim rahattı ve Veli bir-iki gün sonra geldi bize. "Hasan bey kızdı, bana niye eli sopalı işçi getirmedi diye. Ben de ne yapayım Hasan bey dedim" Bize de gelmiş söylüyor bunları utanmadan. Ve ben şunu anlamıştım: **İşçilerin birliği sermayeyi yenecektir.**

Eve geldiğimizde duyarlı arkadaşlara bildirdim durumu. Bana "aferin sen çok iyi yapmışsın" dediler. Ve o akşam babam, annem ve arkadaşlarımla birlikte işçileri ziyarete gittik. Onlar hem bize güldüler hem de sevindiler. Ve diğer günlerde ise arkadaşlarla toplanarak onlara 4-5 kere desteğe gittik. Benden bunları yazmam için bir arkadaşım, yazmam gerektiğini, işçilerin yalnız olmadığını görmeleri gerektiğini anlattı ben de yazdım sizinle paylaştım.

Bir Erkunt Döküm işçisiyle

yapılmış olan röportaj:

Sendikal ihanetin hesabını soracağız!

SYKB: Grev sürecine nasıl gelindi?

İşçi: 35 arkadaşımızın sorgusuz sualsiz işten atılmasıyla... Sendikayla biraraya gelerek grev kararı aldık.

SYKB: İşten çıkarmalar devam ediyor mu?

İşçi: 285 kişinin çıkışları verildi. Ama kimlerin çıkarıldığını bilmiyoruz. İşçiler arasında her an bu sayının artacağı korkusu var.

SYKB: Grev kaç gündür devam ediyor?

İşçi: Grev 16. gününe girdi. Fakat belirsizlik arttıkça ilk günlerdeki kararlılık ve birliktelik kaybolmaya başladı. Fabrikanın önünde bekleyen grevci sayısı 60'lara kadar düştü.

SYKB: Grev süresince neler yaşandı?

Belirsizliği yaratan sebepler nelerdir?

İşçi: Grev oldukça coşkulu başladı. Fabrika önünde slogan ve halaylarla başladığımız eylemi, yol keserek devam ettirdik. 10 dakika kadar İstanbul yolunu trafiğe kapadık. Ancak ikiyüzlü sendika yöneticileri slogan atmamızı engellemeye çalışıp, yolu trafiğe açmamızı istediler. Birçok arkadaşımızın sendikaya körükörüne inanması yüzünden, sendikacılar amaçlarına ulaştılar. Ancak daha sonra bu değişti.

SYKB: Hangi sendikaya bağlısınız? Grev süresince sendikanın tavrı ne oldu?

İşçi: Türk Metal'e bağlıyız. Grev başladığında sonuna kadar yanımızda olduklarını söyleyen sendikacılar, grev uzadıkça gerçek yüzlerini gösterdiler. Sonraları grevin yasal olmadığını ileri sürerek, tek yapabileceğimizin sessiz sedasız fabrika önünde beklemek olduğunu söylediler. Böylece grevin coşkusunu tamamı ile yitirmesine yolaçtılar.

SYKB: İşçiler bu duruma nasıl tepki verdi?

İşçi: Şu 16 gün içerisinde çoğu arkadaşımız kimin dost kimin düşman olduğunu anlayıp sendikaya olan güvenini yitirdi. Hatta 15. gün sendikaya topluca gidilip tek yaptıklarının lafazanlık olduğu yüzlerine söylendi. Onlar da "Siz aranızda birlik olmadığınız sürece, bizden ne bekliyorsunuz?" diyerek evlerimize yolladılar. Böylelikle işçiler arasındaki birlik iyice dağıldı ve herkes fabrika önünde işten çıkarılacağı günü beklemeye başladı.

SYKB: Fabrikada üretim hala devam ediyor mu? Çalışan işçilerle görüşebiliyor musunuz?

İşçi: Üretim hala devam ediyor. Fabrika girişine polis barikatı kurulduğu için fabrikaya giremiyoruz. Giriş ve çıkışlar da servisle yapılıyor. Bu yüzden işçilerle görüşemiyoruz. Her fırsatta grevin yasal olmadığını, grev yapanların tazminatlarını alamayacağını söyleyen sendika ve patron çalışan işçilerin yanımızda yer almasını engellemeye çalışıyor.

SYKB: Teşekkürler, mücadelenizde başarılılar.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sarısakal işçisi mücadeleyi ortaklaştırmalı!

Ceyhan Sarısakal Teneke Fabrikası'nda işten atılan işçiler maaş farklarını ve tazminatlarını alabilmek için 11.01.1999 günü paralarını alıncaya kadar fabrikanın önünden ayrılmama kararı alıp gece gündüz beklemeye başladılar.

Geçen aydan bu yana 130 işçinin işten atıldığını, tazminatlarının ödenmediğini, eş ve çocuklarının açlığa, sefaletle terk edildiğini belirten işçiler, eylemliliklerinde kararlı olduklarını, paralarını bayramdan önce alamadıkları takdirde bayramda eş ve çocukları ile gece gündüz fabrikanın önünde bekleyeceklerini belirttiler. 1998'den bu yana işverenin sözleşmelerini ihlal ettiğini, aylıklarının farklarını alamadıklarını, eski maaş üzerinden aylık aldıklarını, şimdi de kriz bahanesiyle işten

atıldıklarını belirten işçiler, bahanelere inanmadıklarını, işçilerin örgütlülüğünü kırmak, işyerini taşeronlaştırmak için işten atıldıklarını belirttiler. Genel müdürün Adana polisiyle ilişki kurup işçileri işyerinden attırmak için ta Adana'dan katil sürülerini getirttiğini söylediler.

Ceyhan'da Mehmet Kurt denilen Sarısakal patronunun at yarışları mafyacılığından tutun eroin tacirliğine kadar her türlü aşağılık işle

uğraştığını bilmeyen yoktur. Yüz milyarlar verip Ceyhan gibi küçük bir yerde villa saray yaptırdığını, belediyeye yüz milyar verip belediye arsalarından rant sağladığını hepimiz iyi biliyoruz. Sermayesine sermaye katan bu aşağılık sermaye sahibinin sermaye iktidarı ile olan ilişkilerini de biliyoruz. Bu saldırıları yalnızca bizleri sindirmek, sendikal örgütlülüğü kırmak için yapmaktadırlar. İşten atma ile bunu yarı yarıya başarmıştır, yarım kalan tazminatları verdikten sonra yeniden işçi alımına başlayacaktır. İşe yeni alacağı işçileri sendikasız olarak işe alacak hem de düşük ücretle çalıştıracaktır. Sermaye sınıfının işçi sınıfı karşısında ne denli örgütlü hareket ettiğini görüyoruz.

Peki biz neyi bekliyoruz? Aynı sorunları yaşadığımız Ceyhan işçileri yanı başımızda ve diğer sınıf kardeşlerimizle mücadelemizi, direnişimizi A, B, C ayrımı yapmadan ortaklaştırmamızın önündeki engel nedir? Bu ilk adımı neden biz atmayalım? Ortaklaşmayı bekleyen sınıf kardeşlerimiz de mevcut. Haydi öyleyse sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm şiarı ile sınıf kardeşlerimizle kucaklaşmaya.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
SYKB/ Adana**

Tuzla işçisi yalnız değildir!

Geçtiğimiz Pazar günü Kızıl Bayrak tarafından düzenlenen direnişteki Tuzla deri işçileri ziyaretine katıldım. İşten atılan bir işçi olarak bu ziyaretin anlamı benim için daha da önemliydi. Çünkü burjuvazi krizi de bahane ederek pervasızca saldırıyor, işçileri açlığa, sefaletle mahkum ediyordu. Tuzla işçilerinin de aynı akıbet ile karşı karşıya olduklarını duyunca yanlarında olmak, güçlerine güç katmak istedim. Zaten ziyaretin kendi açımdan önemi de buradaydı. Güçsüzlüğü, yalnızlığı yaşadım. Herşeyden önce aynı sınıfın bireyleri olarak biz işçiler, burjuvaziden daha fazla dayanışma içersinde olmalıyız. Çünkü onların düzeni bu düzen. Ve bu düzenin devleti, askeri, polisi, yargısı var koruyucu olarak. Bizlerin ise sadece ama sadece bedenlerimizi kullanarak, omuz omuza olarak yaratacağımız gücümüz var. Sınıf dayanışmasının önemini az da olsa bildiğim için Tuzla'da direnen kardeşlerimi yalnız bırakmaya içim razı olmadı. Ben de orada olmalıyım, coşkularını, sorunlarını, yani herşeylerini paylaşmalıyım diye düşündüm.

Biliyorum ki işçi sınıfının kazanacağı her zafer, tüm sınıfın zaferidir. Kaybı ise tüm sınıfın kaybıdır. Tuzla Organize Sanayi'yi direnişleriyle, zaferleriyle anılır hale getiren işçi kardeşlerimi böyle bir kavgada görmek, onlardan öğrenmek, benim gibi deneyimsiz biri için iyi bir fırsattı.

Pazar günü saat 1 veya 1.30 civarı direniş çadırlarının olduğu yere gittik. Çadırlarda nöbetçiler vardı. Önce en yakın çadırdan ziyaret edip konuşmaya başladık. Direniş sebebini, direnişte kaç kişinin olduğunu, toplam kaç kişinin çalıştığını vs. sorular sorup direnişin nasıl gittiği hakkında bilgiler

almaya başladık. Ancak şunu özellikle eklemeliyim ki direnişteki işçilerin kararlılığı, coşkusu bizleri de sevindirmişti. En azından beni çok sevindiren şeylerden biri buydu.

Ziyaret edip ayrıldığımız her çadırın önünde direnişteki arkadaşlarla birlikte topluca fotoğraf çektirdik. Hatta bir arkadaşın çaldığı gitarla halaylar çektik, türküler söyledik. Gittiğimiz çadırlara sembolik bir anlamı olsa da çay ve şeker götürdük. Ayrıca bu tür şeylerin adet olduğunu orada öğrendim. Bir arkadaşın Tuzla işçilerine "sosyalist basın aracılığıyla işçi sınıfına iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?" sorusuna güzel cevaplar verilmişti. Çadırın birinde bir işçinin buna "Birlik, mücadele, zafer" diye cevap vermesi hem işçi sınıfının en acil ihtiyacı olan birliği ve dayanışmayı anlatıyor olması, hem de kazanmak için ortaya konulan kararlılığı bakımından anlamlıydı. Bir başka çadırdan da konuşan bir işçi, "Biz kazanmaya alışmışız. Bu üçüncü çadıra çıkışım ve bunu da kazanacağımıza inanıyorum" sözleri haklı bir onuru, haklı bir kıvancı

yaşıyordu. Konuşan işçilerin hemen hepsinin ortak sözü, buradaki işçilerin duyarlılığı, birlikteliği üzerineydi. Haksız da sayılmazlar. Çünkü sadece kendileri için değil birçok şey için iş bırakıp eylem yapan bir anlayışa sahipler. Mesela '96 Zindan Direnişi döneminde iş bırakarak destek yapmış, eylemler gerçekleştirmişlerdir. Yani her dönem bir şekilde

yapılması gerekenleri yapmışlar. Tuzla işçilerinin İstanbul'da ziyaret etmedikleri, desteklemedikleri eylem kalmamıştır. Bundan dolayı ziyareti ve dayanışmayı en fazla hakeden işçilerdir. Bunca emeklerinin karşılığını beklemekte haklıdır. Şimdi sıra bizlerdedir. Bu görevimizi ne kadar iyi yerine getirebilirsek kazanan hem Tuzla işçisi, hem de işçi sınıfı olacaktır.

Tüm sınıf devrimcilerinin, sınıf bilinçli işçilerin görevi sınıfın dayanışma geleneğini büyütmek, bunu yeniden yaygın hale getirmek, burjuvazinin ve devletin karşısında bütünleşmiş bir sınıf yaratmaktır. Bu görevler ne kadar başarılı, hayata geçirilirse burjuvazinin sömürü düzeni de o kadar çabuk yıkılacaktır. Bugün için bölük pörçük olmuş işçi sınıfının en büyük eksiği ise doğru bir öncülüğe kavuşamamasıdır.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
Tuzla işçisi yalnız değildir!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kızıl Bayrak okuru bir işçi**

Gaysan Mobilya'dan bir işçinin seslenişi:

Artık bu gidişe yeter diyelim!

Şimdiye kadar hep sustuk ya da susmak zorunda kaldık. Bu daha ne kadar sürecek? Yetmez mi yıllar yılı sömürüldüğün. Buna daha ne kadar katlanacaksın,ölene dek mi?

Özgürce, dilediğinçe yaşamak varken, bu vahşete ne zaman dur diyeceksin? Hiç kendi kendini sorguladın mı? Benim de insanca yaşamaya hakkım yok mu diye sordun mu? Sormadıysan sor. Cevabını en içten ve gönülden ver. Fakat, arzu ettiğin yaşamı önce kafanda şöyle bir düşün, cevabını öyle ver? Sana bir misal vereyim. Bugün senin çalışmış olduğun fabrika veya şirket, her nerede çalışıyorsan, patronunun yaşamış olduğu hayatı sen neden yaşayamıyorsun? Senin ondan insan olarak ne farkın var. Acaba, senin almış olduğun maaşla, patronun kaç gün geçimini sağlayabilir? Hiç düşündün mü? Artık düşünsen iyi olur. Madem ki üreten biziz, kazanan da biz olmalıyız, insanca yaşayan da. Bunu, sanma ki patronun senden daha çok hak ediyor. Asla! Çalışıp ürettiğin gibi bütün bunları hak eden de sen olmalısın. İnsanca yaşanacak bir dünya önümüzde duruyor. Hala susacak mısınız? İnsanca yaşamak üreten herkesin hakkı, bunu öğrenmenin zamanı geldi. Hadi, durma! Artık bu gidişe yeter diyelim. Sen ne dersin?

Birmiz hepimiz, hepimiz birimiz için!
Bir Gaysan Mobilya işçisi

Gaysan Mobilya'dan bir işçiyle röportaj:

Artık susmayacağız!

Kızıl Bayrak: İşyerini tanıtır mısınız?

İşçi: Ben Gaysan Mobilya'da çalışıyorum. Burada, her türlü mobilya üretiyoruz. (ev içi mobilyaları, işyerlerinde kullanılan ofis mobilyaları vb.) Burası iki bölümden oluşuyor. Birincisi, tamamen ahşapla oluşturulan mobilya çeşitleri bölümü. İkincisi, döşeme imalatı bölümü (koltuk, çek yat, yatak vb.). Buranın üretiminin %40'ı Rusya ülkelerine ve Arap ülkelerine, geri kalanı iç pazara satılıyor.

Kızıl Bayrak: Çalışma koşullarınızdan biraz bahseder misiniz?

İşçi: Çalışma saatimiz, sabah 8'den 17:30'a kadar, 10'ar dakikadan iki sefer çay molamız var. Yarım saat yemek molamız var. Yemeklerimiz iyi durumda, dört çeşit yemek veriliyor. Sosyal haklar olarak, SSK, servis ve yemek var. Haftanın 5 günü çalışıyoruz. Cumartesi çalışma olursa mesai yerine geçiyor. Mesailerimiz zorunlu değil, isteyen kalıyor. Maaşlarımız zaman zaman, büyük ölçüde aksamaktadır. Örneğin, 5'inde almamız gerek maaşı 20'sinde, 25'inde aldığımızı bilirim.

Kızıl Bayrak: Kriz adı altında, bir çok fabrikadan işçi atılıyor. Sizin fabrikada durum nasıl?

İşçi: Kriz adı altında en az 25-30 kişi işten atıldı. Toplam 65 kişi vardı. Şu anda 35 kişilik bir kadro kaldı. Çıkartılan arkadaşların hemen hemen hepsi, en son işe girenlerden oluşuyor. Yani, bir yılını tamamlamamış işçilerden oluşuyor. Bir yılını doldurmamış işçileri atmasının nedeni, tazminat ödememek. Eğer bir yılı tamamlasalardı, işveren bu çıkartılan arkadaşların tamamına tazminat ödemek zorunda kalacak idi. Bu tazminatı ödememek için, senesini doldurmamış olan işçilerin çıkarttı.

Kızıl Bayrak: İşten atılmalara karşı işyerinde her hangi bir tepki gelişti mi?

İşçi: Herhangi bir tepki gelişmedi. Aynı senaryonun her yıl yaşanıyor olmasından dolayı, bu herkes tarafından benimsenmiştir.

Kızıl Bayrak: Peki biz hep bu şekilde susacak mıyız?

İşçi: Susmak mı? Neden, nereye kadar susacağız? Elbette susmayacağız. Eğer susmakla herşey hallolsaydı şu ana kadar halolmuş olurdu. Kimsede işinden olmaz, herkes halinden memnun bir vaziyette işini yapardı.

Elbette, artık zamanı geldi. Birşeyler, yapmamız gerekiyor. Peki ne yapmalıyız? Asıl, en büyük sorun bu. Eğer bizler "birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" dersek ve bu şekilde bir tepki ve direniş gösterirsek onlar da istedikleri gibi atılabilecekler. Bütün güc aslında bizde. Yeter ki isteyelim, bizim yapamayacağımız hiçbir şey yoktur.

Kapatılan Dekor Cam'dan bir işçiyle röportaj:

Sermayenin saldırılarına karşı durmak için mücadeleye!

SYKB: Bize işyerinizi tanıtır mısınız?

İşçi: Fabrikamızda 650 işçi çalışıyor. Fabrikamız 3 bölümden oluşuyor. Boya bölümü, imalat paketleme bölümü ve Asit. Burada Avize üretiliyor. Çoğunlukla yurt dışına ihracat ediliyor. Bir yıldır çalışıyorum fabrikamızda her kökenden işçi arkadaşımız çalışıyor.

SYKB: Çalışma koşullarından bahseder misiniz?

İşçi: İmalat, paketleme bölümü, 3 vardiya, 8 saat çalışıyor. Paketleme bölümü 12 saat 2 vardiya, Asit bölümü 12 saat 2 vardiya, boya bölümü 12 saat tek vardiya çalışıyor. Sosyal hak olarak sigortamız ve servisimiz var. Yemek saatimiz 1 saat, 15'er dakikadan günde iki kez çay molamız var. Yemekler 3 çeşit çok kötü ve vitaminsiz. Bayramda, yılbaşı vb. günlerde herhangi bir şey verilmiyor. Habersiz gelmediğimizde direkt iki yevmiyemiz kesiliyor.

SYKB: Fabrikanın kapatılma nedeni ve sürecini anlatır mısınız?

İşçi: Fabrika 3 ay süreyle kapatıldı. Nedeni ise fırının arızalı olması. Fırının yapılma süreci bu kadar zaman alıyor. 50 civarı işçi ücretli, 600 kadar işçi de ücretsiz izne ayrıldı. Yaklaşık 250 kişiye sigorta kadrosu diye kağıda imza attırıldı. Ne için olduğun bilmiyoruz. Ben imza atmadım.

SYKB: Neden imza atmadınız?

İşçi: Çünkü çıkışım verilmiş de olabilir. Benim tahminime göre bu 250 işçinin çıkışı verilmiş de olabilir. Üç ay sonra bu işçileri çağırdığında asgari ücretten çalıştırabilir de. Mesela en düşük 50 milyon aylıkla çalışmak zorunda kalacak. Halbuki bu üç ay sürecinde normal çalışmış olsaydı 70 milyondan aşağı almayacaktı.

SYKB: Fırının daha önce söküleceğini biliyor muydunuz? Patron üç ay sonra işbaşı yapacağını söylüyor belki hiçbirinizi işe almayacak ya da sizleri daha düşük ücretten çalıştıracak bu durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İşçi: Fırının söküleceğini biliyorduk. Fakat bize bu kışı çıkartacağımızı söylemişlerdi, fakat öyle olmadı. Aniden fırın kapatılıp iş durduruldu. Sonuç olarak ulaşabildiğimiz çıkartılan arkadaşlarla üç ay sonra işe alınmayacağımız düşüncesiyle toplantı yaptık. Böylesi bir durumda beraber olmamız gerektiğini, birlikte hareket edeceğimizi konuştuk, tekrar görüşmek üzere ayrıldık.

Reformist solun seçimlerde güçbirliği arayışları

H. Ya mur

Sosyal-reformist partilerin saflarındaki devrimci sosyalizm davasına inanan bütün devrimciler, parlamenter zeminde politika yapmak isteyen liberal şefleri bataklıklarında yalnız bırakmalıdırlar. Önümüzdeki genel seçimde devrim cephesi ile düzen cephesi karşı karşıya gelecektir. Devrim ve sosyalizm iddiası taşıyan tüm devrimci demokratları, düzenin teşhiri, devrim ve sosyalizm propagandası temelindeki platformu sahiplenmeye çağırıyoruz. Devrimci çıkış ve kopuşlar sahipsiz değildir. Sermayeye karşı savaş ilanının adı olan komünist işçi partisi kurulmuştur. Reformist, parlamentarist hedeflere ulaşmak için oluşturulan güçbirliklerine karşı "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" mücadelesini yükseltmek için sürece yüklenelim!

2 Ocak '99 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinin manşetinde, "Solda Güçbirliği Arayışı" başlıklı bir haber yeraldı. ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, SİP Genel Başkanı Aydemir Güler ve İP Genel Başkan Vekili Hasan Yalçın, 18 Nisan genel seçimlerine ilişkin olarak solda güçbirliğine ilişkin yaklaşımlarını ortaya koydular. Daha önce de solda güçbirliğine dönük olarak CHP'nin de katılımıyla toplantılar yapılmıştı. ÖDP ve EMEP, CHP'yi de kapsayan solda güçbirliğine sıcak baktıklarının işaretlerini yayın organlarında ve yapılan toplantılarda vermişlerdi. Dahası EMEP Genel Başkanı, ÖDP ve HADEP'e seçimlerde ittifak yapma çağrısını yapmıştı. CHP'nin de çok istekli olmasa da bu sürece ilgisiz kalmadığı biliniyor. CHP'nin genel başkan yardımcısı Bülent Tanla, "sol bizim akrabamız, ÖDP ve İP de bizim akrabamız" diyerek ittifaka açık kapı bırakmanın yanısıra CHP'nin ittifak politikasının sınırlarını ortaya koymuştu.

ÖDP düzen soluyla ittifak peşinde

ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Yıldırım Kaya, 24 Haziran '98'de yaptığı açıklamada; "ÖDP solun birliğini yaratmak için kurulmuş bir birlik profesidir. Seçim yasalarındaki anti-demokratik düzenlemelerin temizlenmesi durumunda CHP ile biraraya gelebiliriz. Böylesi bir ittifak kurulabilirse alacağı oy %40'tan aşağı olmaz." diyerek, düzen soluyla birleşmeye ne denli istekli olduklarını ifade ediyordu. 2 Ocak '99 tarihli *Cumhuriyet* gazetesindeki röportajında ÖDP Genel Başkanı da düzen solu ile birleşmeye dönük benzer açıklamalarda bulunuyordu. Uras soldaki dağınıklıktan duyduğu üzüntüyü dile getirerek şunları söylüyordu:

"Şimdiki meclisin bu hale getirilmesinde, demokratik sol ve sosyal-demokrat partilerin yönetim kadroları gerekli adımları atmadıkları takdirde 2000'li yıllarda da sağ iktidarlara gidişin sorumlusu olacaklardır." Ufuk Uras, DSP ve CHP yöneticilerini sol bir iktidar için işbirliğine davet ediyor. Biraz çaba gösterin, biz ittifaka dünden hazırız, hatta yıpranmış olan imajınızı işçi ve emekçilerin nezdinde düzeltme noktasında gönüllüyüz, demek istiyor. Bu düzen solu ki, savaş hükümetlerine yıllarca ortaklık etmiş, işçi-emekçilere dönük ekonomik terör paketlerini büyük bir rahatlıkla sermaye adına uygulamış, faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların, sokak infazlarının suç ortağı olmuştur.

Aslında MGK da işçi-emekçilerin gözünde iyice teşhir olmuş olan CHP ve DSP'nin imajlarının yenilenmesinin "yumuşayan solun" desteğiyle mümkün olacağını farkında. Bundan ötürü mümkünse işçi-emekçi hareketinin düzene bağlanmasında reformizmin köprü görevi yerine getirmesi hesapları içinde. Nitekim ÖDP 28 Şubat MGK kararlarından vazife çıkararak etkili konumda bulunduğu KESK'te bu yönde adımlar atmaya ihmal etmedi. Geçmiş yıllarda KESK seçimlerinde yurtseverler başta olmak üzere EMEP ve hatta devrimcilerle tabanının zorlamasıyla ittifak yapan ÖDP, 28 Şubat sonrası MGK konseptine uygun olarak seçimlerde yurtseverler ve devrimcilerle arasına mesafe koymayı ihmal etmedi. Son KESK seçimlerinde özellikle CHP ve İP ile ittifakı kendisi için daha uygun gördü. Bu aynı zamanda ÖDP'nin 18 Nisan genel seçimlerinde de kimlerle yanyana gelmek istediğini anlatıyordu.

ÖDP'nin ve diğer sosyal-reformist partilerin düzen solu aracılığıyla MGK-TÜSİAD politikalarına yedeklenmesi sermaye devletinin hedefidir. Önemli devrimci dinamikleri barındıran KESK'in ehlileşmesi düzen açısından bulunmaz bir fırsattır ve bu doğrultuda epeyce mesafe aldığı da ortadadır. Kitlelerin devrimci eylemine inanmayan reformist önderlik hızla icazetçi-sağcı bir çizgiye kaymaktadır. Şovenizm histerisinin ayyuka çıktığı, Kürt halkına dönük saldırıların linç girişimlerine dönüştüğü koşullarda anti-faşist, devrimci bir kitle gösterisine dönüşme ihtimali yüksek olan 28 Kasım Ankara eyleminin ertelenmesi bile, KESK'te önemli bir ağırlığa sahip olan ÖDP'nin geldiği noktanın açıklanmasında yeterli bir veridir.

Burjuva reformizmiyle ittifak çabaları ÖDP açısından yeni değildir. ÖDP'nin ana omurgasını oluşturan Dev-Yol ve Kurtuluş geçmişte de seçimlere yönelik bu yönde politikalar belirlemişlerdi. '77 seçimlerinde Dev-Yol üstü örtülü bir tarzda CHP'yi desteklemeleri yönünde tabanına telinde bulunmuştu. Kurtuluş da tirmanan faşist saldırılar karşısında iki de bir CHP meclis grubunu göreve çağırıyordu. Nitekim '80 sonrasında 12 Eylül karşı-devriminin düzlediği zeminde CHP önemli bir kadro potansiyelini bu iki akımdan devşirdi.

EMEP: Öncelikle HADEP, ÖDP ve SİP ile ittifak, tabanı ikna edebilirse CHP ile de ittifak!

1995 genel seçimlerinde, "işçi sınıfının bağımsız politik partisi", "işçi sınıfının iktidar partisi" iddiaları ile düzen solu ve reformist sol ile seçim ittifakını düşünmüyorduk diyen liberaller, bağımız adaylar göstererek seçime katılmışlardı. O dönemde HADEP'i

Kürt milliyetçisi, ÖDP'yi ise düzen solu olarak tanımlayan EMEP, Emek-Barış-Özgürlük platformuna katılmadı. Şimdi ise ÖDP ve HADEP'e seçimlerde birlikte hareket etme ve güç birliği çağrısı yapıyor. Bu tutum liberal reformistlerin aldığı mesafeyi yeterli açıklıkta anlatıyor.

EMEP Genel Başkanı *Cumhuriyet*'teki açıklamasında, "EMEP, HADEP ve ÖDP merkezli ittifakta SİP de yer alabilir" dedikten sonra "CHP ve DSP düzen soludur, ittifak düşünmüyoruz" diye ekliyor. Oysa gerçekler EMEP merkezinin tabanını ikna edebildiği ölçüde CHP ile de ittifaka hazır olduğunu açıklıkla ortaya koyuyor.

Bilindiği gibi EMEP, CHP ve DSP'yi orta burjuvazinin siyasal temsilcileri olarak tanımlamaktadır. Esasen teorik-programatik yaklaşımıyla TDKP orta burjuvaziyi zaten "sallantılı müttefik" olarak tanımlıyordu. Bu aynı zamanda onun ulusal demokratik halk devriminde ittifak yapılabilecek bir güç olması anlamına geliyordu. TDKP devrimci kimliğini koruduğu süreçte bu teorik-programatik yaklaşımını pratik-politik sonuçlarına vordırmıyordu. 12 Eylül karşı-devriminin ardından TDKP'nin orta burjuvaziyi müttefik olarak gören teorik kavrayışı pratik-politik sonuçlarını üretmeye başladı. '81 yılında *Devrimin Sesi*'nde yayınlanan "Yeni bir arayış mı?" makalesiyle CHP'ye "burjuvazili veya burjuvazisiz burjuva demokrasisi için birlikte hareket etme" öneriliyordu. '84 yılında kaleme alınan DSP broşürü de benzer bir çağrısı yapıyordu. Yeniden toparlanma devrimci atmosferi içinde TDKP '89 yılında orta burjuvaziyi karşı-devrimci ilan ediverdi. Ancak reformizme evrimde alınan büyük mesafeyle birlikte CHP ile seçim birliğinin teorik zeminini döşemeye dönük çabalar yeniden gündeme geldi. *Özgürlük Dünyası*'nda; "İşçi (orta burjuvaziye) şunu diyecektir; sen ekonomik durumunu benim sırtımdan değil, emperyalizme, işbirlikçi tekellere karşı mücadele ile düzeltebilirsin, ben bunun için mücadele ediyorum. Bu mücadelenin en kararlı savunucusuyum." açılımı yapıldı. (sayı:81, s.29)

Bu teorik açılım ile ittifak zemini düzlenirken, yer yer bu açılıma denk düşen politik çıkışlar da gerçekleştirildi. Örneğin EMEP Genel Başkan Yardımcısı M. Kılıçarslan CHP'nin de katılımcılar arasında yer aldığı solda güçbirliği toplantısında, "emekçilerin iradesinin parlamentoya yansması için yoksulların çıkarları için her partiyle ittifak yap"abileceklerini açıkladı. Dolayısıyla, EMEP Genel Başkanı'nın düzen soluyla ittifak yapmayacağı söylemi tam bir aldatmacadır. Tabandaki devrimci tepkiyi bloke edebildikleri oranda yeni dönem liberalleri CHP'ye de seçimde işbirliğine ilişkin resmi çağrı yapmakta tereddüt etmeyeceklerdir.

İP: "Cumhuriyet devrimi temelinde solda güç birliği"

12 Eylül sonrası dinsel gericiliği bizzat destekleyip büyüten Amerikancı orduyu devrimci ilan eden, 28 Şubat MGK kararları doğrultusunda Genelkurmayın himayesinde laiklik-şeriat ikilemi üzerinden politika yapan, Kürt sorununda sömürgeci sermaye devletine doğrudan destek veren, MHP'yi de içine alacak tarzda Türklük ve Cumhuriyetçilik temelinde bir cephenin peşinde olan İP, öteden beri CHP ve DSP ile seçim

Sosyal-reformist akımlar, konum ve çizgileriyle devrimci siyasal mücadeleyi güçten düşürdükleri, zayıflattıkları oranda düzene en iyi hizmeti yapmış olurlar. Düzen ile devrimin karşı karşıya geldiği, sınıf savaşımının kızıştığı her durumda, sosyal-reformizmin görevi, çelişkileri yumuşatmak, mümkünse işçi ve emekçileri düzene bağlamaktır. İşçi ve emekçileri düzen içi hedeflerle oyalamak, yormak, yığınlara egemen burjuva bilincini taşımak, yığınların düzene karşı muhalefetini politik planda demokratizmle sınırlamak, sosyal-reformizmin varoluş nedenidir. Seçim dönemlerinde düzen solu ile ittifak yapmak için uğraş vermeleri bu konumlarının doğal bir sonucudur.

ittifakı yapmaya zaten hevesliydi. İP Genel Başkanı Doğu Perinçek yaptığı açıklamada "Sol güç birliği Cumhuriyet temelinde olmalı, programı ise altı ok programı olmalıdır. Altı ok programını kabul eden herkesle seçim ittifakı yaparız. CHP ve DSP'yi kapsayan böylesi bir sol güç birliği %40 oy alır." (24 Haziran Emek Gazetesi) dedi. Doğrusu bu kimseyi şaşırtmadı. 28 Şubat sonrası MGK konseptiyle tam bir uyum sağlayarak devlet solu misyonunu açıktan üstlendi.

İP Genel Başkan vekili Hasan Yalçın'ın Cumhuriyet gazetesine yaptığı yeni açıklama geçmiş yaklaşımların ifade edilmesinden ibarettir. Açıklamada, "ittifak yapacağımız güçlerde aradığımız temel özellik Türkiyeli olmaları ve Cumhuriyet devrimine sahip çıkmalarıdır. Altı ok programı solu iktidar yapar" diyerek düzen solu ile ittifak yapmaya ne denli önem verdiklerini bir kez daha vurguladı.

SİP: MGK konseptiyle sosyal reformizm arasında bocalıyor

SİP seçimlerde sosyal reform partilerinin işbirliğine büyük önem veriyor. SİP Genel Başkanı Aydemir Güler Cumhuriyet gazetesine yaptığı açıklamada; "SİP anti-emperyalist, anti-özelleştirmeci, dinsel gericiliğe karşı olan bütün partilerle seçimlerde ittifak yapmak istiyor" dedikten sonra, aslında İP ile de politik söylemde büyük oranda anlaştıklarını, ama İP CHP ve DSP ile ittifakı düşündüğü için biraraya gelemeyeceklerini ifade ediyor. Bu aslında emperyalizmin temel dayanağı olan faşist orduyu devrimci ilan eden, Kürt sorununda dizginsiz şovenizm batağında debelenen, MGK'nın 28 Şubat kararlarının kayıtsız-şartsız destekçisi olan İP ile aramızda bir fark yok anlamına geliyor. Bu tavır MGK'nın 28 Şubat kararlarının SİP tarafından utangaçça savunulmasından başka birşey değildir.

HADEP: Kürt realitesini tanıyan herkesle seçim ittifakına hazır

Kürt realitesinin tanınması zeminine oturan

güçbirliği anlayışı 1991 seçimlerinde HEP'i SHP ile seçim ittifakı yapma noktasına getirmişti. HEP adayları SHP listelerinden meclise girdiler. Akabinde Doğru Yol-SHP hükümeti kuruldu. Bu hükümet azılı bir savaş hükümeti olarak ün yaptı. HEP milletvekilleri boyunlarından tutulup meclisten atılırken SHP kılını bile kıpırdatmadı. HADEP, bütün bu gelişmeleri yaşamış olmasına rağmen, hala CHP'yi de kapsayan bir seçim ittifakına soğuk bakmıyor. Nitekim HADEP Genel Başkan Yardımcısı Bahattin Günel yaptığı açıklamada; "CHP'nin merkezi anlamda politikalarının bizim düşüncemize yakın olmadığını biliyorum. Ancak CHP'nin tabanında bu partiyi destekleyen birçok insanın bizimle aynı görüşü paylaştığını düşünüyorum. Tabandan CHP'ye bu konuda bir zorlama olabilir" (30 Eylül '98, Evrensel) diyerek, CHP ile ittifaka soğuk bakmadıklarını ifade ediyor. Oysa, köyler yakılıp yıkılırken, faili meçhul cinayetler ayyuka çıkmışken, hükümet ortağı olan CHP'nin o "duyarlı" tabanının kılını kıpırdatmadığı biliniyor. Ama HADEP, Kürt katliamının suç ortağı CHP ile arasına sınır çekmekten dahi uzak duruyor. HADEP, kendisinin merkezinde olduğu diğer reformist solun katılacağı bir güçbirliğine olumlu baktığını da açıklıyor.

Öte yandan ulusal hareket BDGP aracılığıyla devrimci demokrat akımları 18 Nisan genel seçimlerinde "siyasal çözüm" platformu doğrultusunda HADEP destekçiliğine yönlendirmeye çalışacaktır.

Devrim günceldir: Çözüm devrimde, sosyalizmde!

Sosyal-reformist akımlar, konum ve çizgileriyle devrimci siyasal mücadeleyi güçten düşürdükleri, zayıflattıkları oranda düzene en iyi hizmeti yapmış olurlar. Düzen ile devrimin karşı karşıya geldiği, sınıf savaşımının kızıştığı her durumda, sosyal-reformizmin görevi, çelişkileri yumuşatmak, mümkünse işçi ve emekçileri düzene bağlamaktır. İşçi ve emekçileri düzen içi hedeflerle oyalamak, yormak, yığınlara egemen burjuva bilincini taşımak, yığınların düzene karşı muhalefetini politik planda demokratizmle sınırlamak, sosyal-reformizmin varoluş nedenidir. Seçim

dönemlerinde düzen solu ile ittifak yapmak için uğraş vermeleri bu konumlarının doğal bir sonucudur. Böyle dönemler sosyal-reformizmin burjuva reformizmi üzerinden düzene bağlanmasının zeminini düzler. Bu bir bakıma devrimci bir saflaşma ve netleşme dönemidir de. Sosyal-reformist partilerin tabanında devrim ve sosyalizm davasına hala bağlı olan devrimci unsurlar, düzen soluna yamayan, kitle eylemine değil parlamenter zeminde mücadeleye yönelen liberal şeflerin sürecine tanık oldukları ölçüde gerçekleri daha yakından görme şansına sahip olacaklardır. Tekstil işçisine reel olarak "0" zammının dayatıldığı, kamu işçilerine "0" zam dayatmasının gündemde olduğu, kriz bahanesiyle bir milyon işçinin işten atıldığı, kısaca sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının pervasızlaştığı bugünkü koşullarda, saldırılara karşı güçbirliğini gündeme getirmeyen reformist solun, seçimlere daha 4 ay süre olmasına rağmen, parlamento aşkı uğruna güçbirliğini gündeme getirmeleri gerçekten ibret vericidir. Türkiye işçi sınıfının ve emekçi hareketinin devrimci güçbirliğine gerçekten gereksinimi vardır. Reformist solun bir kısmının MGK politikalarına yedeklendiği koşullarda, böylesine bir devrimci birlik çok daha yakıcıdır.

Komünistler '96 1 Mayıs sonrası devrimci güçbirliği sorununa büyük bir ciddiyetle yaklaştılar. Ancak yaşanan süreç, devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu konum gereği ciddiyet bunalımı yaşaması nedeniyle, bir güçbirliği için henüz yeterli bir olgunluğa sahip olunamadığını ortaya çıkardı.

Bütün bu olumsuzluklar gerçekliğin bir yüzüdür. İşçi ve emekçi hareketi saflarında düzene karşı dipten dibe büyük bir öfke mayalanmaktadır. Öte yandan işçi sınıfının sermaye ile karşı karşıya geldiği koşullarda gerçek anlamda bir yenilgi yaşamadığı da ortadadır. Düzenin yönetememe krizi doruktadır. Sermaye sınıfı kendine hizmet edecek bir hükümeti dahi kurdurmaktan acizdir. Çeteleşen ve çürüyen sermaye devleti işçi ve emekçiler nezdinde iyice teşhir olmuştur. Düzen bıçak sırtındadır. Devrimci siyasal mücadelenin acil sorunu olan sınıfın bağımsız hareketinin geliştirilebilmesi için kavranması gereken halka sınıfın partisinin yaratılmasıydı. Sınıfın komünist işçi partisi kazanılmıştır. Şimdi sıra işçi sınıfını devrimci iktidar mücadelesi için partiye kazanmaya gelmiştir.

Sosyal-reformist partilerin saflarındaki devrimci sosyalizm davasına inanan bütün devrimciler, parlamenter zeminde politika yapmak isteyen liberal şefleri batakliklarında yalnız bırakmalıdırlar. Önümüzdeki genel seçimde devrim cephesi ile düzen cephesi karşı karşıya gelecektir. Devrim ve sosyalizm iddiası taşıyan tüm devrimci demokratları, düzenin teşhiri, devrim ve sosyalizm propagandası temelindeki platformu sahiplenmeye çağırıyoruz. Devrimci çıkış ve kopuşlar sahipsiz değildir. Sermayeye karşı savaş ilanının adı olan komünist işçi partisi kurulmuştur. Reformist, parlamentarist hedeflere ulaşmak için oluşturulan güçbirliklerine karşı "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" mücadelesini yükseltmek için sürece yüklenelim!

**Herkes kendi bayrağı altına!
Bütün devrimciler, komünistler;
komünist işçi partisinin
kızıl bayrağı altına!**

TKİP Belgeleri: Parti programı

Parti programının

İktisadi ve demokratik reform talepleri üzerine ek tartışma

Cihan: İkinci Enternasyonal oportünizmi yığınların acil iktisadi, sosyal, siyasal istemleri uğruna mücadeleyi kendi içinde amaçlaştırdı, bunu kapitalizmin ıslah edilmesi ve sözde demokratikleştirilmesi programı haline getirdi, bu anlamda da karşı-devrimci bir zemine kaydı. Oysa devrimci açıdan sözkonusu olan, bu istemler uğruna mücadeleyi kapitalizmi devirme mücadelesine bağlamak, bu perspektifle ele almaktır. Mesele aslında reform-devrim diyalektiği denilen ilişki alanının kendisinden başka birşey değil. Sorunu şöyle de formüle edebiliriz: Reformları kendi içinde amaçlaştırıp bağımsız bir programa haline mi getireceğiz, yoksa reformlar uğruna mücadeleyi proleter devrim mücadelesinin yan ürünleri olarak mı ele alacağız? Bu iki ele alışı birbirinden bir uçurum ayırmaktadır. İlki tarihsel ve güncel olarak reformizmin, ikincisi devrimci Marksizmin platformudur. Marksizm burjuva demokratik istemleri her zaman proleter devrimin yan ürünleri, proleter devrim içinde birer reform istemi olarak tanımlar. Lenin, temel önemde yazı ve konuşmalarında, bunun Ekim Devrimi'nin tarihsel pratiği içinde doğrulandığını altını çizerek belirtir.

Sorun böyle ele alınıp böyle kavrandığında, iktisadi ve demokratik reformların bir programda proleter devrim hedefine bağlı olarak, bu şaşmaz eksene tabi olarak formüle edilmesinde yerli yerine oturur. Bütün devrimci programlar, yalnızca nihai hedefleri değil, yalnızca gündemdeki stratejik hedefleri de değil, yanısıra işçi sınıfını (onunla birlikte elbetteki öteki çalışan katmanları da) fiziki ve moral çürümeden koruyacak, dahası, bunların elde edilmesi çabası içinde işçi sınıfına mücadele yeteneği, kapasitesi ve deneyimi kazandıracak istemleri de içerirler. Hiçbir ciddi marksist program bunu dışlamamıştır. Marksist programlarda işçi sınıfının korunmasına ilişkin istemler mutlaka vardır, olmaması mümkün değil. Zira özelle genel, taktikle strateji, iktisadi mücadele ile siyasal mücadele, reformlar uğruna mücadele ile devrim mücadelesi arasında, tüm bu kategoriler arasında program üzerinden de somut organik bir bağ kurmak zorundasınız. Gerçek yaşam içinde birbirinden ayrılmaz olan bu kategoriler arasında program çerçevesinde de bir bütünlük kurmak zorundasınız. Önemli olan bu bağın kavranışı ve tanımıdır. Biz programımıza teorik olarak alındığında bu düzende de gerçekleştirilebilir olan şeyler koyarsak programımız reformizme kayma potansiyeli taşır demek, böyle bir iddia ileri sürmek, kavrayışsızlık ürünü bir ciddiyetsiz davranış olabilir ancak. Tam tersine, eğer programınız bu sorunu kendi bütünsel devrimci mantığı içinde içermez ve çözmezse, asıl o zaman fiilen reformizme kayma tehlikesi doğar.

zaman fiilen reformizme kayma tehlikesi doğar. Zira programın stratejik amacına ilişkin genel devrimci hedef ve istemleri ile kendi başına yığınların kazanılamayacağını görmek, fiiliyatta bir başka platformu, bir başka programı ihtiyaç haline getirir. Devrim programı kağıt üzerinde kalır ve gerçek yaşamda reformlara dayalı fiili program politik eksenine dönüşür. Bu ise programla politik eylem, strateji ile taktik arasındaki bağı koparır ve ortaya dört dörtlük bir pratik reformizm çıkar.

Sorunun *Demokrasi ve Devrim* konulu konferansta ayrıntılı olarak tartışılmış başka yönleri de var. Burada yığınlar için acil ve hayati önemde olan bir dizi iktisadi ve demokratik isteme ilişkin "reform" tanımını bir teorik tanımlama olarak anlamak durumundayız. Gerçek yaşamda bunlar ancak devrim mücadelesi içinde, az-çok sisteme karşı cepheden bir mücadele perspektifi içinde elde edilebilir olan, çoğu kere de yalnızca devrimlerle elde edilebilen devrimci istemlerdir. Teorik olarak alındığında demokratik siyasal istemlerin tümü kapitalizm koşullarında gerçekleştirilebilir diyoruz. Ama ekliyoruz; gerçekte bu önlemlerin hepsi kapitalizmde yalnızca eksik ve güdük olarak, çarpıtılmış ve çoğu kere içi boşaltılmış olarak, iğreti ve geçici olarak gerçekleşir. Bununla ne anlatmak istiyoruz? Az önce hatırlattığım gerçeği. Yani bu istemlerin gerçekten ve tam olarak, kalıcı bir biçimde gerçekleşmesinin ancak devrimle, sözkonusu olan kapitalist bir ülkeyse, ancak proleter devrimle mümkün olabileceğini, bu istemler uğruna mücadelelerin mutlaka bu perspektif içinde ele alınması gerektiğini anlatmak istiyoruz, bunu anlatmış oluyoruz.

Dahası var. Vardığı çağdaş gelişme aşamasında, bizzat kapitalizmin kendisi, bütün bu sorunları yeniden yeniden üreten bir iktisadi-toplumsal zemin oluşturur. Teoriye ilişkin olanla gerçek yaşama ilişkin olan bu iki gerçekliği birarada kavramak ve anlamak zorundayız. Örneğin, işin içerisine siyaset, militarizm, kültür, diplomasi girmeden, salt iktisadi-mali ilişkiler çerçevesinde kalarak da, tekeller yeryüzüne yayılma imkanına sahiptirler. Salt iktisadi açıdan alındığında teorik olarak kimse bunun olamayacağını iddia edemez. Ama bu salt teorik iktisadi bir soyutlamadır. Oysa gerçek yaşamda toplumsal ilişkiler alanının tümü içiçedir, onları birbirinden ayırmak, tek başına varsaymak mümkün değildir.

Kapitalizm salt iktisadi ilişkiler içerisinde varolabiliyor mu? Teorik olarak alındığında, diyor. Lenin, salt iktisadi ve mali araçlarla tekellerin başka ülkelerin pazarını, ekonomik kaynaklarını ele geçirmesi, bunlar üzerinde egemenlik kurması mümkündür. Ama gerçek yaşamda ekonomik araçları mutlaka siyasi, diplomatik, askeri, kültürel araçlar tamamlar. İşin içerisine baskı, tehdit, şantaj vb.

Marksist programlarda işçi sınıfının korunmasına ilişkin istemler mutlaka vardır. olmaması mümkün değil. Zira özelle genel, taktikle strateji, iktisadi mücadele ile siyasal mücadele, reformlar uğruna mücadele ile devrim mücadelesi arasında, tüm bu kategoriler arasında program üzerinden de somut organik bir bağ kurmak zorundasınız. Gerçek yaşam içinde birbirinden ayrılmaz olan bu kategoriler arasında program çerçevesinde de bir bütünlük kurmak zorundasınız. Önemli olan bu bağın kavranışı ve tanımıdır. Biz programımıza teorik olarak alındığında bu düzende de gerçekleştirilebilir olan şeyler koyarsak programımız reformizme kayma potansiyeli taşır demek, böyle bir iddia ileri sürmek, kavrayışsızlık ürünü bir ciddiyetsiz davranış olabilir ancak. Tam tersine, eğer programınız bu sorunu kendi bütünsel devrimci mantığı içinde içermez ve çözmezse, asıl o zaman fiilen reformizme kayma tehlikesi doğar.

mi üzerine ön tartışmalar/5

bilimsel temelleri

türden yasadışı yollar da dahil, her yol ve yöntem girer. Ne sonuç çıkar tüm bunlardan? Şu sonuç çıkar: Kapitalizmde demokratik siyasal reformlar uğruna mücadele, bu sorunları üreten sınıfsal-iktisadi temele karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Marksist ve devrimci açıdan bu sorun başka türlü konulamaz...

Nadir: Şimdi burada daha önemli bir karışıklık var. Sen ısrarla yığınların yaşam ve çalışma koşullarını ilgilendiren iktisadi ve demokratik hak ve istemlerden söz ediyorsun. Oysa Temmuz yoldaş bu tartışmayı, programın teorik olarak kapitalizm koşullarında gerçekleşebilir olan iktisadi önlemleri de kapsayacağını varsayarak yürütüyor. Daha önce "millileştirmeler"e ilişkin örnekler sanıyorum bunun için verilmişti.

Cihan: Fakat bu bizim tartışmamız değil ki! Bizim böyle bir tartışmamız olamaz, bunu daha önce de ifade ettim. Bu burjuva sosyalizminin, bu burjuva, küçük-burjuva yurtseverliğinin programatik alanı, biz böylesi bir tartışma alanına girmiyoruz.

Demokrasi uğruna mücadelede yığınların eğitilmesi, bu mücadele içinde belli araçlarla, yöntemlerle mevzilerle donatılması, devrimci iktidar mücadelemizin olmazsa olmaz koşuludur. İktisadi-sosyal haklar ve demokrasi uğruna mücadele, işçi sınıfını burjuvaziye karşı silahlandırmanın ve iktidara hazırlamanın bir aracıdır. Oysa sözü edilen burjuva millileştirmeler, sadece işçi sınıfını aldatmaya, yanıltmaya, kollektif kapitalizmi ya da devlet kapitalizmini ona sosyalizm olarak yutturmaya hizmet eden araçlardır. Bu işçi sınıfının bilincini ilerletmez, tersine ulandırır ve karartır. Onu düzen içi alternatiflerin, kapitalizmi islah etme hayallerinin ya da milli kapitalizm türünden burjuva reformist programların eklentisi haline getirir.

Sadece iktidar yürüyüşünün özel bir evresinde, devrimci durum koşullarında, "üretimin denetlenmesi" çağrısı ya da büyük sanayi işletmeleri ile bankaların millileştirilmesi gibi istemler, büyük kapitalist mülkiyete ve üretime el koymanın bir ilk adımı olarak, amaca uygun düşebilir. Ama siz bunu sınıf

mücadelesinin durgun dönemlerinde gündeme getirdiniz mi, yalnızca işçiler içerisinde burjuva-reformist yanlısamar yaratmaya hizmet edersiniz. Bu yığınları devrimci mücadeleden, devrimci hedeflerden alıkoyar, neticede burjuvaziye yarar. Komintern programının strateji ve taktiklere ayrılmış açıklamalı bölümü, tam da bu örnek üzerinden, buna, bu kritik yaklaşım sorununa önemle işaret ediyor.

Tüm bu nedenlerledir ki, yığınların yaşam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesine yönelik iktisadi, sosyal ve kültürel istemler ile millileştirmeler türünden burjuva milliyetçi iktisadi önlemleri birbirine karıştırmamak gerekir. Örneğin, yığınları ezen pahalılığa ya da vergi adı altında alınan haraca karşı çıkmak, işçi sınıfının ücret artışı taleplerini savunmak, başka bir takım iktisadi ve sosyal istemler ileri sürmek, bunlar tümüyle başka şeyler. Bunlar yığınların ekonomik-sosyal haklar mücadelesi dediğimiz alan kapsamına giren istemler. Bunlar uğruna mücadele yığınları mücadeleden alıkoymuyor, tam tersine daha ileri mücadelelere itiyor. Yeter ki bu mücadeleler devrimci bir önderlik altında yürütülüyor ve doğru devrimci bir perspektifle yönlendiriliyor olsun. Bilindiği gibi başta yoksulluk ve işsizlik olmak üzere toplumsal ve kültürel yoksunluklar her zaman emekçi yığınları ezip bunaltmakla kalmaz, daha da kötüsü, onları fiziki ve ahlaki olarak çürümeye sürükler. Nitekim marksist parti programlarında bu istemlerin "işçi sınıfını (ve emekçileri) fiziki ve zihinsel çürümeden koruma" amacı çerçevesinde tanımlanması boşuna değil.

Bu karışıklık nereden doğuyor anlayamıyorum. Ben konuşmalarında hiçbir biçimde millileştirmeler

anlamında iktisadi istemlerden söz etmedim. Yığınların ekonomik istemleri dedim de, bankaların, bilmem nelerin millileştirilmesi türünden sorunları tek kelimeyle anmadım. Yığınların bildiğimiz ekonomik mücadeleleri, pahalılığa karşı, düşük ücretlere karşı, kötü çalışma ve yaşam koşullarına karşı kısmi ekonomik istemlerdir burada sözkonusu olan. Bunun millileştirmeler vb. sorunlarla ne alakası var?

Bizim böyle bir tartışmamız yok, marksistler açısından program çerçevesinde böyle bir tartışma hiçbir zaman olmamıştır. Bunu yığınların iktisadi ve demokratik siyasal istemler uğruna mücadelesiyle karıştırmak akıl alacak şey değil...

Temmuz: Bunlar karıştırmaktan gelmiyor yoldaş, devrimci çalkantı döneminin sorunları olarak 1917 programında, Lenin'in önerdiği taslak programda somut olarak yer alıyor...

Cihan: Rusya'da olayların kendine özgü tarihi seyrinin gündeme getirdiği özel bir geçiş evresine yanıt veren bir taslak programın kendine özgü formülasyonlarına niye bu kadar takılıyorsun ki? Genel bir program yapısı üzerine yapılan bir tartışmada bunun esasa ilişkin bir önemi ya da yararı yok. Bu çok özel, çok kendine özgü bir durum. Biz Rus devrim tarihinin bu özel ve özgün durumu üzerinden, devrimci sürecin kritik anlarında gösterilebilecek büyük tarihi esnekliğe ilişkin yaratıcı davranışın bir başka örneğini görüyoruz. Bu bize programatik esneklik denilen durum hakkında son derece öğretici bir başka örnek sunuyor. Yanısıra, devrimci durum anlarında, mevcut iktidarın devrilmesini ve proletaryanın iktidarı başarıyla ele

geçirmesini kolaylaştıran isabetli taktiklerin örneklerini görüyoruz burada. Şubat Devrimi sonrası Rusya'sını gözönüne getirmeye çalışalım. Savaşın yarattığı muazzam bir yıkım var. Ne diyor Bolşevikler, işçilere hangi çağrışı yapıyorlar? Halkın başta ekmek olmak üzere temel ihtiyaçlarını güvenceye alabilmek için üretimi ve dağıtımı derhal kendi denetimimize alın. Yani bunlar yığınların o günkü en acil istemlerine yönelik olarak ileri sürülmüş taktik şiarlar ve aslında iktidarı ele geçirmeyi, yığınları bu hedefe yönleltmeyi kolaylaştıracak adımlar oluyor. Bankaların ve büyük işletmelerin millileştirilmesi talebi, burada, devrimci bir kaynaşma içindeki silahlı yığınları büyük kapitalist mülkiyete el koymaya yöneltme

Demokrasi uğruna mücadelede yığınların eğitilmesi, bu mücadele içinde belli araçlarla, yöntemlerle mevzilerle donatılması, devrimci iktidar mücadelemizin olmazsa olmaz koşuludur. İktisadi-sosyal haklar ve demokrasi uğruna mücadele, işçi sınıfını burjuvaziye karşı silahlandırmanın ve iktidara hazırlamanın bir aracıdır. Oysa sözü edilen burjuva millileştirmeler, sadece işçi sınıfını aldatmaya, yanıltmaya, kollektif kapitalizmi ya da devlet kapitalizmini ona sosyalizm olarak yutturmaya hizmet eden araçlardır. Bu işçi sınıfının bilincini ilerletmez, tersine ulandırır ve karartır. Onu düzen içi alternatiflerin, kapitalizmi islah etme hayallerinin ya da milli kapitalizm türünden burjuva reformist programların eklentisi haline getirir.

işlevi görüyor.

Temmuz: Peki bizim programımızda devrimci bir çalkantı dönemi için üretimin kontrolü vb. üzerine birşeyler olmayacak mı?

Cihan: Şu ana kadarki tartışmalarda bu sorunun yanıtı yeterli açıklıkta zaten var. Programın bununla bir alakası olabilir mi? Bir program genel devrim sürecinin kendine özgü geçici özel durumlarına değil, fakat temel ilişkilerine ve eğilimlerine yer verir. Bundan ötesi tümüyle duruma göre değişen taktikler alanıdır. Bu alanın ise programda yeri olamaz. Devrimci bunalım anlarında iktidarı nasıl ele geçireceğimize ilişkin göstereceğimiz geniş bir esneklik alanı bu.

Örneğin biz, işçi sınıfının iktidarı tek başına ele geçirmesini programatik ve stratejik hedef olarak net bir biçimde formüle eder, bunun için her türlü çabanın azamisini harcarız. Ama öyle özgün durumlar doğar ki, küçük-burjuvazinin sol kanat temsilcileri ile ittifak içerisinde iktidarı alma yoluna gideriz. Bakarız, işçi sınıfının ve emekçilerin belli bir kesimine de onlar hakim ve bizim yürüdüğümüz yola girmeye eğilimliler. Bu durumda biz onları kendi doğrultumuzda etkileyebiliriz. Tarihin bizim karşımıza böyle durumları çıkaramayacağını nereden bilebiliriz ki? Ekim Devrimi bir sosyalist devrim, proleter devrimin klasik bir örneği. Ama unutmayalım, iktidar Sol Sosyalist Devrimcilerle birlikte alınmıştır, iktidar gücü bir süre için köylülüğünün devrimci temsilcileriyle paylaşılmıştır. Bunlarla birlik ve ittifak sağlanamasa da eğer, büyük kentlerde alınmış iktidar büyük bir ihtimalle bir süre sonra gerisin geri kaybedilirdi. İktidar sadece meşruiyetini değil, siyasal gücünü de o ittifaktan alıyor, o an ve bir dönem için. Ama ittifakın hakim ve önder gücü, yani proletaryanın devrimci temsilcileri olarak Bolşevikler, daha sonra o aynı köylü kitlelerine Sol Sosyalist-Devrimcileri aşarak hakim oluyorlar. Şunu da eklemiş olayım; ittifakı bozan hiç de Bolşevikler değil, fakat devrimci iktidar sürecinin güçlükleri karşısında kaçınılmaz olarak yalpalayan Sol Sosyalist-Devrimcilerin kendileri oluyorlar.

Tartıştığımız sorunla ilgili olarak, Komünist Enternasyonal Üçüncü Kongresi'ndeki Taktik Üzerine Tezler'in 5. maddesi var. *"Kısmi mücadeleler ve kısmi talepler"* başlıklı bölüm. Başlık bile çok şey anlatıyor. İlk cümle şöyle: *"Komünist partiler ancak mücadele içinde gelişebilir."* Bu, budur işte.

Yığınların kısmi iktisadi ve siyasal istemleri uğruna mücadele vermediniz mi, yığınlarla mücadele içinde buluşmayı ve birleşmeyi de başaramazsınız, dolayısıyla da gelişip güçlenemezsiniz. *"Eğer komünistlerin ileri sürdüğü talepler geniş proleter kitlelerin acil ihtiyaçlarına uygun düşüyorsa ve eğer kitleler bu talepleri karşılanmadığı takdirde hayatlarını sürdüremeyeceklerine inanıyorlarsa, bu talepler için mücadele iktidar mücadelesi için çıkış noktası haline gelecektir."* (Geçiş Programı'nın Ekler bölümü içinde, Kardelen Yayınları, s.57-58 -Red)

Bütün mesele tam da kısmi talepler uğruna mücadeleyi temel hedefler uğruna mücadeleye, yani iktidar mücadelesine doğru ve başarılı bir biçimde bağlamaktır. Reddettiği ne? Reddettiği, sosyal-demokrasinin kapitalizmin ıslah edilmesi anlamına gelen asgari program anlayışı. Bu program günümüzde gerçek bir karşı-devrimci aldatmaca haline gelmiştir, bu bir kapitalizmi ıslah etme programıdır, diyor sözkonusu bölüm. *"Komünist partilerin görevi, bu somut talepler etrafında gelişen mücadeleleri ileri taşımak, derinleştirmek ve*

Bir program genel devrim sürecinin kendine özgü geçici özel durumlarına değil, fakat temel ilişkilerine ve eğilimlerine yer verir. Bundan ötesi tümüyle duruma göre değişen taktikler alanıdır. Bu alanın ise programda yeri olamaz. Devrimci bunalım anlarında iktidarı nasıl ele geçireceğimize ilişkin göstereceğimiz geniş bir esneklik alanı bu. Bütün mesele tam da kısmi talepler uğruna mücadeleyi temel hedefler uğruna mücadeleye, yani iktidar mücadelesine doğru ve başarılı bir biçimde bağlamaktır. Reddettiği ne? Reddettiği, sosyal-demokrasinin kapitalizmin ıslah edilmesi anlamına gelen asgari program anlayışı. Bu program günümüzde gerçek bir karşı-devrimci aldatmaca haline gelmiştir, bu bir kapitalizmi ıslah etme programıdır, diyor sözkonusu bölüm. "Komünist partilerin görevi, bu somut talepler etrafında gelişen mücadeleleri ileri taşımak, derinleştirmek ve birbirleriyle bütünleştirerek", proletaryanın iktidar mücadelesine bağlamaktır... Bütün problem de bu zaten.

birbirleriyle bütünleştirerek", proletaryanın iktidar mücadelesine bağlamaktır... Bütün problem de bu zaten.

"Bu türden kısmi taleplerin ileri sürülmesine yapılan itirazlar, kısmi talepler etrafındaki kampanyaların reformist olduğu suçlamaları, devrimci eylemin temel koşullarını anlayamamış olmanın bir belirtisidir. Bazı komünist grupların sendikalara katılmaya ya da parlamentoyu kullanmaya karşı çıkmaları tam da bunun sonucudur. Sorun, nihai amacı proletaryaya ilan etme sorunu değil, proletaryayı nihai amaç uğruna mücadeleye yönleltecek tek yol olan pratik mücadelelerin yoğunlaştırılması sorunudur." (age., s.59-60)

İşte meselenin özü ve esası. Bunlar açık politik gerçekler gibi görünüyor, oysa mesele görüldüğü kadar basit değil gerçekte. Stratejik hedefi doğru tanımlayacaksınız ki, gündelik mücadeleleri ona doğru bir biçimde ve başarıyla tabi kılabilirsiniz. Örneğin anti-empyralist mücadele burjuva demokratik bir mücadeledir, milli burjuvazi de bu mücadelede belli sınırlar içerisinde yer alır dediğiniz zaman, böylece daha baştan doğru devrimci perspektifi yitirmeyle yüzyüze kalırsınız. Dolayısıyla her türlü devrimci taktiğin en temel, olmazsa olmaz önkoşulunu yitirmiş olursunuz.

Temmuz: Komünist stratejinin ve taktiğin esas görevleri Komintern'in 28 Programı'nda var. Bizim programımızda böyle bir bölüm ihtiyaç değil mi?

Cihan: Taktik ile strateji bağlantısına ilişkin kapsamlı bir açıklamadır o, programla ilgili birşey değil. Komünist Enternasyonal programının bir dünya partisi programı olduğunu, bundan gelen çok kendine özgü bir yapısı ve tekniği olduğunu unutmayalım. Bunu unutursak içinden çıkılmaz karışıklıklara düşeriz. Bir dünya partisi programı, en gelişmiş bir kapitalist-empyralist ülkeden en geri bir sömürgeye kadar farklı koşullar içinde bulunan ülkelerdeki mücadelenin stratejik ve taktik esaslarına ancak böyle, yer yer ayrıntılara inen açıklamalarla, yanıt verebiliyor. Dikkat ederseniz, uzun uzun çok değişik durumlarda ve dahası farklı gelişme aşamasındaki ülkelerde taktiğin nasıl kullanılacağını açıklıyor. Biz dünyanın karmaşık çehresi için değil, belli bir ülke için bir programı tartışıyoruz. Bu nedenle bizim programımızda böyle açıklamalı bölümlere ihtiyaç yok. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Demokratik istemler ve devrim

Bir devrim aşamasına denk düşen türden bir asgari programın kavranışı ve gerçekleşme koşulları üzerine, Lenin'den başka tartışmalarda da aktardığımız kritik bir pasajı okumak istiyorum: *"Martinov asgari programımızı okumuştur, fakat sosyalist dönüşümlerden farklı olarak burjuva toplumunun zemini üzerinde gerçekleştirilebilen reformların katı biçimde ayrılmasının sadece yazınsal değil, aynı zamanda son derece canlı ve pratik bir anlamı olduğunu fark etmemiştir; bu programın devrim döneminde derhal bir sinamaya ve pratik uygulamaya tabi tutulduğunu fark etmemiştir. (...) Gerçekten de bu programda ileri sürülen bütün politik ve ekonomik reformlar, cumhuriyet, halkın silahlılanması, kilise ve devletin ayrılması, tam demokratik özgürlükler, kararlı ekonomik reform talepleri anımsansın. Alt sınıfların devrimci demokratik diktatörlüğü olmadan, bu reformları burjuva düzenin zemini üzerinde uygulamanın düşünülemeyeceği açık değil midir?"* (Seçme Eserler, Cilt:3, s.38-39 -Red.)

Devrimci işçi-köylü diktatörlüğünü gerekçelendirmeye yapılan bu vurgu, sayılan reform taleplerinin de hangi koşullarda gerçekleşebileceğine ilişkin bir açıklık sağlıyor. Böyle olmadıkça bu reformların burjuva düzen koşullarında gerçekleşmeyeceğini bize Şubat Devrimi ve sonrası göstermedi mi? Nihayetinde toprağı köylüye dağıtmak burjuva demokratik devrimin temel bir unsuru. Böylece sonuçta köylüyü küçük mülk sahibi yapıyorsunuz, küçük ölçekli üretimi geliştiren bir önlem oluyor bu. Ama Rusya'da bunu ancak bir proleter devrim gerçekleştirebiliyor. Yüzyılın başında bile bu ancak proleter devrimle, ancak burjuvazi devrilerek gerçekleştirilebildi. Oysa teorik olarak alındığında kapitalizmle bağdaşan , dahası sosyalizm koşullarında gerisin geri kapitalizmi üreten bir üretim ilişkisi. Ama tüm bunlara rağmen, toprağın feodal beyden küçük köylüye geçişini sağlayan devrim, ancak bir proleter devrim olabiliyor. Ancak burjuvazi devrilince bu gerçekleşebiliyor. İşin bir de böyle bir yanı var.

Şubat sonrasında neden temel burjuva demokratik reformlar gerçekleşmedi? Çünkü gerçekleşmesinin önüne bu kez toprak sahipleriyle ittifak kuran burjuvazi dikildi.

Günümüzde bütün temel demokratik siyasal istemler için de bu böyledir. Ulusal sorunu tarihsel olarak aldığınızda, burjuva-demokratik gelişme sürecinin, bu anlamda kapitalizm öncesi bir dönemin bugüne bir mirasıdır. Ama bugünün Türkiye'sinde bu sorunun kaynağında Türk burjuvazisinin sınıf egemenliği var. Kürt sorununa ilişkin tartışmalarımızda deniliyor ki; bu sorun kendi sınırları içerisinde alındığında, burjuva demokratik bir sorundur, ama sorunun çözümü gitmiş kendinden daha ileri bir sürecin unsuru haline gelmiştir. Dolayısıyla, bu sorunu çözerse proletarya ile burjuvazi arasındaki hesaplaşma çözer.

Toprağın millileştirilmesi demokratik talebi buna bir başka açıklayıcı örnektir. Bu kendi başına alındığında burjuva demokratik bir önlemdir. Kendi başına alındığında kapitalizmle bağdaşabilir bir reform istemidir, zira toprak üzerindeki mülkiyet tekeli parçalayarak kapitalist tarımın gelişmesini kolaylaştırır. Marks bunu *Kapital*'in 3. cildinde uzun uzun gerekçelendirir. Lenin ondan yararlanarak tarım sorunlarına ilişkin tartışmalarda toprağın

milleştirilmesine ilişkin tezlerini gerekçelendirir. Ama gerek Mark gerekse Lenin, hemen ardından, tarihte toprağın burjuva düzen koşullarında millileştirildiği tek bir örnek yoktur diye de eklerler. Bugün bu özellikle imkansızdır. Neden peki? Başlıca şu nedenlerden dolayı: İlkın, toprak mülkiyetin en köklü alanıdır, toprağı millileştirmek, toprak mülkiyeti şahsında mülkiyet fikrine büyük bir darbedir, burjuvazi öncelikle bundan dolayı istemez. İkinci olarak, burjuvazinin kendisi de şimdi çok geniş ölçüde toprak mülkiyetine sahiptir, bundan istemez. Ve son olarak, topraklar çok büyük ölçüde ipoteklidir, ipotekler ise bankalara aittir. Bu fiilen o toprakların bankaların denetiminde olması demektir. Bu nedenle de bunu en başka bankalar, mali sermayenin kendisi istemez. Ve tarih göstermiştir ki, toprağın millileştirilmesi ancak burjuvazinin devrilmesiyle, ancak bir proleter devrimle olanaklı olabilmıştır. Ama yine de teorik olarak alındığında, toprağı millileştirmek kapitalizmin koşullarında mümkündür ve demokratik bir önlemdir deriz biz marksistler ve belli koşullar altında bu önlemi savunuruz.

Burada ancak pratikte ancak proleter devrimle gerçekleşebilen demokratik siyasal istemler hakkında önemle gözönünde tutmamız gereken kritik bir nokta var. O da şudur: Bu tür istemlerin kapitalizm koşullarındaki gerçekleşme niteliğı ve kapsamı ile proletarya devrimi koşullarında gerçekleşme niteliğı ve kapsamı temelden farklıdır. Bunu açıklayabilmek için Lenin'in konuya ilişkin bir parçasından yararlanabiliriz.

Lenin 1918 tarihi taşıyan bir program taslağının yapısını açıklarken; *"demokrasi sorunlarında ağırlık merkezini burjuvaziyle proletaryanın, yoksullarla zenginlerin biçimsel eşitliğinin biçimsel tanınmasından, özgürlükten (demokrasiden) emekçi ve sömürülen halk kitlesinin yararlanmasının pratik uygulanabilirliğine kaydırmak"* tan söz ediyor.

Demokrasi meselesinin iktidarı almadan önceki biçimi ve içeriğı ile iktidarı aldıktan sonraki uygulanma biçimi ve mantığındaki değişikliğı buradan izleyebiliriz. Vurguyu *"özgürlükten (demokrasiden) emekçi ve sömürülen halk kitlesinin yararlanmasının pratik uygulanabilirliğine kaydırmak."* Neden? Çünkü iktidarı almışsınız, artık sizin için sözkonusu olan soyut ve biçimsel kalan sınırsız basın özgürlüğü değil, somut-pratik bir önlem ve olanak olarak, basımevlerinin ve kağıt stoklarının işçi örgütlerinin eline geçmesidir. Ve vurgu buraya kaydırıldığında, olayın nasıl içerik değiştirdiğinin farkında mısınız?

Burjuva demokrasisinin bütün insan ve yurttaş hakları yalnızca soyut ve biçimsel haklardır. Yalnızca yasalar önünde eşitlik kapsamına giren, sadece bu sınırlarda bir anlam taşıyan istemleridir. Demokrasi sosyal bir içerik kazanmadıkça tümüyle biçimsel kalır. Sosyal içeriğı neyle kazanacaktır? Burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle, üretim araçlarına ve servete el konulmasıyla. Proleter demokrasinin gerçek demokrasi olması anlamını burada bulmaktadır. Proleter demokrasi, sadece milyonlarca, on

milyonlarca işçinin ve emekçinin tarihsel politik inisiyatifine dayandığı için değil, demokratik hakların kullanılabilmesinin iktisadi koşulları yaratıldığı için de gerçekten demokratik bir içerik taşıyacaktır

Biz burjuvazinin devrimci döneminde büyük düşünürlerin ifade ettiği ideallere sahip çıkarız, ama o

Proleter demokrasi, sadece milyonlarca, on milyonlarca işçinin ve emekçinin tarihsel politik inisiyatifine dayandığı için değil, demokratik hakların kullanılabilmesinin iktisadi koşulları yaratıldığı için de gerçekten demokratik bir içerik taşıyacaktır
Biz burjuvazinin devrimci döneminde büyük düşünürlerin ifade ettiği ideallere sahip çıkarız, ama o idealler kapitalizm koşullarında ancak biçimsel, içi boşaltılmış biçimde kalır. Biz eşitlik, özgürlük ve kardeşlik ilkelerine sahip çıkarız ama, sermaye mülksüzleştirilmeden, üretim araçlarının ve toplumsal zenginliğin toplumsal mülkiyeti gerçekleştirilmeden, bunlara gerçek bir içerik kazandırmanın olanaksız olduğunu da bir an için unutmayız.
Örneğin eşitlik ilkesini alalım; bu ilke gerçek anlamını ve çözümünü sınıfların ortadan kaldırılmasında bulur. Sınıfları ortadan kaldırmanın ilk adımı ise, öncelikle burjuvazinin kendisini ortadan kaldırmaktır.

idealler kapitalizm koşullarında ancak biçimsel, içi boşaltılmış biçimde kalır. Biz eşitlik, özgürlük ve kardeşlik ilkelerine sahip çıkarız ama, sermaye mülksüzleştirilmeden, üretim araçlarının ve toplumsal zenginliğin toplumsal mülkiyeti gerçekleştirilmeden, bunlara gerçek bir içerik kazandırmanın olanaksız olduğunu da bir an için unutmayız. Örneğin eşitlik ilkesini alalım; bu ilke gerçek anlamını ve çözümünü sınıfların ortadan kaldırılmasında bulur. Sınıfları ortadan kaldırmanın ilk adımı ise, öncelikle burjuvazinin kendisini ortadan kaldırmaktır.

Lenin'den aktardığım pasaj bu açıdan koca bir programatik bakış içeriyor. Lenin'in Kautsky'le polemliğini hatırlayın. Sovyet demokrasisi kapitalist demokrasiden milyon kez daha demokratiktir derken, anlattığı şey tam da bu değil mi?

Burjuvazi, en tam bir burjuva demokrasisinde bile, toplanma özgürlüğü tanır ama, toplanacak salonları vermez işçilere. Basın özgürlüğü tanır ama, basımevlerini ve kağıt stoklarını kendi tekelinde tutar. Siz kadının ekonomik köleliğini, ya da onu ezilen cins durumuna düşüren ekonomik koşulları ortadan kaldırmadan, onu eve, mutfağı, çocuk odasına kilitleyen iktisadi bağları ve koşulları ortadan kaldırmadan, cinslerin eşitliğini sağlayabilir misiniz, kadının tarihsel-toplumsal ezilmişliğine son verebilir misiniz? Sosyalizm kapitalist mülkiyet tekeli parçalayarak bu sorunun genel çözüm zeminini yaratır ve buna ilişkin pratik önlemlerle zaman içinde mesafe alır.

Lenin'in söylediklerinin bir başka yönü daha var. Kapitalizmden sosyalizme geçişte demokrasinin sınıf niteliğıyle birlikte kapsamının da değişmesinin bir başka boyutudur bu. Herkese değil, sömürden kurtulmaları için emekçi ve sömürülen kitlelere özgürlük ve demokrasi, sömürücülerin ise amansızca ezilmesi... Oysa kapitalizm koşullarında demokrasi uğruna mücadele verirken sorunu böyle formüle etmiyoruz. Sınırsız hak ve özgürlükler istiyoruz. Neden peki? Çünkü burjuvazi zaten özgür. Bu nedenle sınırsız özgürlük, gerçekte, emekçi yığınları da kapsayan, kapsaması gereken bir alanı tanımlamış oluyor. Kapitalizm koşullarında sınır her zaman emekçilerin hak ve özgürlüklerine getirildiğı için, "sınırsız"lık vurgusu burada emekçilere de özgürlük istemekten başka bir anlama gelmiyor.

Neden kapitalizm koşullarında kendiniz için istiyorsunuz da sosyalizm koşullarında burjuvaziden bunu esirgiyorsunuz, diye sorulabilir. Bir kere kapitalizm koşullarında burjuvazi bize özgürlükleri bahsetmiyor, biz mücadele ediyoruz ve büyük bedeller pahasına bunu söke söke alıyoruz ve savunuyoruz.

Fakat sorunun asıl açıklaması farklı bir yerdedir: Kapitalizm koşullarında işçi sınıfı ve çalışan sınıfların varlığı kaçınılmazdır. Burjuvazi sırtından yaşadığı proletarya olmaksızın yapamaz. Ama proletarya burjuvazisiz yapabilir, ki zaten proletaryanın egemen sınıf durumuna yükselmesi burjuvazinin bir sınıf olarak tasfiyesiyle mümkündür, kesin bir koşul olarak bunu gerektirir. Kapitalizmin üretici güçlerin gelişmesinde yarattığı toplumsallaşma düzeyi burjuva sınıfı tamamen gereksiz hale getirmiştir. Proletarya devrimi ve sosyalizmin ilk büyük tarihi görevi, burjuvaziye sosyal bir sınıf olarak ortadan kaldırmaktır. Elindeki mülkiyetini aldınız mı, üretim

araçları üzerinde kurduğu tekeli parçaladınız mı, burjuvazi iktisadi varlık koşullarını yoketmiş olursunuz. Dolayısıyla bir karşı sınıf alanı yok orada, bu nedenle karşı sınıfın özgürlüğü alanı da yok. Burjuvazi bir sınıf adına davrandığı sürece bizim iktidarımızı ortadan kaldırmak için mücadele edecektir. Biz ise onu bir sınıf olarak ezmek ve bitirmek durumundayız.

Tuna: Burjuva sınıfın iktidarı koşullarında demokratik reform istemlerinin elde edilemeyebileceğı gerçeğı, kuramsal planda bu istemlerin gerçekleşme zeminini kapitalist sistemin dışında tanımlama eğilimini besleyebilir. Meselenin böyle konuluşunun böyle bir eğilimi besleme riski de var. Oysa arada bir ayrım var. Yani yaşananların genel karakteristiğinin ezici ağırlığına rağmen, bu tür istemler teorik planda sistem içiliğini, burjuva demokratik içeriğini koruyor. Bu iki farklı gerçeğı birarada, ama birbirine karıştırmadan ele almamız, kavramamız gerekiyor.

Bu sorunla ilişkili olarak dikkat edilmesi gereken bir başka nokta daha var. Emperyalizm çağında ayrı devlet kurma biçimini aşan bir bağımsızlık talebinin sosyalist niteliğı ile siyasal bağımsızlık sorununun yine de burjuva sınırlarda bir sorun niteliğinde olduğu gerçeğı arasındaki fark da önemli. Bu ikisini de ayırttırmamak gerekiyor.

Cihan: Demokrasi mücadelesi büyüterek proleter demokrasi mücadelesine varıyor. Reformlar mücadelesi o noktada devrim tarafından aşıyor. Biz hiçbir zaman burjuva demokrasisini amaçlayamayız, onu kendi içinde bir stratejik hedef haline getiremeyiz. O yalnızca taktik bir araçtır bizim için, proleter devrime yürürken mümkün mertebe ondan yararlanacağız. Bizim temel amacımız proleter demokrasiyi kurmaktır. Yığınların burjuva demokratik siyasal istemler uğruna mücadelesi, devrimci bir rotada geliştiğı taktirde, tarihsel ve diyalektik olarak burjuva düzeni aşıyor, proleter devrime ve demokrasiye bağlanıyor. Gidip proleter demokrasinin kurulmasına varıyor. Biz sorunu böyle ele alacağız, böyle kavrayacağız.

Gelgelelim bu, bu mücadelenin başka türlü ele alınamayacağı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Kapitalizm koşullarında eksik, güdük, bir ülkede şu kadarının, bir başka ülkede bu kadarının gerçekleştirilebilirliğı imkanını ortadan kaldırmıyor. Biz komünistler daima demokrasi mücadelesini sosyalizm hedefine tabi ele alırız. Sık sık hatırlatıyorum; Lenin bunu çok güzel formüle ediyor; sosyalist talepleri ön plana koy, bütün öteki demokratik istemleri buna göre düzenle, ona tabi kıl, bütünle çeliştiğı zaman parçadan vazgeç, diyor.

İşin bir de böyle bir yanı, bu parça-bütün ilişkisi çerçevesinde vurgulanan bir yönü var. Örneğin, öyle durumlar çıkabilir ki, ulusal sorun proleter devrimin gelişim çizgisinin önüne bir engel olarak da çıkabilir. Ya da belirli bir anda ve belirli somut koşullar içinde bu sorunun devrimin ve sosyalizmin genel çıkarlarıyla çelişebildiği durumlar da ortaya çıkabilir. Bir halkın kendi meşru ulusal hakları hiçbir zaman reddedilemez, söylediklerim böyle anlaşılmamalı.

Sosyalizmin uluslar arasındaki bütün eşitsizliklerin giderilmesi, her açıdan eşit koşullar temelinde gönüllü birliğin sağlanması diye bir hedefi var. Bu bizim için şaşmaz ve değişmez bir hedef, bir ilkesel sorundur.

Fakat öyle somut koşullar, öyle somut durumlar ortaya çıkabilir ki, biz bu hedefimizi koruduğumuz halde ulusal hareketin belli bir biçimini reddetmek durumunda kalabiliriz. Burada reddedeceğimiz, parça bütün ilişkisi çerçevesinde, ulusal hareketin belli somut bir biçimidir. Bir ulusal hareketin belli bir somut biçimlenişi pekala gerici de olabilir. Örneğin bugün Kosova'da olduğu gibi. Sırp gericiliğinin Kosova Arnavutlarının ulusal haklarını çiğnemesi şoven bir baskı ve gericilik örneğidir, her açıdan gayri meşru bir davranış örneğidir. Bu halk kendi istemlerini uzun bir dönem ilerici demokratik bir mahiyette gündeme getirdi. Ama şimdi bu hareketin BM ve NATO güdümüne girerek aldığı somut biçim gericidir. Emperyalizmin sadece Kosovalılar üzerinde değil, aynı zamanda bölge halkları üzerindeki egemenliğinin de pekişmesine hizmet eden bir mahiyet kazanmıştır. Bu somut durumda hareket gericidir, desteklenemez. Ama genel planda ele alındığında, Kosova halkının ulusal istemleri tümüyle meşrudur.

Asgari program: Ek ara değinmeler

Cihan: Asgari program tartışmasına birşeyler daha eklemek istiyorum. Lenin'in program sorununda gösterdiği esnekliğin ve kendine özgü tutumun somut bir örneği var önümüzde.

1919 yılında, Sekizinci Parti Kongresi tartışmalarında, Lenin şunları söylüyor: *"Buharin yoldaş şöyle diyor: 'ulusların kendi kaderini tayin hakkına ne gerek var?' 1917 yazında asgari programdan vazgeçmeyi, sadece azami programı muhafaza etmeyi önerdiğinde ona verdiğim yanıtı tekrarlamak zorundayım. O zaman şu yanıtı vermiştim: 'Savaştan önce değil, savaştan sonra öğün'. Eğer iktidarı ele geçirir ve sonra bir süre beklersek bunu yapacağız. İktidarı ele geçirdik, biraz bekledik ve şimdi bunu yapmayı kabul ediyorum. Sosyalist inşanın tam ortasında bulunuyoruz, bizi tehdit eden ilk saldırıyı püskürttük -şimdi bu yerinde olacaktı: Aynı şey ulusların kendi kaderini tayin hakkı için de geçerlidir. 'Ben sadece emekçi sınıfların kendi kaderini tayin hakkını tanımak istiyorum' diyor Buharin yoldaş. Demek ki siz sadece, gerçekte Rusya dışında hiçbir yerde ulaşılmamış olan şeyi tanımak istiyorsunuz. Bu gülünç."* (Seçme Eserler, Cilt: 8, s.356 -Red.)

"Savaştan önce değil, savaştan sonra öğün"! Buharin'e verilen yanıt bu; asgari programınızı gerçekleştirin, programınızın bu bölümü devrim süreci tarafından aşılsın, ondan sonra onu kaldırma yoluna gidebilirsiniz... Bu aynı zamanda asgari programın tarihsel olarak aşılması sorununa, bunun zorunlu koşullarına getirilmiş güzel bir açıklama.

Tarih içerisinde asgari ve azami program ayrımlarının tarihsel bir zorunluluk olarak yapılabildiği durumlar da var. Burjuva demokratik gelişme süreçlerini yaşamamış geri ve bağımlı uluslar örneğin, bu ülkelerde yapılan ayırım bilimsel bir değer taşıyor. Bugün, yani geline şu aşamada, bu ayırımın artık bir anlam ifade etmediğini söyleyebilmek içinse, yeryüzünde artık burjuva demokratik gelişme süreçleri yaşamaya ihtiyacı kalmış ulusların bulunmadığını ileri sürebilmek gerekiyor. Dünya bir bütün olarak her bir parçasında, her bir özel siyasal coğrafyasında burjuva demokratik gelişmenin sorunlarını geride bırakmıştır, her bir ülkede artık proleter devrim gündemdedir diyebiliyorsanız, bu ayırımın tarih içinde nesnel karşılığı olduğunu, ama geline yerde artık bunun aşıldığını da gönül rahatlığı ile söyleyebilirsiniz.

Türkiye'de program sorunu üzerine boş ve aptalca bir takım tartışmalar yapıldığı, hatta birileri bunları "Program Yöntemi" gibi iddialı başlıklar altında kitaplaştırdığı için, bu nokta özellikle önem taşıyor. "Marksizmden asgari azami program ayırımı aşıldı" diyor program sorunu üzerine içi boş bir kitabın yazarı. Sanki bu salt düşünsel bir anlayışmış, bir yanılgıymış ve bu yanılgı, tarihsel derslerin de ışığında, artık nihayet anlaşılmış ve terk edilmişmiş!

Kapitalist bir ülkede zaten bir asgari-azami program ayırımı yok, program orada proletarya devrimi üzerinden tektir ve bu bir sosyalizm programıdır. Stratejik ve tarihsel anlamıyla güncel sorun, burjuvazinin sınıf egemenliğinin devrilmesidir, proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirmesidir. Devrimci strateji açısından bu işin asgarisi de azamisi de budur.

Ama ne oluyor? İkinci Enternasyonal oportünizmi iktisadi ve demokratik siyasal reformlar uğruna mücadeleyi kendi içinde ayrı bir stratejik hedefe, bağımsız bir stratejik eksene, kendi içinde ayrı ve bağımsız bir programa dönüştürüyor. Oportünizme sapıyor, kapitalizmi islah etme ve demokratikleştirme çizgisi izliyor. Ve böylelikle sonuçta, fiili bir ayırım, tarih içinde ve toplum ilişkiler üzerinden bakıldığında olmayan bir ayırım, anlayış ve uygulamada yaratılıyor. Gerçekte bu ayırım, düşüncede ve izlenen politik çizgide Marksizmden kaba ve köklü bir sapmaya denk düşüyor. Bu sapma elbette bir rastlantı değil, kişisel kötü niyetler ürünü hiç değil. Bunun tarihsel bir zemini ve toplumsal bir mantığı var. Nedir bu? Kurulu düzenin nimetlerinden yararlanan ve bu nedenle kurulu düzenle uzlaşmak ve birleşmek isteyen sosyal kategoriler. Yani işçi aristokrasisi, sendika bürokrasisi, emperyalist aşırı kârlardan ve yağmadan kırıntı alan kesimler... Yineliyorum, ortadaki sapma rastlantı değil, bir toplumsal mantığı var bunun.

Kapitalist bir ülkede proletaryanın devrimci konumu üzerinden bakıldığında, Marksizmin programı zaten tek bir sosyalizm programıdır, bunun asgari ve azami diye bir ayrımı yoktur. Ama tarih içerisinde asgari ve azami program ayrımlarının tarihsel bir zorunluluk olarak yapılabildiği durumlar da var. Burjuva demokratik gelişme süreçlerini yaşamamış geri ve bağımlı uluslar örneğin, bu ülkelerde yapılan ayırım bilimsel bir değer taşıyor. Bugün, yani geline şu aşamada, bu ayırımın artık bir anlam ifade etmediğini söyleyebilmek içinse, yeryüzünde artık burjuva demokratik gelişme süreçleri yaşamaya ihtiyacı kalmış ulusların bulunmadığını ileri sürebilmek gerekiyor. Dünya bir bütün olarak her bir parçasında, her bir özel siyasal coğrafyasında burjuva demokratik gelişmenin sorunlarını geride bırakmıştır, her bir ülkede artık proleter devrim gündemdedir diyebiliyorsanız, bu ayırımın tarihsel karşılığı olduğunu, ama geline yerde artık bunun aşıldığını da gönül rahatlığı

ile söyleyebilirsiniz. Peki bunu söyleyebilecek durumda mısınız? Bunun öyle kolay söylenebileceğini sanmıyorum. Bugün Afganistan proletaryasının en acil ve öncelikli görevi, kendi burjuvazisini devirerek iktidarı ele almak ve derhal sosyalizme geçmektir diyebilecek biri var mıdır bilemiyorum. Buna Afrika'dan da çeşitli örnekler vermek mümkün. Çarlık Rusya'nda asgari program, tarihsel ve bilimsel bir zorunluluktur. Marksistler tarafından savunuldu, formüle edildi, uğruna mücadele edildi ve devrimin gelişme seyri içinde aşıldı. Bazıları

dayanaksız dedikodulara dayanarak, Lenin'in Nisan'dan sonra yanılgısını anladığını ve asgari-azami program ayırımını terkettiğini söylerler. Temelsiz dedikodulardır bunlar. Lenin'in neyi nasıl anladığını, öteki herşey bir yana, 1919 tartışmalarından, demin aktardığım parçadan da görüyoruz. Lenin kongre önünde ve bizzat program sorunu üzerine konuşuyor, dahası var, bizzat asgari program üzerine konuşuyor. Olayın tarihsel ve dolayısıyla bilimsel mantığı çok açık bir biçimde ortaya konuluyor bu konuşmada. Aynı konuda Kautsky'le ünlü polemigine, Ekim Devrimi'nin 4. yılındaki konuşmasına ve devrim sonrasına ait daha başka önemli yazı ve konuşmalarına da bakılabilir.

Bu sorunlar üzerinde belki gereğinden fazla durduk, fakat mevcut düşünsel kargaşa ve karışıklık gözönüne alındığında bu gerekliydi, daha da gereklidir.

Nadir: Tartışmanın burasında ben program yapısına ve unsurlarına ilişkin olarak ortaya çıkan tabloyu özetlemek istiyorum. Yoldaşın konuşmasından hareketle aldığım notlara göre, program yapısıyla, onun temel ve alt bölümleriyle ilgili şöyle bir tablo çıkıyor ortaya.

1- Teorik bölüm: Kapitalizm, emperyalizm, temel ilkeler ve nihai hedef vb...

2- Stratejik bölüm, proleter devrim bölümü: Devrim, devrimci iktidar ve devrimin gerçekleştirecekleri vb...

3- Demokratik siyasal ve sosyal reform istemleri bölümü;

4- İşçi sınıfının ya da emeğin korunmasına ilişkin önlemler bölümü;

5- İşçi sınıfı hareketi içindeki sapmalara karşı mücadele bölümü;

6- Kurulu düzene karşı muhalefet hareketlerine ilişkin tutumun ilkesel çerçevesi;

7- Ve duruma göre, tarım sorunu ile ulusal soruna ilişkin özel alt bölümler...

Cezmi: Fakat temelde iki bölümden oluşuyor.

Cihan: Temelde iki bölümden oluşuyor yoldaş, güzel söyledin. Bir teorik bölüm, kapitalizmden sosyalizme tarihsel geçişin genel bilimsel mantığı ve bu geçişin izah edilmesi çerçevesinde temel marksist ilkelere de açıklık kazandırılması. O bölümü somut olarak ele aldığımızda bu temel ilkelerin buradan nasıl çıktığını da somut olarak göreceğiz. İkinci bölüm ise proletarya devrimi programından oluşuyor; burjuvazinin devrilmesi, siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi, ilk elden uygulanacak temel sosyalist siyasal, iktisadi ve kültürel önlemler toplamı bu bölümün esas kapsamını oluşturuyor. Öteki herşey, yani sözü edilen bir dizi alt bölüm bu iki bölümün uzantısı ve tamamlayıcısı olacak.

(...)

Parti programının bilimsel temelleri...

Cihan: Toplam tartışmalarımız içerisinde bir hayli yer tuttu ama, yine de programın bilimsel karakteri ve temelleri üzerinde de biraz daha durmamız gerekiyor.

Sosyalizm ütopyadan bilime, sosyalizmin maddi önkoşullarının ve toplumsal dinamiklerinin bizzat kapitalizmin bağrında keşfedilmesiyle; bu maddi-toplumsal koşullar zemini üzerinde kapitalizmden sosyalizme geçişi sağlayabilecek sınıfsal dinamiğin proletarya şahsında tespit edilmesiyle geçmeyi başardı. Sosyalizmin bir bilim haline gelmesi, bu maddi-toplumsal temel üzerine oturtulması sayesinde mümkün olabildiştir.

Engels ütöpik sosyalistler hakkında şunlar söylüyor: *“Onların hepsine göre, sosyalizm, salt gerçeğin, sağduyunun ve adaletin dışavurumudur. Ve kendi gücüyle dünyayı fethetmesi için yalnızca bulunmuş olması gerekir. Ve salt gerçek, uzaydan ve zamandan bağımsız olduğu için nerede ve ne zaman bulunacağı, yalnızca bir raslantıdır.”* (Seçme Yapıtlar, C.3, s. 152-Red.)

Demek oluyor ki, kendilerinden 500 yıl önce de bulunabilirdi, 300 yıl sonra da. Ütopyacıların mantıksal bakış açısı içerisinde önemli olan, mevcut toplumun kötülüklerini reddetmek ve insanların eşitliğe, özgürlüğe, refaha kavuşabileceği iyi toplum projelerini parlak bir takım zihinlerde keşfetmekti. Ütöpik sosyalistler kapitalizmin kötülüklerini görüyorlardı, ama bu kötülüklerin aşılmasını olanaklı kılacak maddi koşulları ve toplumsal kuvveti, mevcut toplum içinde varolan bu maddi öğeleri göremiyorlardı.

Engels, ütöpik sosyalizmin üç büyük temsilcisini bütün çağların en iyi kafaları olarak niteler ve yüceltir, hiçbir zaman alay ya da küçümseme konusu yapmaz, tersine bunu yapanlara sert bir biçimde saldırır. Üç büyük ütopyacıyı ortaya çıktıkları tarihsel koşullar içerisinde ele aldığımızda, bir takım temel noktaları ne kadar büyük bir başarı ile, ne kadar derinlemesine ve dahiyane bir biçimde yakalayabildiklerini görüyoruz, kapitalizmin çok kapsamlı bir eleştirisi var onlarda, der. Ama Engels hemen ardından şunu da ekler: Gene de onlar kapitalizmi anlayamamışlardı; temel işleyiş mekanizmalarını anlayamamışlardı, onun aşılmasını olanaklı kılacak toplumsal yasallıkları ve dinamikleri anlayamamışlardı. Anlayamadıkları için de kapitalizmin aşılmasını olanaklı kılacak bir bilimsel perspektif ortaya koyamadılar. Kapitalizmin yarattığı bütün kötü sonuçları başarı ile tespit ettiler, onları parlak bir biçimde eleştirdiler, mahkum ettiler, ama kapitalizmin yerini sosyalizme nasıl bırakabileceğini maddi-toplumsal temelleriyle açıklayamadılar...

Engels, Marks’ın ve kendisinin temsil ettiği bilimsel sosyalizmle birlikte değişenin ne olduğunu da şöyle ortaya koyuyor: *“O zamandan beri, sosyalizm artık şu ya da bu usta beyinin rasgele bir buluşu olmaktan çıktı, tarihsel olarak gelişmiş iki sınıf -proletarya ile burjuvazi- arasındaki savaşımın zorunlu sonucu oldu. Sosyalizmin ödevi, artık, olabildiği kadar yetkin bir toplum sistemi uydurmak değildir; ama bu sınıfların ve onların uzlaşmaz karşıtlığının zorunlu olarak doğduğu tarihsel-ekonomik olayların ardışmasını incelemek, ve böylelikle yaratılmış olan ekonomik koşullarda çekişmeye son vermenin çaresini bulmaktır.”* (age., s.160)

Demek oluyor ki, tüm sorun, bu çatışmanın çözümünü olanaklı kılabilecek maddi koşulları bizzat bu çatışmayı üreten toplumsal zemin içinde bulup ortaya çıkarmaktır. Üretici güçlerin gelişmesi, üretimin toplumsallaşması, zenginliğin muazzam boyutlarda birikmesi, ve bütün bunların proletaryanın, toplumsallaşmış emek gücünün taşıyıcısı ve temsilcisi olan sınıfın varlığı ile tamamlanması -tüm bunlar, yeni bir toplumun doğuşunun, kapitalizmin çelişkilerinin ve kötülüklerinin aşılmasının tarihsel-maddi temelidir. Ve sosyalizmi bir bilim haline getiren de, bunların mevcut toplumun bilimsel tahlili ile ortaya konulmuş olması olmuştur.

Devam ediyor Engels: *“Ama yakın zamanların sosyalizmi, bu materyalist anlayışa, Fransız materyalistlerinin doğa anlayışlarının, diyalektiğe ve modern doğa bilimine karşıt olduğu kadar karşıttı. Yakın zamanların sosyalizmi, var olan kapitalist üretim tarzını ve onun sonuçlarını elbette eleştiriyordu. Ama onları açıklayamıyordu ve, bu yüzden, onların hakkından gelemiyordu...”* (aynı yer)

Hani sık sık deriz ya; eleştiriyorsunuz ama anlamıyorsunuz; oysa anlayamadığınız sürece eleştirdiğiniz şeyi aşamazsınız da; zira aşmak için, öncelikle anlamak lazım, vb. Burada sözkonusu olan da bu. Kaldı ki bu yöntemsel yaklaşımın kaynağı da zaten Engels’in ütopyacı sosyalistlere ilişkin bu gözlemleri ve değerlendirmelerinden başka birşey değil. Kapitalizmi eleştiriyorsunuz, kötülüklerini mahkum ediyorsunuz, ama eğer onu açıklayamıyorsanız anlayamazsınız ve eğer onu anlayamıyorsanız aşamazsınız da, onu aşan bir bakış açısı ortaya koyamazsınız da....

Engels’ten okumayı kaldığım yerden sürdürüyorum. *“... Ve onları, ancak, kötü oldukları gerekçesiyle düpedüz reddediyordu. Bu sosyalizm, işçi sınıfının kapitalizm koşullarında kaçınılmaz olan sömürülmesini ne kadar kuvvetle haykırdıysa, bu sömürülmenin nerede olduğunu ve nasıl belirdiğini açıkça göstermeye o kadar az güç yetirdi. Ama bunu yapabilmek için, 1- kapitalist üretim yöntemini, tarihi bağlantısı ve belirli bir tarihi dönemdeki kaçınılmazlığı içinde, ve bundan ötürü, kaçınılmaz çöküşü ile birlikte göstermek; ve 2- onun hala bir sır olan temel karakterini ortaya çıkarmak gerekliydi. Bu, **artı-değer**’in bulunması ile yapıldı. ...* (Atlayarak sürdürüyorum) *Kapitalist üretimin ve sermaye üretiminin doğumu, ikisi de, açıklandı.”*

“Bu iki büyük buluşu, materyalist tarih anlayışını ve artı-değer yoluyla kapitalist üretimin sırrının çözümünü, Marks4a borçluyuz. Sosyalizm bu

Bugünün Türkiye’inde biz de varolandan hareketle birşey söylüyoruz. Bir burjuva sınıf egemenliği var, işçi sınıfı yoksul müttefiklerini yanına alarak bu sınıfın egemenliğini yıkmalı, devletini parçalamalı, tüm mülkiyetine ve zenginliğine el koymalıdır diyoruz. Bütün büyük fabrikalar ve işletmelere, bütün bankalara, sigorta şirketlerine, bütün öteki mali kuruluşlara el konulmalıdır, diyoruz. Büyük toprak mülkiyeti kamulaştırılmalı, bütün büyük tarımsal işletmelere el konulmalı, bunlar sosyalizmin tarımsal alandaki ilk mevzilerine dönüştürülmelidir, diyoruz. Bunlar hep varolandan hareket eden istemler. Varolan birşeye karşı, halihazırda mevcut olan ilişkilere karşı bir tutum açıklıyoruz burada. Ama örneğin siz proleter demokrasisinin temel ilişkilerini tanımlarsınız, proleter iktidar mekanizmasını, proleter demokrasinin temel işleyiş yasalarını, bunları koyar ve bu genel çerçeve ile yetinirsiniz. Ötesiyle ilgili bugünden bir şey söyleyecek durumda değilsinizdir.

buluşlarla bir bilim oldu. Bundan sonraki iş, onun bütün ayrıntılarını ve ilişkilerini işlemektir.” (s.160)

Marks’ın tarihi materyalist dünya görüşünü formüle etmesi, kapitalist üretimin doğuşu ile kapitalist sömürünün, yani sermaye birikiminin temelini ve kaynağını oluşturan **artı-değer**’i keşfi, sosyalizmi bilimsel temeller üzerine oturttu. Sosyalizmin Marks ve Engels’le birlikte, bir ütopya olmaktan çıkarak bilimsel bir dünya görüşü haline gelmesi bu sayede olanaklı olabildiştir.

Okumalar marksist dünya görüşünün bilimsel temellerine de kısaca işaret etmek içindi.

Marksist dünya görüşüne dayalı bir işçi sınıfı partisi programı, marksist bir program, bir toplum düzeninden bir başka toplum düzenine geçişi amaçladığına göre, bilimsel temellere oturmak zorundadır. Projeler üzerine, sosyalizm projesi üzerine edilen bir sürü boş lafın bu çerçevede bir değeri yoktur. Program zaten bir sosyalizm projesidir, ama var olandan hareket eden bir sosyalizm projesi, bilimsel temellere dayalı bir sosyalizm projesi.

Yoldaşın Rusların 1903 programında neden proleter devrimle ilgili sorunlara yer verilmemiş, bu bölüm neden kendi içinde açılmamıştır üzerine sorusuna buradan giderek de yanıt verebilirim. Lenin, program tartışmalarında, döne döne, program var olandan hareket etmelidir, diyor. Konuşma ve raporlarında, biz bu aşamada ancak bu kadarını söyleyebiliriz, bunun ötesine geçemeyiz türünden vurgular sık sık geçiyor.

1903 programının yapısı ve kapsamına da bu yöntemsel uyarının ışığında bakabilirsiniz. Yarı-feodal ilişkilerin toplum yaşamında çok özel bir yer tuttuğu otokratik Rusya’da, otokrasinin aşılmasının, yarı-feodal ilişkilerin tasfiyesinin ardından proletarya bu kez de burjuvaziyle hesaplaşacaktır; proletarya devrimine geçecektir, proletarya diktatörlüğü kurulacaktır ve sosyalizmin inşasına geçilecektir, demenin ötesinde, o safhada daha fazla birşey söylenemezdi. Program varolandan hareket etmek zorundadır. Burada ancak temel sınıflar arası ilişkide ortaya çıkacak yeni durumdan ve bu çerçevede yeni stratejik hedef ve görevden sözedilebilirdi.

Bugünün Türkiye’inde biz de varolandan hareketle birşey söylüyoruz. Bir burjuva sınıf egemenliği var, işçi sınıfı yoksul müttefiklerini yanına alarak bu sınıfın egemenliğini yıkmalı, devletini parçalamalı, tüm mülkiyetine ve zenginliğine el koymalıdır diyoruz. Bütün büyük fabrikalar ve işletmelere, bütün bankalara, sigorta şirketlerine, bütün öteki mali kuruluşlara el konulmalıdır, diyoruz. Büyük toprak mülkiyeti kamulaştırılmalı, bütün büyük tarımsal işletmelere el konulmalı, bunlar sosyalizmin tarımsal alandaki ilk mevzilerine dönüştürülmelidir, diyoruz. Bunlar hep varolandan hareket eden istemler. Varolan birşeye karşı, halihazırda mevcut olan ilişkilere karşı bir tutum açıklıyoruz burada.

Ama örneğin siz proleter demokrasisinin temel ilişkilerini tanımlarsınız, proleter iktidar mekanizmasını, proleter demokrasinin temel işleyiş yasalarını, bunları koyar ve bu genel çerçeve ile yetinirsiniz. Ötesiyle ilgili bugünden birşey söyleyecek durumda değilsinizdir. Zira devrimin hemen ertesinde durumun, sınıfsal güç dengelerinin ne olacağını, karmaşık bölgesel ve uluslararası durumun ne

getireceğini, tüm bunların nasıl davranmanızı gerektireceğini bugünden bilmiyorsunuz, bilemezsiniz.

Temmuz: Var olan toplumdaki kopuk bir proje koymak ayrı bir sorun. Ama örneğin, *İki Taktik*’te işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü ile proleter iktidara geçişin kesintisizliği, aradaki sürece ilişkin muhakkak bir bakışları vardır...

Cihan: Otokrasi yıkılacaktır, ardından burjuvaziyle hesaplaşmaya geçilecektir, sıra burjuvaziye devirmeye gelecektir, proletarya iktidarı alacaktır ve sosyalizmin kuruluşuna geçecektir kapsamında söylediklerim, senin söylediklerini zaten içeriyor. Kaldı ki, programı değiştirmek daha 1913-14’te bir ihtiyaç haline gelmişti, diyor Sovyet tarihçileri. Bu yapılabilseydi, 1905 devriminin de yarattığı açıklıklar temelinde, kapitalizmin ilerleyen gelişmesinin sağladığı bir takım veriler temelinde programı gözden geçirmiş olsalardı, muhakkak ki bir takım şeyleri daha farklı ifade etmek ihtiyacı duyarlardı.

Kaldı ki Lenin savaş dönemindeki tartışmalarda salt Rusya için değil, çok büyük ölçüde Avrupa ülkeleri için konuşuyor. Rusya sözkonusu olduğu ölçüde ara değinmeler yapmakla yetiniyor. Lenin sosyalist devrimin genel sorunlarını tartışıyor. O dönemde savaşa, iç savaşa, militarizme, silahlanmaya, pasifizme, barışa vb., ilişkin olarak kaleme aldığı makaleler, hep Avrupa’nın savaşa, sosyal ihanete karşı ve enternasyonalizmden yana olan, ama doğru Marksist program konusunda karışıklıklar yaşayan çeşitli akımlarla yaptığı polemiklerin ürünü. Lenin’in teorisi ve tartışması o noktadan itibaren enternasyonal bir çerçeveye kayıyor. Lenin bunu büyük bir sorumluluk olarak da duyuyor ayrıca. İkinci Enternasyonalin çöktüğü bir ortamda, uluslararası bir marksist çekirdek oluşturmak özel bir kaygıya dönüşüyor. Teorik ve programatik sorunlar artık bu geniş çerçevesi içerisinde tartışılıyor.

Demin söylediklerimi sana yanıt vermek için söylememiştim. Sadece senin merak ettiğin soruna bunun da bir yanıt olabileceğini anlatmak istedim. Söylediklerimi daha çok bazı sol çevrelerin o projecilik merakını gözeterek söyledim. “Bizim ütopyamız ne olacak, bizim projemiz ne olacaktır?” türünden eğilimler, sosyalizme inancını kaybetmiş bir takım aydın, yarı aydın kişi ya da çevrelerin geçici bir oyalanma ve sızlanma durağından başka birşey değil. Bir süre için geçmişe yönelik yakınma ve sızlanma, inkar ve saldırılar eşliğinde, proje proje diyorlar, ama çok geçmeden ortada ne proje kalıyor ne ütopya. Böyleleri gidip kapitalizmin o kötü, o rezil gerçekleriyle birleşiyorlar. Geriye projenin de, ütopyanın da zerresi kalmıyor. Ben marksist programın bilimsel karakterine vurgu yapmanın bir vesilesi olarak buna değinmiş oldum.

Programın bilimsel temellerine ilişkin tartışmadan devam ediyorum. Programımızın teorik bölümünde kapitalizmin kendinden önceki sistemin içinden kaçınılmaz bir tarihsel zorunlulukla doğduğunu ve tam da aynı nedenle kaçınılmaz bir biçimde de yok olacağını, yerini yeni bir toplumsal düzene, sosyalizme bırakacağını göstermek durmundayız. Örneğin *Komünist Manifesto*, kapitalizmin nasıl yükseldiğini ve egemen hale geldiğini, burjuvazinin tarihte nasıl devrimci bir rol oynadığını ortaya koyuyor önce. Ama tam da bu anlatımın kendisi, gidip kapitalizmin bu gelişmesiyle kendi onulmaz çelişkilerini nasıl ürettiğini, bunun hangi sonuçlara

Programımızın teorik bölümünde kapitalizmin kendinden önceki sistemin içinden kaçınılmaz bir tarihsel zorunlulukla doğduğunu ve tam da aynı nedenle kaçınılmaz bir biçimde de yok olacağını, yerini yeni bir toplumsal düzene, sosyalizme bırakacağını göstermek durmundayız. Örneğin Komünist Manifesto, kapitalizmin nasıl yükseldiğini ve egemen hale geldiğini, burjuvazinin tarihte nasıl devrimci bir rol oynadığını ortaya koyuyor önce. Ama tam da bu anlatımın kendisi, gidip kapitalizmin bu gelişmesiyle kendi onulmaz çelişkilerini nasıl ürettiğini, bunun hangi sonuçlara yol açtığını, kendi bünyesinde kapitalist sömürüye konu olan, artı-değeri üreten bir sınıfı nasıl yarattığını, bu sınıfın giderek burjuvazi karşısında bir karşı sınıf olarak nasıl oluştuğuna bağlanıyor. Kapitalizmin düzlediği zemini, işçi sınıfının yeni bir toplum düzeninin taşıyıcısı olarak nasıl oluştuğunu açıklıyor ve sözü getirip kapitalizmin neden kaçınılmaz olarak yıkıma mahkum olduğuna bağlıyor.

yol açtığını, kendi bünyesinde kapitalist sömürüye konu olan, artı-değeri üreten bir sınıfı nasıl yarattığını, bu sınıfın giderek burjuvazi karşısında bir karşı sınıf olarak nasıl oluştuğuna bağlanıyor. Kapitalizmin düzlediği zemini, işçi sınıfının yeni bir toplum düzeninin taşıyıcısı olarak nasıl oluştuğunu açıklıyor ve sözü getirip kapitalizmin neden kaçınılmaz olarak yıkıma mahkum olduğuna bağlıyor.

Temmuz: Bu çerçevede biz “Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!”ü kullanabilir miyiz?

Cihan: Sonra tartışalım. Kullanabiliriz mi diye sormak bile gereksiz, halihazırda zaten kullanmıyor muyuz? Bu veciz söz, iyi bir propaganda sözüdür aslında. Yani insanlığa kendine kapitalizmin barbarlığına karşı sosyalizme yürüyerek bir çıkış araması çağrısıdır. Bir umutsuzluk ifadesi değil, tersine, proletaryaya ve emekçilere militan bir mücadele çağrısıdır.

Cezmi: Çöküş, fiziki bir anlamda değil, sosyal anlamda. Şu anda yaşanan da bir ölçüde böyle bir şey...

Cihan: Böyle bir yorum daha kapsamlı ve anlamlı bir yorum. Kaldı ki, Rosa Luxemburg kendi konuşmasında tam da böyle söylüyor. Yani kapitalizm, emperyalist burjuvazi dört yıllık bir savaşla uygarlığı çöküş noktasına getirdi diyor. Burjuvaziye ve onun kapitalist düzenini savaşın yolaçtığı korkunç yıkımın sorumlusu ve suçlusu ilan ediyor.

Temmuz: Bilimsel değeri açısından kapitalizmin çökeceğini söylemek doğru. Ama sosyalizmin kendiliğinden kurulmayacağı da açık. Determinizm...

Cihan: Kapitalizmin çöküşü teorisi çok başka birşey, ben senin sorununu böyle anlamamıştım. Sloganı hatırlattığın için ben de o slogan çerçevesinde yanıtladım. Senin son söylediğin tümüyle başka bir tartışma, kapitalizm kendiliğinden bir çöküşe gidecek midir? tartışması bu.

Hayır, kapitalizm insan oğlunun büyük tarihi etkinliği olmadan, yani proletarya devrimi olmaksızın sosyalizme yerini bırakmayacaktır. İnsan tarihi materyalizmde temel önemde bir özne, toplumsal gelişimde ve köklü dönüşümlerde temel ve belirleyici bir unsur. Tarihin motoru üretici güçlerdir diyoruz. Ama üretici güçlerin en temel ögesi de bizzat onları kullanan insandır. İnsan da üretici güçlerin bir parçası, üretken emek emekçi insanda cisimleşiyor.

İnsan bir özne olarak kendi rolünü oynayamadığı sürece, [Üretici Güçlerin Rolü](https://www.marxists.org/urunler/sosyalizme/kitap/arsiv/) olgunlaşmasıyla yok olup gitmez. Kapitalizmin kendi

evrimiyle yok olup gideceği tezi bilim dışıdır ve her zaman reformizm, kadercilik, eylemsizlik üretmiştir. Ben kaldığım yerden devam etmek istiyorum. *Komünist Manifesto* sadece genel mantığı ve yapısı ile bilimsel temellere oturtmakla kalmıyor, yanısıra bunu bir bakış açısı olarak formüle de ediyor, diyor ki: “*komünistlerin vardıkları teorik sonuçlar, hiçbir şekilde, şu ya da bu sözde dünya reformcusu tarafından icad olunmuş ya da keşfedilmiş düşünce ya da ilkelere dayanmaz. Bunlar yalnızca, varolan bir sınıf mücadelesinin, gözlerimizin önünde gerçekleşen bir tarihsel hareketin gerçek ilişkilerinin genel ifadeleridir.*” (s. 20) Yani biz kendi teorimizi gerçek tarihsel hareketten bir soyutlama olarak oluştururuz. Kendi ilkelerimizi mevcut toplumun bilimsel eleştirisi içerisinde bulup çıkarırız.

Marks Gotha Programı’nın önermelerini çürütürken yanısıra yer yer kendi önermelerini de formüle ediyor. Bunlardan birini ortaya koyarken, “*Şu önerme de aynı biçimde tartışma götürmez doğruluktadır.*” diyor ve devam ediyor: “*Emek evrime uğrayarak toplumsal emek haline geldiği ve böylelikle zenginliğin ve kültürün kaynağı olduğu ölçüde, emekçide yoksulluk ve teslimiyet, çalışmayanda da servet ve kültür gelişir.*”

“*Bugüne dek bütün tarihin yasası böyledir. Demek ki, ‘emek’ ve ‘toplum’ üzerine genel lafazanlıklara girişileceğine, burada, bugünkü kapitalist toplumda, emekçiyi bu toplumsal belayı yenmeye zorlayan ve onu, bunu başaracak ehliyete ulaştıran maddi ve öbür koşulların kesin olarak nasıl yaratıldığı tam da doğru bir biçimde gösterilmeliydi.*” (*Gotha ve Erfurt Programının Eleştirisi*, Sol yay., 3. baskı, s.25)

Demek ki, bilimsel temellere dayalı olması gereken bir programda, “emek”, “toplum”, “eşitlik”, “özgürlük” vb. üzerine genel ve soyut lafazanlık yerine, işçi sınıfının kapitalizmin yarattığı kötülükleri nasıl alt edebileceği, maddi koşulların onu bunu yapmaya nasıl zorladığı ve yapabilecek yeteneğe nasıl ulaştırdığı, bilimsel bir bakış açısıyla ortaya konulmalıdır. Bir parti programının yapması gereken şey bu, marksist programın teorik bölümlerinde yapılmaya çalışılan şey de bu.

Lenin de bu mesele üzerinde çok özel bir tarzda duruyor. 1918 tartışmalarında, program var olan gerçeklikten hareket etmelidir, bir program varolanı saptar, varolandan hareket eder vb. vurguların gerisinde, hep bu aynı bilimsel bakış açısı var. Unutmayalım bunu yapan, programın bilimsel iktisadi temelleri konusunda bu denli hassas davranan aynı Lenin, bütün zamanların en büyük devrimcisi sayılıyor. Geri bir toplumda sosyalist devrime geçme iradesi ortaya koyabilecek kadar da öznel etkenin bilincinde olan bir devrimciden, yani proleter öncü nedir, parti nedir, tarihsel gelişmede ve toplumsal dönüşümde insan iradesinin rolü nedir, bütün bunları en ileri düzeyde kavramakla kalmayan, ileri bir tarihsel pratik içinde somutlayan, ete-kemiğe бүрүндүрөн bir devrimciden konuşuyoruz. Böyle bir devrimci, program tartışmalarında, programımız mutlak bir biçimde bilimsel temellere oturtulmalıdır, programımız var olandan hareket etmelidir, programımızın her bir temel ilkesinin iktisadi içeriğini, demek oluyor ki, bilimsel temellerini göstermek zorundayız, bilimsel olarak saptanamayan hiçbir gerçek programımızda yer alamaz vb., vb.

diyor.

Lenin’in 1917’den 1919’a iki yıl boyunca program üzerine yaptığı tartışmaları, programın bilimsel temellerine yaptığı vurguları, bu gerçeğin ışığında değerlendirmeliyiz.

“Bir program kesinlikle tartışılmaz olanı, gerçekler temelinde saptanmış olanı içermelidir, ancak o zaman marksist bir program olur.” temel düşüncesi çerçevesinde söylenenlere daha sonra girmek niyetindeyim. Ancak Lenin’in muzaffer sosyalist devrime rağmen, neden hala da programın kapitalizme ilişkin o teorik bölümünün korunmasında ısrar edildiğini görmemiz burada gerçekten çok ilginç olacaktır.

Emperyalizm, kapitalizm üzerine kurulmuş bir üstyapı gibidir , diyor Lenin; bu üstyapıyı kaldırdınız mı, altından emperyalizmi, yani tekelci kapitalizmi yeniden üretecek olan kapitalizmin o klasik temeli çıkar. Bir proleter devrim ilk elden ancak büyük sermayenin mülksüzleştirilmesini başarabilir.

Ama orta ve küçük ölçekli işletmeler başlangıçta ve değişen süreler için varlığını sürdürecektir. Bu ise kapitalizmi üretecek o maddi zeminin hala duruyor olması demektir. Siz tepeye el koyuyorsunuz, ama tarihsel süreç içerisinde onu üretmiş olan ve serbest bırakılsa yine de üretecek olan o klasik temel bir biçimde hala duruyor olacak.

Normal sistem olarak çağdaş kapitalizmin omurgası tekelci kapitalizmdir, bu omurgayı kırdınız mı kapitalizme en büyük darbeyi vurmuş oluyorsunuz, sınıf ilişkilerini temelden değiştirmiş oluyorsunuz. Bu elbetteki çok büyük bir tarihi dönüşümün ifadesidir. Ama buna rağmen hala kapitalizmi yeniden üretebilecek olan bir toplumsal-iktisadi gerçeklik varlığını sürdürüyor olacak. Ve siz, muzaffer bir proleter devrimin ardından bile bunun farkında olmak, bu gerçeği çok iyi bilmek durumundasınız. Bilemezseniz, ondan sermayenin parça parça nasıl koparılıp alınacağını da bilemezsiniz. Kendi doğal gelişmesi içinde kapitalizmi ve burjuvaziyi yeniden üretecek olan toplumsal ilişkilerin tasfiyesini de gereğince önemseyemez ve gözetemezsiniz. Siz küçük ölçekli üretimin ancak büyük ölçekli üretimin geliştirilmesi ölçüsünde tasfiye edilebileceğini anlayamazsanız, tarımda ancak kollektif üretici güçlerin geliştirilmesiyle küçük ölçekli tarımsal işletmeye dayalı küçük köylülüğün tasfiye edileceğini göremezsiniz ve tarımsal üretici güçlerin geliştirilmesine de bu çerçevede gerekli önemi veremezsiniz. Ve tüm bunlar, parti programının teorik bölümüyle bağlantılı sorunlar.

Demek ki, küçük ölçekli üretimin ancak büyük ölçekli üretimle tasfiye edileceğini ve üretici güçlerin gelişmesi hep büyük ölçekli üretime doğru gittiği için, o küçük ölçekli üretimin de kaçınılmaz bir biçimde tasfiye olacağını, olması gerektiğini bilerseniz, programınız o teorik başlangıç bölümü bunu içerirse, siz sosyalizmin inşasının bu yönünün, bu kapsamının neye dayandığını da çok iyi anlamış olursunuz. Programımızın bu bilimsel temelleri ilerde yaşayacağınız sosyalist inşa sürecine bugünden yol gösteriyor olacak. Ancak siz küçük ölçekli tarımsal işletmenin tarihsel tasfiyesini başardıktan sonradır ki, programınızın bu bölümü artık gerçekten herhangi bir anlam taşımayacak ve tümünden gereksiz hale

Normal sistem olarak çağdaş kapitalizmin omurgası tekelci kapitalizmdir, bu omurgayı kırdınız mı kapitalizme en büyük darbeyi vurmuş oluyorsunuz, sınıf ilişkilerini temelden değiştirmiş oluyorsunuz. Bu elbetteki çok büyük bir tarihi dönüşümün ifadesidir. Ama buna rağmen hala kapitalizmi yeniden üretebilecek olan bir toplumsal-iktisadi gerçeklik varlığını sürdürüyor olacak. Ve siz, muzaffer bir proleter devrimin ardından bile bunun farkında olmak, bu gerçeği çok iyi bilmek durumundasınız. Bilemezseniz, ondan sermayenin parça parça nasıl koparılıp alınacağını da bilemezsiniz. Kendi doğal gelişmesi içinde kapitalizmi ve burjuvaziyi yeniden üretecek olan toplumsal ilişkilerin tasfiyesini de gereğince önemseyemez ve gözetemezsiniz. Siz küçük ölçekli üretimin ancak büyük ölçekli üretimin geliştirilmesi ölçüsünde tasfiye edilebileceğini anlayamazsanız, tarımda ancak kollektif üretici güçlerin geliştirilmesiyle küçük ölçekli tarımsal işletmeye dayalı küçük köylülüğün tasfiye edileceğini göremezsiniz ve tarımsal üretici güçlerin geliştirilmesine de bu çerçevede gerekli önemi veremezsiniz. Ve tüm bunlar, parti programının teorik bölümüyle bağlantılı sorunlar.

gelecektir.

Programın kapitalizmin temel özelliklerini ortaya koyan teorik bölümünün Ekim Devrimi’nden sonra da neden korunması gerektiğinin bilimsel açıklaması bu.

Aynı konuda bir başka örnek vermek istiyorum. Yine Sekizinci Kongre’nin tartışmalarından: “Enternasyonal olabilmesi için, programımız iktisaden bütün ülkeler için karakteristik olan sınıfsal momentleri dikkate almak zorundadır. Bütün ülkeler için karakteristik olan, kapitalizmin bir çok yerde yeni geliştiğidir. Bu bütün Asya’ya, burjuva demokrasisine geçen bütün ülkelere ve aynı zamanda Rusya’nın bir çok bölgesine uygundur. Ekonomik alandaki gerçekleri çok iyi hilen Rikov yoldaş, ülkemizde yeni burjuvaziden söz ediyor. Bu doğru. Bu yeni burjuvazi, sadece bizim Sovyet hizmetlilerimiz saflarında değil-son derece önemsiz ölçülerde bu saflardan gelebilir-, kapitalist bankaların boyunduruğundan kurtulmuş ve bugün demiryolu ulaşımından yalıtık olan köylülüğün ve ev sanayicilerinin saflarından çıkmaktadır. Bu gerçektir. Bu gerçeği nasıl görmezlikten gelebilirsiniz? ... Gerçek bize Rusya’da bile kapitalist meta ekonomisinin yaşadığını, işlediğini, geliştiğini, her kapitalist ekonomide olduğu gibi bir burjuvazi yarattığını gösteriyor.” (S. E., C: 8, İnter Yay., s. 375)

Farklı birşeyi vurgulamak için okumuştum, ama pasajın tümünü okuyunca, az önce yaptığım açıklamanın Lenin tarafından da formüle edilmiş olduğunu görmüş oldum. Ama bunu Lenin aynı zamanda programın enternasyonal karakterine de bir gerekçe olarak gösteriyor. Çünkü bu dünya çapında bir fenomendir, bu evrensel birşeydir, dolayısıyla programımızda yer almalıdır, programımızın enternasyonal karakteri buradan da yansımalıdır, diyor. Daha ilerde aynı düşünceyi bir kez daha yineliyor

Sanıyorum daha önceki oturumların birinde de okumuştum, ama burada tam yeri olduğu için, yeniden okumak istiyorum: “Biz, genel kabul gören bir programın bilimsel temeller üzerine inşa edilmesi gerektiği marksist ilkesinden hareket etmekle yükümlüyük. Program kitlelere komünist devrimin nasıl ortaya çıktığını, neden kaçınılmaz olduğunu, neyi çözeceğini açıklamalıdır. Programımız bütün diğer programlar gibi, örneğin Erfurt programı gibi

ajitasyon amaçları için bir özet olmalıdır. Erfurt programının her maddesi yüzbinlerce ajitasyon konuşması ve makalesi içermekteydi. Bizim programımızın her maddesi de her emekçinin bilmesi, benimsemesi ve kavraması gereken şeyi içeriyor. Emekçi kapitalizmin ne olduğunu, küçük köylünün ve küçük esnafın kaçınılmaz ve kesin olarak sürekli bir kapitalizmi ürettiğini anlamazsa, bunu kavramazsa, onun komünizminin, kendisini yüz kez komünist olarak adlandırırsa da, en radikal komünizmi sergilese de beş kuruş değeri yoktur; çünkü biz komünizme ancak ekonomik olarak temellendirildiğinde değer veririz.” (a.g.e., s. 376-77)

Bir programın bilimsel temellerine yapılan bir vurgu bu. Ve bu insan, tekrar ediyorum, bundan sadece birbuçuk yıl önce, tarihin gördüğü en büyük, en anlamlı bir iradi çıkışa önderlik eden bir büyük devrimci. Öncüyü, öznel etkeni her zaman vurgulamış, bunun teorisini yapmış ve en görkemli pratiğini gerçekleştirmiş bir büyük devrimci söylüyor bunları.

Yine aynı metinden okuyorum: “Proletarya partisini marksist program zemininde eğittik. Aynı şekilde ülkemizdeki milyonlarca emekçiye eğitmek gerekir. Burada ideolojik önderler olarak toplanmış bulunuyoruz ve kitlelere şunu söylemek zorundayız. ‘Biz proletaryayı eğittik ve bunu yaparken her zaman ve öncelikle doğru bir ekonomik tahlilden hareket ettik.’ Bu görev bir manifestö ile halledilecek bir iş değildir. 3. Enternasyonal manifestosu bir bildiri, bir açıklamadır. Dikkati karşı karşıya bulunduğumuz şeye çekmek ister, kitlelerin duygularına sesleniştir.”

Ama bir programda duyguların yeri yoktur, sözü buraya getirmek için söylüyor bunları Lenin ve devam ediyor: “Ekonomik bir zemine sahip olduğunuzu, kumdan şatolar kurmadığınızı ekonomik olarak kanıtlamayı deneyin. Bunu yapabilecek durumda değilseniz program hazırlamaya girişmeyin.”

Programın bilimsel ekonomik temellerine yapılmış çok açık, çok net bir vurgu bu.

“... Fakat eğer bir program yapmak istiyorsak son onbeş yılda yaşananları tahlil etmenin dışında birşey yapamayız. Onbeş yıl önce önümüzde duran sosyal devrime doğru gittiğimizi söylüyorduk, şimdi bu devrime ulaştık-bu bizi güçsüz mü kılacak? Bununla daha da güçleneceğiz, sağlamlaşacağız. Herşey kapitalizmin emperyalizme dönüşmesine çıkıyor, emperyalizm ise sosyalist devrimin başlangıcına götürüyor. Bunu anlatmak uzun süreli ve sıkıcı bir iştir ve tek bir kapitalist ülke bile henüz bu süreci arkada bırakmamıştır. Fakat program bu süreci belirtmek zorundadır.” (age., s.378)

Engels’in “Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm” başlıklı eserinin bilimsel sosyalizmi ele alan bölümü tam da bu süreci, tarihsel seyrini ve toplumsal yasallıklarını ortaya koyuyor. Tam da programatik bir yapı içerisinde. Daha doğrusu, marksist bir programın teorik bölümünün açılmanmış bir biçimi olarak. Küçük meta üretimi, kapitalizm, proletarya devrimi ve sosyalizm. Engels, eserinin “Özet ve Sonuç” başlıklı bölümünde bu tarihsel gelişme çizgisini bu şekilde bizzat kendisi de bir kez daha özetliyor.

(Devam edecek...)

Partiyi Kazandık!

Parti fabrikalarda tartışılıyor:

Komünist işçi partisi neden yasal olamaz?

İşyerinde arkadaşlar arasındaki sohbetin ve tartışmanın temeli eskilere dayanıyor. Aynı bölümde uzun zamandır çalışıyor olmamızın da avantajıyla birbirimizi daha iyi tanıyor ve siyasi düşüncesini iyi biliyorduk. Çalıştığımız bölümde 7 arkadaş vardı. Aralarında yurtsever olanı, sosyal demokrat olanı, islami düşüncede olanı, vardı. Hatta iş yerinde sosyalist düşüncüyü savunan tek ben vardım.

Böylesi karışık düşüncelerin olduğu yerde de bol bol tartışma olur. Zaten son bir ayın tartışma konularını, güncel gelişmeleri sürekli gündeme sokmaya başlamıştım. İşçi-emekçi eylemleri, öğrenci gençlik üzerindeki saldırıları, Kürt halkına karşı kışkırtılan şovenizm vb. konuları sürekli tartışır olmuştuk. Ancak özel bir gündem vardı ki bunu konuşmak tartışmak arkadaşlardan fikir almak beni çok sevindiriyordu. Bu konu Türkiye işçi sınıfının komünist partisinin ilanıydı. Bunun coşkusuyla yaklaşık olarak günde en az iki saatlik zamanı komünist işçi partisinin neden bir ihtiyaç olduğu, bu partinin görevi ve hedeflerinin neler olduğu, hangi sınıfın temsilcisi ve öncüsü olduğu konusunda konuşuyorduk.

Arkadaşlardan ilginç sorular da gelmiyor değildi hani. Örneğin, diyorlar, bu parti seçime girecek mi? Sence kaç oy alır? Ya da bu parti illegal bir partiye yani yasadışıysa milyonlarca insanı nasıl arkasına alacaktır? vs... türünden sorular. Ben de bildiğim ve okuduğum kaynaklara dayanarak cevap veriyor, arkadaşları aydınlatıyordum. Hatta arkadaşın birisi şöyle bir soru sormuştu. Türkiye’de iki kez ayaklanma oldu o zaman da partiler-örgütler vardı. O partilerin yapamadığını bu parti nasıl yapacak? Bunun farkı nedir? Ben de yukarıdaki sorulara anlaşılır bir üslupla cevap vermeye, gelen soruların yanıtızsız kalmamasına dikkat ediyordum.

Arkadaşın sorduğu bu parti seçimde çok oy alır mı? sorusu hem herkesi güldürmüş hem de benim açımdan iyi bir soru olmuştu. Şöyle ki, en azından bir düzen partisiyle, komünist bir parti arasındaki uçurumlar kadar olan farkı göstermeme yaramıştı. Tartışma sonunda ise arkadaş: “vallahi ne desem ki bilemiyorum ama şurası gerçek bu partilerin hiç birisi bizim çıkarımız için değilmiş” dedi. Öte yandan da burjuva yasallığının dışındaki bir partiyi desteklemenin de korkusunu belirtmişti.

Bu konuda biraz daha bilinçli olan bir arkadaş ise şunları ekledi: “Düzenin sınırlarına sıkışan, askerlerden emir alan bir parti ne devrim yapabilir ne de gerçek anlamda bizlerin çıkarlarını savunabilir. Bunların yasaları kendilerini, düzenlerini korumak içindir.” Devamını ise ben ekledim. Bundan dolayı onların yasaları bizlerin çıkarlarını değil, bizlerin yani işçi-emekçilerin, sindirilmesi, sömürülmesi için vardır. Yapılan

barbarlığı, köleliği meşrulaştırmak için vardır. Şimdi böyle bir durumda elbette ki o yasaları tanıyamazsın, tanımamalıydın. Çünkü senin hedefin burjuvazinin sömürü düzenini yıkmaktır. Bu partinin de hedefi budur. Bu hedefin ve amacın kendisi zaten burjuva yasalarına sığmaz. Bu parti üretkenlerin yönetmesini hedefleyen bir ideolojiye ve programa sahip. İşte düzene ve yasalara sığmayan partinin adı değil ortaya koyup savunduğu görüşlerdir. Yani bizim çıkarlarımıza olan burjuvazinin zararına olan şeylerdir bunlar.

Arkadaşlardan birisi ise İ. arkadaş “bunda anlamayacak ne var ki. Bu partinin amacı işçilerin, emekçilerin yöneteceği bir düzeni yaratmak, meclise girmek değil ki” diyerek bana dönüp bak “ben anlamışım değil mi” diye sorması beni şaşırtmıştı. Çünkü ilgisiz gibi duruyor., fazla birşey konuşmuyordu. Ama görünen oydu ki belli etmese de konuşulanlar ilgisini çekmişti. Sonra bu tartışma öyle bir hal aldı ki süreç içinde tüm sorulan sorulara cevap verilmiş oldu. Ayrıca beni sevindiren şeylerden birisi de bazı arkadaşların parti nasıl gidiyor, çalışmalar iyi mi? diye sormaları oluyordu. Bu da insanların belli bir süre sonra ilgi gösterdiklerini, merak ettiklerini gösteriyordu. Kuşkusuz konuşulan, tartışılan şeylerin hepsini yazmak mümkün değil.

Ama yalnızca birkaç saat içerisinde olsa bile konuşulan bu tür konular boşa gitmiyor. Ben de kendi adıma anlamlı bulduğum için bu birkaç saatlik sohbetin aklımda kalan yerlerini yazmayı uygun gördüm. Çünkü arkadaşlardaki az da olsa yaşanan bu gelişmede payım olduğunu düşünüyorum. Bu da bana coşku veriyor. Bu coşkuyu paylaşmak ise ayrıca bir coşku benim için.

Pendik:

Gençlik şölenleri ve parti

Pendik’te üç demokratik kitle örgütünde, gençlik komisyonlarının toplumsal sorunlara ortak müdahale edebilmesi, üç derneğin dayanışma içinde olması ve komisyonların ortaklanması yönünde yoğun bir çalışma yaptık. Sözkonusu örgütlülüğün ilk somut adımı olan Gençlik Şöleni’ni büyük bir çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu 200 kişinin katılımıyla hayata geçirdik.

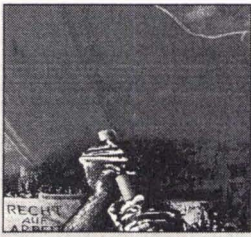
Şölenin içeriğine uygun bir açılış konuşması yapıldı. Düzenin teşhiri, bölgeye özgü sorunlar, sınıfsal değerlendirmeler ve örgütlülük vurgusu... Kısaca konuşmanın içeriği buydu. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından kurtuluşumuzun kendi ellerimizde olduğunu anlatan bir tiyatro oynandı. Oyun, 5 dakika boyunca ayakta alkışlandı. Şölende şiirler okundu. Müzik grupları, halaylar ve folklor ekibi ile şölen sona erdi.

Şölen sonrasında yaşanan atmosfer görmeye değirdi. Gençler müthiş bir moralle bu şöleden çıkmışlardı. Şölende “yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “Kahrolsun tekerci burjuvazi, yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganları atıldı.

Bu şölenin verdiği moralle başka bir demokratik kitle örgütü de bir şölen düzenledi. Bu şölen öncesinde Swisscard işçilerini şölene davet ettik. Direnişteki öncü işçiler şölene gelerek mesajlarını iletiler. Şölen yine büyük bir çoğunluğu işçi olan 170 kişinin saygı duruşuyla başladı. Bir işçinin komünist işçi partisinin kuruluşuna da değindiği konuşmada “Türkiye işçi sınıfı on yıllardır terkedildiği yalnızlığından artık kurtulmuştur. Yıllardır öncüsüz-partisiz olmanın acısını darbelerde, direnişlerde, eylemlerde fazlasıyla yaşamıştır. ... Eğer modern sınıf savaşlarında tek tutarı sınıf, tek öncü sınıf, ihtilali yapacak tek sınıf proletarya ise; devrimi ve sosyalizmi de ancak ve ancak, bu sınıfın saflarında tek yumruk haline getirecek komünist bir parti kuracaktır. Bugün kuruluşunu coşkuyla selamladığımız komünist işçi partisi bu paha biçilmez mirasın tek güvencesi olacaktır. Çünkü o kavga alanını ne düzene ne de reformist kesimlere bırakmamıştır. Sorumluluğunun bilinciyle durmaktadır. Artık yeni dönemlerin başındayız. Bu parti ihtilalin, iktidarın gücü ve garantisi olacaktır. Bizlere düşen ise partiye güç katmak, kavgamızda yenilmez kılmaktır. Partili komünistler olmalıdır.” denildi.

Yönetimin baskısına rağmen konuşmalarımızı yaptık şiirlerimizi okuduk. Sonrasında katılanların özellikle Swisscard direnişçilerinin coşkuyla alkışladığı olumlu tepkiler aldık.

Pendik’ten komünist işçiler

Partiyle Kazanacağız!

Ümraniye:

Dağıtım'dan gözlemler...

Bu fabrikaya geçen gelişimde serviste üç tane işçi vardı henüz, diğerleri çıkmamışlardı. Ben bildiri dağıtmaya başladığımda onlardan biri “ya kardeşim, her gün mü dağıtacaksınız bu bildirileri daha iki gün önce dağıtmıştınız” ben bir an şaşırdım ve durakladım “aynısı mıydı” diye bildiyi uzatarak sordum”. İşçi aynısı olduğunu, bir kez daha dağıtmamamı, servisin içinin bu kağıtlarla dolduğunu söylemişti. Ben partinin de buraya dağıtmış olabileceğini tahmin ettim. Zira daha önce de dağıtım yaptığımız mahallelerde o bildirilerle karşılaşmıştım. Bir an işçinin tepkisini haklı bularak yakındaki diğer bir fabrikaya yöneldim. Aslında işçinin o tepkisine biraz bozulmuştum ve bu moral bozukluğunu kendime hissettirmemek için iradem dışında o işçinin tepkisine hak vermeye çalışmıştım. İkinci fabrikada dağıtımı hızlı bir şekilde yapıyorken bayan işçilerden biri diğerine “bunu geçen gün de dağıtmamışlar mıydı?” diye sormuş, o da ona “boşver sen, al da oku” demişti. Demek burada da dağıtılmıştı, ama bu işçilerden hiçbiri “aynı bildiriyi birkaç gün içinde bir kez daha” alıp okumaya itiraz etmiyordu. Demek ki edilmeyebiliyordu.

Gidip yoldaşlarla konuştuğumda bizim **Kızıl Bayrak** olarak dağıtım yaptığımız yerlere partinin de dağıtım yapmış olmasının son derece doğal olduğunu, zira bizim -dağıtım yapmadan kestiğim o fabrika dahil- heryere dağıtım yapacağımızı söylediler. Ben de dağıtım planımdan çıkartmış olduğum o fabrikaya bir kez daha gitmeye ve dağıtımı gerçekleştirmeye karar verdim.

Bu defa gittiğimde işçiler daha fazla çıkmışlardı. Dağıtım başlamanla geçen gün itiraz eden aynı işçinin “ya, geçen gün de biri gelmişti, on kere okuduk bunları” demesi bir oldu. Ben “acaba diğer işçiler de itiraz edecek mi?” tereddüti içinde ama kararlılıkla dağıtım devam etmeye koyuldum. Ne olursa olsun, dağıtımı bitirecektim. Ama o işçinin itirazının hemen arkasından onun yakınlarındaki başka bir işçi ona “on kere okuduysan, onbirinci kere oku” diyerek çıktı. Bu, tüm gerilimi sona erdiren bir şeydi. Fabrikanın kapısından çıkan son işçiye de bildiriyi ulaştırarak dağıtımı tamamladım.

Artık iyice yaşlanmış altmışlarında beyaz sakallı bir işçi, bildiriyi aldı eline biraz tebessümle “biz komünist miyiz, loo?” dedi. Bir yandan dağıtım devam edip diğer yandan yüksekçe bir sesle “işçisin” dedim, “komünizm de işçilerin düzenidir”, “haa” dedi, “tamam o zaman”. Başka söze gerek yoktu.

Sokak sokak dolaşıyorum. Çamur, balçık içinde yollar, herbirinin bahçesinden geçerek kapısına kadar ulaştırmam gereken tek katlı gecekondular... Başlayalı iki saat oldu. Normal bir dağıtım için çok uzun bir süre. Ne var ki son gücümle yapabildiğim bu. Yine bir evin bahçesinden giriyorum. Evin açık kapısında küçük bir çocuk bana bakıyor, ona veriyorum bildiriyi, “bunu büyüklerine götür” diyorum, zira kaybedecek zaman yok. Karşıda başka bir eve verirken demin dağıtıp geçtiğim bu evden çocuğun annesi çıkıyor bahçe kapısına kadar “biraz gelir misin” diyor, gidiyorum. “Kağıt dağıtıyorsun değil mi?”, “Evet!”, “Devrimci kağıtlar değil mi?”, “Evet!”. Kadın elini uzatıyor, “Çok teşekkür ederim!” diyor. Yüzünde son derece samimi bir ciddiyet var. O sırada birkaç şey daha söylüyor, ama öylesine kendimden geçmiş bir halde dinliyorum ki neler söylediğini çok fazla hatırlamıyorum. İşte, diyorum, biz bu insanlar için savaşıyoruz ve savaşıyoruz. Tam ayrılıyordum ki bir kez daha çağırıyor, parmağıyla bir bölgeyi göstererek “şuraya girmeyin, orada telefonla ihbar edilebilirsiniz” diyor ve daha önce olmuş böyle bir olayı anlatıyor. Ben ona teşekkür ediyorum, “asıl biz teşekkür ederiz” diyor bir saygı ifadesiyle. Bu saygıya layık olmaya devam etmek için daha çok mücadele coşkusuyla dolarak devam ediyorum.

Kayseri:

“Lüks varoş”ta bildiri dağıtımı

O gün büyük bir coşku ve heyecan sarmıştı bizi. Çünkü partimiz kurulmuştu. Çünkü işçi sınıfı mücadelesinde büyük bir adım atılmıştı. Hem de dev gibi bir adım. Bu adım düşmana korku, dostlara güç verecektir elbette...

Bizim bildiri dağıttığımız yer “lüks varoş” diye tanımladığımız Ziya Gökalp Mahallesi’ydi. Burası daha çok işçi ve emekçi kesimin oturduğu bir yerdir. Ayrıca sisteme muhalif bir kesim de mevcuttur burada.

Yoldaşlarla birlikte apartmanlara tek tek girerek bildirileri önce kapıların önüne bıraktık. Daha sonra apartmanların giriş kısımlarına da kuşlama yaptık. Yanımıza pul da almıştık. Fakat hava çok soğuk olduğu için pullar tutmadı. İlk başlarda apartman içersinde kimseyle karşılaşmadık. Fakat çok katlı bir apartmana girdiğimizde, tam bildirileri dağıtıp çıkarken orta yaşlı bir adamla karşılaştık. Adam şaşkın şaşkın etrafına baktı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ben de başta her ne kadar adamın şaşkınlığına karşı tereddüt ettiysem de bildiriyi adama uzattım. O sırada yoldaşın da yanımıza gelmesiyle adam “keşke bunları dağıtırken apartman yönetiminden izin alsaydınız, o zaman biz de size yardımcı olurduk” dedi. Oradan da ayrılarak dağıtım devam ettik.

Mahalleyi donatmıştık. Artık sabah kalktıklarında dostu da düşmanı da bir sürpriz bekliyordu. Hatta ertesi gün telefon edip büroya kimliğini belirten bir kişi Ziya Gökalp Mahallesi’nde bildiri dağıtıp dağıtılmadığını sormuş. Bu kadarını da beklemiyorduk doğrusu.

**Ne açlık ne zulüm ne de kan
Ancak proletarya partisi kazandığı zaman...
Kayseri’den bir Kızıl Bayrak okuru**

Çıkmaza giren dev ekonomi: Japonya

Kapitalist ekonominin günümüzdeki motor gücü Japonya teklemeye, giderek ağırlaşan, iktisadi bir daralma yaşamaya devam ediyor. Dünyanın bankası konumunda olan bu ülkenin karşı karşıya kaldığı ciddi iktisadi sıkıntılar, bir yandan, onun birinci derecedeki rakiplerini, özellikle ABD emperyalizmini sevindirirken, öte yandan da, dünya ölçeğindeki toplu sonuçları bakımından kapitalizmin karar merkezlerini kara kara düşündürmektedir. Medya tarafından genellikle Japon politikacılarına, işveren çevrelerine, bankalara, önemli ölçüde mafyalaşmış devlet bürokrasisine ve bu farklı kategoriler arasındaki ortak çıkar bağlarına, ahbap çavuş ilişkilerine fatura edilen Japonya krizi çok daha farklı ve nesnel bir gerçeğin, kapitalizmin doğal yapısının dışı vurmasıdır.

Tokyo'da yaşanan sıkıntılar, ağırlaşan ve bir türlü dizginlenemeyen iktisadi kriz, ipliği pazara çıkan karanlık ve kirli ilişkiler, sadece Japonya'nın değil kapitalist sistemin genel ve yapısal sorunlarıdır. Çünkü, kapitalist dünyanın hiç bir ülkesinde sicili bozuk olmayan politik yönetici, temel endişesi vurgun vurmak, gasp yapmak olmayan işveren, mafyalaşmamış, organize suç şebekeleri ile ilişkili işlemeyen devlet bürokrasisi yoktur. Bu bakımdan Japonya bir istisna olmaktan çok kapitalist toplumsal ilişkilerin genel yapısını temsil eden örneklerden sadece bir tanesidir. Sorunun yenilik oluşturan yanı ağırlaşan iktisadi kriz koşullarının etkisiyle gizliliğin sis perdesini yararak ortaya çıkmış, artık gizlenemez bir nitelik kazanmış olmasıdır.

Zira, kapitalist sistemin bu tür bozulmuşlukları yakın bir geçmişe kadar başta Afrika, Asya ve Latin Amerika kıtalarındaki geri kalmış ülkelere özgü görülmekteydiler. Geri kalmış ülkelerdeki toplumsal yapı ve ilişkiler, geri ve çarpık gelişmişlik düzeyi ve bu durumun beraberinde yarattığı diğer ek sorunlar bu kolaycılığı daha da kolaylaştırmaktaydılar. Çünkü, bu kategoriye giren bir çok ülkede burjuva demokrasisinin biçimsel kriterlerine pek aldınş edilmemekte, politik iktidarı elinde

Tokyo'da yaşanan sıkıntılar, ağırlaşan ve bir türlü dizginlenemeyen iktisadi kriz, ipliği pazara çıkan karanlık ve kirli ilişkiler, sadece Japonya'nın değil kapitalist sistemin genel ve yapısal sorunlarıdır.

tutan klikler her türlü dalavere ve kabalıkları bir haydut şebekesi gibi açıktan uygulayarak saltanatlarını sürdürmeye çalışmakta, toplumsal zenginliklerin egemen güçler arasındaki paylaşımı, deyim yerinde ise, sokak ortasında tezgahlanan it dalaşları sonucu gerçekleşmekteydi. Geri kalmış ülkelere özgü gibi tanıtılan bu yapı, bu işlerlik bugün değişmiş değildir. Çetin kitle mücadelelerinin baskısı ve bu arada uluslararası kamuoyu önünde itibar kaygısı sonucu, kabalıkların bazı uç noktaları yontulmuş, burjuva demokrasisinin bazı biçimsel kriterleri yarım yamalak da olsa uygulanmaya konulmuştur. Ancak, yaşamın tüm alanlarına hakim olan ve ölçeği sürekli artan bozulmuşluk, çürümüşlük, mafyalaşma, geçmişe göre biraz daha kibar görünümüler altında sıradanlaştırılarak ve hatta meşrulaştırılarak sürdürülmeye devam etmektedir.

Bu yapı son yıllarda geri kalmış ülkelerin bir özgünlüğü olmaktan sıyrılmış, onların tekelinden çıkmış bulunuyor. Burjuva demokrasisinin beşiği olan ileri kapitalist ülkelerde son yıllarda bozulmuşluk, çürümüşlük ve mafyalaşma rekor bir sıçrama kaydetmiş durumdadır. Çürümüşlüğü en ileri kapitalist ülkelerde de bu kadar açığa

ve ölçeklerinin gününbirlik artmasının temel nedenleri şu veya bu ülkenin sorumlularının bireysel ahlaksızlığı ya da zayıflığına indirgenerek açıklanamaz.

Emperyalist çürümüşlüğü'n nedenleri

Kapitalist dünyanın, özellikle 80'li yılların başlarından itibaren bu kadar soysuzlaşmasının, haydutlaşmasının ve küstahlaşmasının somut nesnel nedenleri mevcuttur. Bu nedenleri ana kategorilere ayırarak irdelediğimizde, üç boyutu olan bir değişim sürecinin toplumsal ilişkilerde egemen olduğu, baskın çıktığı anlaşılmaktadır.

Birincisi, işçi sınıfının ideolojik, politik ve pratik önderliğini yapan örgütlenmelerinin soysuzlaşmalarının, yozlaşmalarının ve dolayısıyla iflas etmelerinin sonuçlanmış ve açığa çıkmış olmasıdır. Bu ideolojik çöküşün doğrudan sonucu olarak, gerek tek tek toplumlar düzeyinde gerekse de toplam dünya ölçeğinde, sınıf mücadelesi burjuvazinin lehine bir yörüngeye girmiş ve bu doğrultuda hızla ilerlemiştir. Anti kapitalist mücadele dinamikleri geriye saymış, işçi sınıfı mücadelesi ve emekçi kitle hareketi en iyimser koşullarda hetsi müdafacı bir

konuma düşmüştür. Köhne burjuva düzeni cepheden hedefleyen militan direniş ve mücadele geleneği yerini mevcut düzenle uzlaşma, ehlileşme ve burjuvazinin yasalarının belirlediği sınırlar dahilinde düzen için zararsız bir mücadelede figüranlık yapmaya bırakmıştır. Sınıflar arası güçler dengesinde radikal bir değişim yaşanmış, burjuvazinin sınıfsal egemenliğinin önündeki engeller ezilmiş, onun dünya ölçeğinde entegre, homojen bir hakimiyeti ortaya çıkmıştır.

İkincisi, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin tarihi kazanımlarının, mevzilerinin tek tek elden çıkmasıdır. Mücadelenin gerilemesinin doğal bir uzantısı ve aynı zamanda da dolayimsız bir sonucu olan bu süreç Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla kapanmıştır. Yozlaşmış sosyalist yapıların dağılması sonucu, aslında, işçi sınıfı bazı tarihi kazanımları dışında pek fazla bir şey kaybetmemiştir. İdeolojik kamburlarından kurtulmuştur. Ne de olsa yozlaşmış revizyonist rejimler döneminde, işçi sınıfı iktidarda söz sahibi değildi. Ama, burjuvazi çok şey kazanmış ve yakaladığı tarihsel intikam dinamiğini işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı yeni ve amansız bir saldırı kampanyasına dönüştürmede manivela olarak kullanmıştır. Kendisini tüm sınıfsal

gerçekliği ile ifade etme fırsatını yakalamıştır. Bu bağlamda burjuvazi, deyim yerinde ise, ayak bağlarından, parangalarından kurtulmuş, kaygısızca küstahlaşmanın koşullarına kavuşmuştur. Burjuvazi, onun için, yaptığı vurgunların, soygunların ve gaspların ölçüsünü kaçırmakta, kendi sınıfsal karakterini tüm doğallığı ve çıplaklığı ile açığa vurmakta endişe etmemekte, korkmamaktadır. Çünkü, şu anda geleneksel mücadele alanında burjuvazi için korkulacak kimse bulunmadığından küstahlığa sınır tanımamaktadır.

Bozulma ve çürümenin üçüncü nesnel nedeni kapitalizmin bunalımının genelleşerek ağırlaşmış olmasıdır. Kapitalizmin iktisadi bunalımına onyıllar boyu Sovyetler Birliği ve onun nüfuz alanı gerekçe gösterildi. Sözüm ona bu engelin ortadan kalkmış olmasıyla birlikte sermaye sınıfı ve onun düzeni, kapitalizm, tam ve sınırsız özgürlüğüne kavuşmuş oldu. Kapitalist sistem dünya pazarının tamamına egemen hale geldi ve aynı ölçekte entegre bir yapı kazanma yolunda çok kısa sürede dev ilerlemeler kaydetti. Ancak, bu kez de kapitalist sistem kendi iç çelişki ve çıkmazlarıyla baş başa kalmış bulunuyor. Onu asla tehdit etmeyen perspektifsiz tekil mücadele girişimleri dışında kapitalizmin kendi yasalarını dünyaya dayatma ve uygulamanın önünde, hiç bir engel bulunmuyor. Çünkü, sermaye dünyasının sürdürdüğü saldırı kampanyasının örgütlülüğü, ölçeği, ince elenip sık dokunması kıstas alınarak değerlendirildiğinde işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin gösterdiği direniş, karşı koyma refleksi tüm olumluluğuna rağmen ihtiyaca cevap vermekten çok uzak kalmaktadır. Ama, buna rağmen kapitalizmin kendi çelişkili iç yapısından ötürü ilerlemesi ve palazlanması bir yana sistemin bunalımı giderek ağırlaşıyor, içinden çıkılması zor bir biçim kazanıyor. Sistemin bunalımının ölçeği büyüdükçe, burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı yaptığı küstahlıklara bir de burjuvazinin kriz karşısında kapıldığı hırçınlık ekleniyor.

Sonuçta, dizginlerinden boşanmış, boşandığı için küstahlaşmış ve krizini atlatabadığı için de hırçınlaşmış bir egemen sınıf, bir egemen sosyo ekonomik yapı ortaya çıkıyor. Sınırsız özgürlüklerin, mutlak egemenliğin ve uzlaşmaz iç çelişkilerin bir arada karakterize ettiği günümüz sermaye dünyası birbirine giriyor, düzenin iç ilişkilerinde en kaba orman yasaları egemen hale geliyor. Sistemin irili ufaklı aktörlerinin her birisi kendi cephesinden, yangından mal kaçırır gibi, en büyük vurgunu vurmaya çalışıyor, kimin elinin kimin cebinde olduğu anlaşılmaz oluyor. En ileri ve burjuva demokrasisinin en yerleşik olduğu batı Avrupa'nın istisnasız tüm ülkelerinde bile örgütlü suç şebekeleri kol gezmektedirler. Bu koşullarda en büyük tekellerin birbirlerini boğazlamaya başlamaları, kısa sürede çok daha büyük vurgun vurmanın yollarını aramaları buzdağının sadece görünen tepesi olmaktadır.

Bu günlerde bir özgünlük olarak Japonya'ya fatura edilmeye çalışılan, onun iktisadi sıkıntılarının başlıca nedeni olarak gösterilen bozulmuşluk, çürümüşlük, mafyalaşma, krizin nedenleri değil kapitalist

Her zaman daha ileri teknolojik donanımla takviye edilen emek sömürüsü sayesinde üretimin maliyetini düşürerek hacmini azamileştirmek Japonya'nın iktisadi politikasının, Japon kalkınma modelinin abc'si olagelmıştır. On yıllar boyu Japonya korkunç bir rekabet gücü ile dünya pazarlarında cirit attı, rakiplerinin korkulu rüyası haline geldi. Bu ticari saldırganlığı sayesinde dünyanın en zengin ülkesi konumuna yükseldi. Ama kapitalizmin yasaları öyle işliyor ki Japon burjuvazisinin mevcut sermaye birikimini elde etmek için oluşturduğu iktisadi yapı ve ilişkiler bu gün tersinden işleyerek onun ayağına dolanan bir tel örgüsüne dönüşmüş bulunuyor.

ilişkilerin sadece sonucudurlar. Gününbirlik örneklerin de gösterdiği gibi sözkonusu olan bir Japon özgünlüğü değil, dünya genelinde hüküm süren bir durumdur, açığa çıkmak zorunda kalan, kapitalizmin gerçek karakteridir. Burjuva düzeninin bu çürümüşlüğü yukarıda özetlemeye çalıştığımız farklı ama karşılıklı olarak birbirlerini besleyen nesnel nedenlerin belirli bir tarih kesiti içinde çakışmaları sonucu zembereğinden boşanmış ve böyle bir düzey kazanmıştır.

Neden Japonya üzerine ağıt yakılıyor?

Normal olarak Japonya'nın iktisadi anlamda çökmesinin, batmasının onun doğrudan rakiplerini, endişelendirmek bir yana, tam tersine sevindirmesi gerekir. Oysa, endişe dolu tüm dikkatler Japonya'ya çevrilmiş, Tokyo hükümetinin dudaklarına, borsa endekslerine bakılmaktadır. Çünkü, iktisadi krizin dünyayı sardığı bir dönemde dünyanın en zengin ülkesi olan Japonya'nın atacağı her adımın etkileri dünyaya ışık hızı ile yayılmaktadırlar. Dolayısıyla, kapitalizmin karar merkezlerinin, düşünürlerinin üzerine ağıt yaktıkları Japonya değil toplu çöküş tehlikesi yaşayan kapitalist sistemin ta kendisidir.

Mevcut Japon krizinin, sınıf mücadelesinin belirli bir safhasında, tarihsel bakımdan geçici de olsa, üstünlüğü ele geçiren kapitalist sistemin genel bunalımda olduğu bir zaman kesiti içinde patlak vermiş olması hiç de bir tesadüfler ürünü değildir. Bir bakıma, sınıf

mücadelesinin gerilemesinin burjuvaziye kazandırdığı rehabet, hareket serbestliği kar arayışı sınırlarının zorlanması ve rekabetin daha keskinleşmesini getirmiş, soğuk savaş döneminde dikkat edilen sistemin temel dengelerinin altüst olmalarına, hassaslaşmalarına neden olmuştur. Japonya'da 80'li yılların başlarında doruğa tırmanan ve on yıl sonra da aynı hızla çöküşe geçen spekülasyon bu açıdan dikkate değer bir örnektir. Japonya'nın dünya ekonomisi içindeki konumunu daha farklı bir ifade ile tanımlamak gerekirse, birbirinden ayrıştırılması imkansız olan aynı madalyonun iki yüzüne benzetebiliriz. Yani, bir yandan,

kapitalizmin genel bunalımı, Japonya'yı bu konuma düşürmüş, öte yandan da, doruktaki örneğini Japonya'nın temsil ettiği üretim tarzı, kalkınma modeli, vs kapitalizmi bu bunalıma sokmuştur. Dünya ile Japonya, Japonya ile dünya arasında mekanik bir ilişki mevcuttur. Japon kapitalizminin, Japon sermayesinin dünya pazarındaki yayılma ölçeğinden kaynaklanan bu ilişki taraflardan birisinin öksürmesi ötekinin hastalanmasına, birisinin hastalanması ötekinin komaya girmesine yolaçacak niteliktedir.

Şöyle ki; Tokyo, Japon kalkınma modeli olarak tanınan ve diğer Asya ülkelerine yıllar sonra karikatürize edilmiş örneklerinin ithal edildiği, ihracata dönük sanayileşme politikasının sancılarını çekiyor. 1945'te savaştan yakın dostu ABD tarafından üzerinde, hiç bir askeri gereklilik olmaksızın, atom bombaları sınanarak tamamen tahrip edilmiş vaziyette çıkan Japonya, tıpkı Almanya gibi, aynı ABD'nin sermayesi ile yeniden inşa edildi. Bunun karşılığında Japonya, Washington'un politik ve askeri vesayeti altına alındı, bölgeye ABD üsleri ve 100 bini aşkın asker yerleştirildi. Japonya topraklarında, ABD emperyalizminin Pasifik'teki hegemonyasını kollayan, halen sayısız ABD askeri üssü ve 47 bin askeri bulunmaktadır.

ABD emperyalizminin önderliğindeki uluslararası burjuvazi Sovyetler Birliği'nin basıncına ve sosyalizmin yayılmasına karşı bölgede set çekmek amacıyla Japonya'nın yeniden inşası için gerekli sermaye kolaylığını sağladı, teknolojik ihtiyaçlarını karşıladı,

Otomobil Tekeli	Yıllık cirosu (1997) (Milyar \$ olarak)	İstihdam	1997'de satılan araba sayısı
General Motors(ABD)	128,10	608000	8 Milyon
Ford (ABD)	110,49	363900	6,7 Milyon
Daimler-Chrysler(Almanya)	95,27	421068	3,9 Milyon
Toyota (Japonya)	68,47	150700	4,9 Milyon
Daewoo (Güney Kore)	51,46	265000	900000
Volkswagen (Almanya)	46,95	279982	4,2 Milyon
Nissan (Japonya)	38,48	137200	2,8 Milyon
Fiat (İtalya)	37,77	239457	2,9 Milyon
Honda (Japonya)	35,81	109400	2,3 Milyon
Renault (Fransa)	25,60	141315	1,9 Milyon
BMW (Almanya)	24,92	117591	1,2 Milyon
Peugeot (Fransa)	22,88	140200	2,07 Milyon
Mitsubishi (Japonya)	21,86	36000	1,7 Milyon

pazarlarını açtı. ABD sermayesi ve teknolojisi ile ilk aşamada donatılan Japonya, başta ABD olmak üzere, kapitalist dünya pazarında yararlandığı kolaylıklar sonucu ve ihracata dönük sanayileşme politikası sayesinde hızlı bir gelişme sürecine girdi. Yıllık kalkınma hızı onyıllar boyu % 4 ile % 5 arasında seyretti. 1950 ile 1990 yılları arasında kişi başına düşen mutlak gelir 1230 dolardan 23970 dolara sıçradı. Yakın bir geçmişe kadar dünya sanayi üretiminin % 40'ını Japonya karşılamaktaydı. 1975 yılından itibaren Tokyo dünyanın bir numaralı sermaye ihraç eden gücü konumuna yükseldi, gayri safi milli hasılası 2859 milyar doları bularak Almanya'nınkinin (1372) iki katına yükseldi. 90'lı yılların başlarındaki verilere göre dünyanın gayri safi hasılasının % 17'si, Asya Pasifik bölgesininkinin de % 65'ini Japonya temsil etmekte idi. Japonya'nın yurt dışındaki yatırımlarının değeri 1982 yılında 7,7 milyar dolar iken bu rakam birkaç yıl içinde, 1989 yılında 67,5 milyar dolara yükseldi. 1987 yılı sonunda dünyanın toplam sermayesinin % 42'si Japon burjuvazisine aitti.

Japonya'nın dünya ölçeğinde korkunç bir iktisadi ve mali kudrete sahip olduğunu gösteren bir çok başka rakam vermek, gösterge sıralamak mümkündür. Burada önemli olan ve anlaşılması gereken gerçek odur ki dünya kapitalist sisteminin atardamarlarında çok büyük ölçekte Japon sermayesi akmaktadır. 1993 yılı verilerine göre Japonya'da tassarrufların toplamı OCDE ülkelerinin toplamının 56 katına çıkarak 819 milyar doları bulmuştu. Bu tassarrufların önemli bir bölümü ve ayrıca dev dış ticaret fazlası değişik biçimler altında dünyanın değişik ülkelerinde yatırıma ya da spekülasyona yatırıldılar.

Bu astronomik sermaye ihracının yanısıra ve ona paralel olarak Japonya eşdeğer ölçekte dünya pazarına meta ihraç etmektedir. Asya pazarının önemli bölümü Tokyo'nun tekelinde bulunuyor ve hatta can çekişen bu pazara dinamizm kazandırmak amacıyla yeni hükümet 30 milyar dolarlık bir sermaye ayırdığını ilan etti. ABD Japonya ticari ilişkilerinin seyri bilinmekte, her iki ülke arasındaki dengesizlik Japonya lehine sürekli bir bozulma yaşamakta, periyodik olarak kriz konusu olmaktadır. Latin Amerika kıtasında ve son yıllarda da Rusya'da Japonya'nın pazarı düzenli bir gelişme seyri izlemektedir. Avrupa'nın göbeğinde otomobil fabrikaları açan, İran'ın hammadde kaynaklarına göz diken, Orta Doğu'da kendisine mevzi arayan Japony, Afrika'ya bile el atmış durumda.

Bu kaba özetten de anlaşıldığı gibi Japonya emperyalizmi, her ne kadar politik askeri ve diplomatik açıdan cüceliğini halen korusa bile, iktisadi ve mali bakımdan kapitalist/emperyalist sistemin bel kemiği konumundadır. Aynı şekilde kendiliğinden ortaya çıkmaktadır ki Japonya'nın iktisadi gerilemesini sürdürmesi, içinde bulunduğu bunalımın daha da ağırlaşması durumunda kapitalist/emperyalist sistem açısından vahim sonuçlar doğacaktır.

Japonya neden çıkmaza girdi ?

İlk bakışta inanılmaz gibi görünen bu sorunun cevabı, aslında, son derece açıktır ve fazla gerekçelendirmeyi de hiç gerektirmemektedir. Kapitalist sistem toptan krizde olduğu için onun temel direklerinden biri olan Japonya da bu konuma düşmüştür! Ama sorunu Japon kalkınma modelinden başlayarak açıklamak gerekiyor. Japon kalkınma modeli ya

da salt ihracata dönük sanayileşme, salt ihracata dönük üretim politikası tıpkı bir dönemler efsaneleştirilen Asya kaplanları gibi tıkanmış ve iflas etmiştir.

1997 yılı Temmuz ayında Tayland'da patlak veren mali krizin başlattığı süreç bir domino mekanığı yaratmış, çöküşler, iflaslar birbirlerini izlemiş ve izlemeye de devam etmektedirler. Büyük bir sermaye ihracatçısı olarak Japonya ilk darbeyi buradan almıştır. Tokyo, iflas eden ya da dar boğaza giren sayısız ülkeye verdiği borçların faizleri bir yana, anaparasını bile tahsil edememektedir. Japon bankalarının iflaslarının, müdürlerinin intiharlarının bir nedeni burada yatmaktadır. Bu bağlamda sık sık duyulan kara para, naylon borçlanma ya da sahte bilanço spekülasyonları tali bir öneme sahiptirler. Kaldı ki sermayenin beyazı kalmamıştır, dünyanın en büyük kara para çamaşırhanesi soylu ve meziyetli bilinen ama aslında bir kaçakçı ve hırsız ini olan İsviçre değil midir?

Bu mali karakterdeki nedeni de içeren esas tıkanma ve kriz faktörü dünya pazarının daralmış, aşırı üretimin had safhaya dayanmış olmasıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Japonya dış pazara yönelik üretim yapmaktadır, sanayisi, teknolojik donanımı, üretim ilişkileri, ticari politikası on yıllardır bu perspektife endekslenmiş durumdadır. Her zaman daha ileri teknolojik donanım ile takviye edilen emek sömürüsü sayesinde üretimin maliyetini düşürerek, hacmini azamileştirmek Japonya'nın iktisadi politikasının, Japon kalkınma modelinin abc'si olagelmıştır. On yıllar boyu Japonya korkunç bir rekabet gücü ile dünya pazarlarında cirit attı, rakiplerinin korkulu rüyası haline geldi. Bu ticari saldırganlığı sayesinde dünyanın en zengin ülkesi konumuna yükseldi. Ama kapitalizmin yasaları öyle işliyor ki Japon burjuvazisinin mevcut sermaye birikimini elde etmek için oluşturduğu iktisadi yapı ve ilişkiler bugün tersinden işleyerek onun ayağına dolanan bir tel örgüsüne dönüşmüş bulunuyor.

Kapitalizmin sömürünün dozunu düzenli olarak arttırması, emekçi kitlelerin alım gücünü sürekli tırpanlaması ona ilk aşamada daha fazla artı değer gaspı olanakları sunarken beraberinde de farklı bir dinamiği geliştirmektedir. Çünkü sonuçta, kapasitesi sürekli yüksek tutulan üretim, piyasada alıcı bulamamakta ve bu durum stokların şişmesine yol açmaktadır. Japonya örneğinde had safhaya kavuşan ve aynı zamanda da dünyanın geneline hakim olan üretim fazlalığı sistemin bir sektörden başlayarak zamanla tamamını etkisi altına alan ve kitleyen bir süreç doğurmaktadır. Örneğin Japon sanayisi 90'lı yılların başlarında piyasada görülen üretim fazlalığından ve dolayısıyla yaşanan tıkanıklıktan ötürü % 70 ile % 75 arasında değişen bir kapasitede çalışmaktaydı. Bu oran bugün çok daha aşağılara düşmüş durumdadır.

Bu arada kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası, zamanla, aynı yöntemlere başvuran ve ek olarak daha başka avantajlara sahip başka rakiplerin piyasaya çıkmalarına yol açtı. Değişik sektörlerde Japon rekabetini zora sokan rakipler türedi, örneğin otomobil sanayinde Güney Kore, tekstilde Çin vb. Hatta, batı Avrupa ülkelerinde ve ABD'de üretim araçlarının hızla modernleştirilmesi, üretimin rasyonelleştirilmesi, emekçi ücretlerinin aşağı çekilmesi bu ülkeler ile Japonya arasında mevcut olan kar marjı farkını önemli ölçüde kapattı. Ücretsiz Emek Kitap Arşivi: <https://kanteo.org> verdiğimiz tablodan hareketle, yıllık ciro ile

satılan otomobil sayısı kıyaslanarak yapılacak kaba hesap Japonya'nın bu sektördeki rekabet gücünün son derece gerilediğini göstermektedir. Sektördeki kar marjının en yüksek oranı Güney Kore tekeli Daewoo'ya aittir.

Japonya hükümeti kapitalizmin bu yapısal bunalımını atlatmak amacıyla ardarda atılım politikaları devreye sokmakta, iç tüketimi teşvik edici, besleyici tedbirler almaya çalışmaktadır. Dahası bölgedeki geleneksel pazarını suni bakım altına alarak sanayisine nefes aldirtmayı denemektedir. Ancak, Japonya ekonomisinin üretim kapasitesi dünya pazan ölçeğine göre ayarlanmıştır, dünyayı fehtetmek için planlanmıştır. İç tüketimi teşvik etmekle açılmış olan yaraları sarmak, dev üretim kapasitesine tekabül edebilecek bir talep yaratmak mümkün değildir. Japon halkı, sihirli politik reçetelere inanmamakta tüketim yerine tam tersine tassarrufa öncelik tanımaktadır. Ayrıca, geçen Aralık ayında Asahi günlük gazetesinde yer alan bir kamuoyu araştırması bu eğilimin daha da ağırlaşacağını gösteriyor. Araştırmaya göre Japonların % 79'u geleceklerinden endişe duymaktadırlar.

Bu arada, Japonya'nın içinde bulunduğu bu durum emperyalist güçler arası rekabete tuz biber ekerek daha da keskinleştirme işlevi görmektedir. ABD emperyalizmi Japonya'nın sıkıntılarını kendi yaralarına merhem etmeye çalışmakta, ustayı sollayan çırağı cezalandırarak, onun pazarlarını ele geçirmeyi özlemektedir. Onun, kapitalist sistemin toplu çöküşüne yol açmadan gerilemesini, iflasa doğru yol almasını temenni etmekte, onun için politik nüfuzunu devreye sokmaktadır. Çünkü, Japon sermayesinin % 90'ı dolara çevrilmiş ve önemli bir bölümü ABD pazarına yatırılmış durumda. Tokyo'nun bu sermayeyi piyasadan büyük ölçeklerde çekmeye başlaması sistemin topluca olduğu yerde çökmesi ile eşanlamli olacaktır. Sermaye dünyasını kara kara düşündüren de budur. Washington yardıma geliyoruz bahanesi ile IMF'yi devreye sokarak, Güney Kore örneğinde olduğu gibi, zor duruma düşen Japon tekellerini pazarlarıyla birlikte gasp etmeyi, bu ülkenin iç pazarını kendi üretimine avantajlı koşullarda açtırmayı, Japonya'yı ABD tekellerinin ipoteği altına almayı hedeflemektedir. Ancak, böyle bir tuzağa Japonya'nın direnmeden düşmesine ihtimal vermek zordur. ABD'nin bu tür sataşmalarını dengelemek amacı ile Japonya başbakanı Keizo Obuchi 6 Ocaktan itibaren bir Avrupa turnesine çıkarak destek aramaya başladı.

Bu bağlamda Japonya adalet bakanı Shozaburo Nakamura'nın takındığı tavır ilginçliği ile dikkati çekmektedir. Shozaburo Nakamura Japonya'nın silahlı zora başvurmayı yasaklayan anayasasını en sert eleştirenlerden biri olarak tanınmaktadır. Shozaburo Nakamura ABD Japonya ilişkilerini değerlendirirken **“Amerika'nın önerdiği serbest mübadele, serbest dolaşım ekonomisinde serbestlik yoktur” ve “Amerikalılar öyle bir özgürlük cinsi uyguluyorlar ki bu özgürlük, rekabeti bir başka ülkenin kazanma durumunda olduğu anlaşılır anlaşılmaz, atom bombaları ya da füzeler yağdırmayı öngörmektedir. Bu anlayışta serbest rekabet kesinlikle söz konusu değildir”.** diyerek, bir bakıma, emperyalist güçler arası ilişkilerin önümüzdeki dönemde kazanacakları niteliğe önden parmak basmaktadır.

Berlin’de görkemli gösteri

Emperyalist–kapitalist sömürücü ve haydutların Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun ‘89’daki çöküşünü “tarihin sonu” ilan etmelerinin üzerinden çok fazla bir zaman geçmedi. Kapitalistler hüküm sürdükleri topraklarda “komünizm heyulası”nın yeniden dolaştığından sözetmeye başladılar. Bunda haksız da değiller. Bunun için, öncekiler bir yana, sadece ‘98 yılında dünya genelinde gerçekleşen kitle eylemlerine bakmak yeterlidir. Endonezya’da Suharto’yu deviren militan kitle hareketliliği, Güney Kore’de birbirini izleyen işçi ve öğrenci eylemleri, ABD’de haftalarca süren General Motors grevi, Fransa’da yaşanan işçi, öğrenci ve işsiz eylemleri, Yunanistan, İspanya, İtalya, Almanya ve Rusya’da yaşanan eylemlilikler, bütün emperyalistlerin uykusunu kaçırmıştır. Sadece Rusya’da 9 Ekim’deki genel greve milyonlarca işçi ve emekçi katılmıştır.

Yukarda anılan eylemler ilk göze çarpanlarıdır. 1999 yılının başında ise bunlara bir yenisi daha eklendi. 9 Ocak’ta İspanya’nın Bilbao kentinde (Bask bölgesi) yüzbinin üzerinde insanın katıldığı bir kitle eylemi gerçekleşti. İspanya ve Fransa’nın ETA tutsaklarına uyguladıkları insanlık dışı uygulamalar protesto edildi. ‘98 yılındaki eylemler gösteriyor ki; ‘99 yılı, proleter ve emekçi kitle hareketinin gelişip yaygınlaşacağı bir yıl olacaktır. Bunu doğrulayan bir diğer eylem de, 10 Ocak’ta Alman kapitalizminin başkenti Berlin’de gerçekleştirilen kitlesel gösteriydi.

Alman proletaryasının seçkin önderleri ve AKP’nin kurucuları Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, katledilişlerinin 80. yıldönümünde, kitlesel bir yürüyüş ve anıt mezarlarının ziyaretiyle bir kez daha anıldılar. Yürüyüşe katılanlarla birlikte anıt mezar ziyaretine katılanların sayısı yüzbinin üzerindeydi. Devrim ve sosyalizm sembollerinin taşındığı, kapitalizmin suçlanıp teşhir edildiği gösteri oldukça görkemliydi.

Biz de sabahın erken saatlerinde anıt mezarlara akın eden diğer uluslardan işçiler, emekçiler ve devrimcilerle buluşmak, devrim ve sosyalizm sembolleriyle Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht şahsında tüm devrim şehitlerini anmak, enternasyonal dayanışmayı pekiştirmek için yürüyüşün başlangıç yerinde kortejimizi oluşturduk. Yürüyüş daha başlamamıştı ki, Alman burjuvazisinin haydut polisleri provokatif müdahalelerde bulunmaya, insanları gözaltına almaya başladılar. Bu saldırılar tüm yürüyüş boyunca devam etti. Bu nedenle kitle ancak dört saat sonra anıt mezarın olduğu yere varabildi. Yürüyüş boyunca yapılan saldırılar sonucunda Türkiyeli ve diğer uluslardan 40 kadar insan gözaltına alındı, birçok kişi yaralandı. Bu saldırı esnasında kortejimizin önünde taşıdığımız TKİP imzalı pankartımız da polis tarafından yırtıldı.

Kortejimize yürüyüşün başından sonuna kadar belirgin bir coşku hakimdi. Anıt mezara yaklaştığımızda Almanca attığımız “Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm! Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganları ilgiyle karşılandı, kenarda bekleyen kitle tarafından sürekli alkışlandı. Yürüyüşten sonra ise İranlı ve Japonyalı devrimciler bizimle görüşme talebinde bulundular.

Yürüyüşün en sevindirici olan yönü ise, yaklaşık 15 bin kişilik kitle katılımının büyük bir ağırlığının gençlerden oluşmasıydı. Birçok Türkiyeli örgüt de yürüyüşte yerini almıştı. Türkiyeli örgütlerin bu kez eyleme belli bir duyarlılık göstermeleri ve belli bir güçle yürümeleri olumlu ve dikkat çekiciydi. Devrimci Güç Birliği Platformunu oluşturan gruplar ortak pankart altında yürüdüler.

Özellikle yürüyüşün gerçekleştirileceği kentte yürüyüşe dönük hazırlıklar çerçevesinde belli çabalar ortaya koyduk. Yürüyüş öncesindeki hazırlıklarımız kısaca şöyleydi: Bir hafta öncesinden yürüyüş üzerine konuşup-tartıştık, neler yapacağımızı saptadık. Üzerinde partimizin adının büyük boy harflerle yazılı olduğu orak-çekiç amblemleri dev pankartımız başka bir bölgeden gelecekti. Biz bölge olarak Rosa ve Karl’ın resimlerinin çizili olduğu, Almanca “Rosa ve Karl mücadelemizde yaşıyor!” sloganının yer aldığı TKİP imzalı pankartımızı hazırladık. Türkiyelilerin yoğun oturduğu bir bölgede, partimizin kuruluşunu ilan eden

afişleri yaygın bir biçimde yaptık. Bu faaliyet üzerinden birçok insanla diyalogumuz oldu. Berlin’in birçok bölgesinde ise yoğun bir biçimde pullama yaptık. Yine yürüyüşün bir gün öncesinde, anıt mezara kadar olan yürüyüş güzergahını afişlerimizle süsledik. Afişlerimiz yürüyüş boyunca herkesin dikkatini çekiyordu. Aynı afişlerimizin Almanca yazılı olanlarını döviz şeklinde hazırlayıp yürüyüşte de taşıdık. Yürüyüş öncesinde, esnasında ve anıt mezarlarda, hem günün anlam ve önemine ilişkin Türkçe ve Almanca hazırlanmış bildiriden ve hem de partimizin Almancaya çevrilmiş kuruluş bildirisinden binlerce dağıttık. Rosa ve Liebknecht’in mezarlarına bıraktığımız, üzerinde partimizin imzası olan çelengimiz hayli ilgi gördü. Yürüyüş ve anmaya daha güçlü bir katılımı hedeflemiştik, yazık ki bunu başaramadık. Ancak biz TKİP’liyiz, en başta inanarak, dahası ısrar ve inat ederek bu sorunu da aşacağız.

Berlin’den TKİP taraftarları

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg 80 yıl önce katledildiler

Anıları kapitalist barbarlığa karşı mücadele çağrısıdır

“Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen.”

Karl Liebknecht, katledildiği gün yayınlanan yazısında bunları söylüyordu. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, sosyalizmin ve Alman proletaryasının bu iki başeğmez önderi, bundan 80 yıl önce alçakça katledildiler. Bu iki yiğit devrimci katledildiklerinde, hükümette, proleter devrimin azılı düşmanı ve Alman tekelleri burjuvazisinin sadık uşakları olan sosyal-demokrat hainler vardı.

Alman burjuvazisi her ikisine de sınırsız bir kin duyuyordu. Çünkü Karl ve Rosa, bir avuç soyguncu kapitalistin bencil çıkarları için yürütülen emperyalist savaşa karşı çıkmışlardı. Savaşın hemen akabinde ise Almanya’da gelişen devrime önderlik etmişlerdi. İşte onlar tam da bunun için katledildiler. Savaş suçlusu Alman burjuvazisi, devrimin bu iki seçkin önderini hunharca katlederek ve binlerce devrimci işçiyi katliamdan geçirerek devrimi bastırdı.

Dünya proletaryası ve halkları, sonraki yıllarda Alman ve uluslararası gericiğin daha büyük saldırılarıyla yüzyüze geldiler. Önce Hitler faşizmi ve ardından da ikinci emperyalist savaş patlak verdi. Dünya ölçüsünde büyük bir yıkıma ve milyonlarca insanın hayatına malolan bu savaş, ancak Sovyet ve Avrupa halklarının kahramanca direnişiyle durdurulabildi.

Karl ve Rosa’nın katledilmelerinin üzerinden tam 80 yıl geçti. Alman burjuvazisi başta olmak üzere uluslararası gerici, bu süre zarfında sürekli olarak onların adlarını ve sosyalizm davasını dünya emekçilerine unutturmaya çalıştı. Ama bunu başaramadı.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem işçi ve emekçilere ağır bedeller ödetiyor. Halkların kanını dökerek yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Kapitalist sömürü ve soygun azgınlaşarak devam ediyor. Yoksulluk artıyor, işsizlik çığ gibi büyüyor. Onyılların mücadelesiyle kazanılmış sosyal haklar peşpeşe gaspediliyor. Demokratik haklar sınırlanıyor. Polis rejimi uygulamaları, ırkçı-faşist akımlar ve yabancı düşmanlığı yaygınlaşıyor. Büyük bir yoksulluğun pençesindeki geri ülke halkları derin acılar içerisinde yaşıyorlar.

Tüm bunlar işçi sınıfı ve ezilen halkların saflarında kapitalizme karşı büyük bir hoşnutsuzluk ve nefrete yolaçarken, sosyalizme duyulan özlemi artırıyor. Sosyalizm, günümüzde dünya proletaryası ve ezilen halkları için her zamankinden daha güncel bir ihtiyaç haline gelmiştir. Karl ve Rosa’nın anıları, kapitalist barbarlığa karşı devrim ve sosyalizm çağrısı olmaya devam ediyor. Partimiz, bütün ülkelerin işçilerini ve ezilen halklarını, Karl ve Rosa’nın uğruna öldükleri davayı yaşatmaya, kapitalist barbarlık düzenine karşı sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırıyor.

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg mücadelemizde yaşıyor!

Yaşasın sosyalizm! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
Yurtdışı Örgütü
Ocak ‘99

Direnenler anlatıyor!..

Basın açıklamamıza saldırdıklarına pişman oldular

Yaşamak direnmektir!

Parti ilanıyla birlikte üzerimize bir yönelim olacağını ve düşmanın parti müjdesini işçi-emekçilere götürmemizi engellemeye çalışacağını biliyorduk. Nitekim son bir ayda yaşanan saldırılar, gözaltılar, tutuklamalar vs. bunu doğruladı.

Ankara büro çalışanlarımız ve okurlarımıza yönelik gözaltı terörünü protesto etmek için Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde yapılacak basın açıklaması üzerimizde yoğunlaşan devlet terörünü protesto etmek amacını taşıyordu. Fakat düşman açtığımız dövizleri bahane ederek basın açıklamasının ilk dakikalarında saldırı ve kirli yüzünü bir kez daha göstermiş oldu.

Saldırı, bir işkencecibaşının 'saldırın' emriyle başladı. Bir yandan slogan atıyor, diğer yandan da birbirimize kenetlenmeye çalışıyorduk. Uzun bir uğraştan sonra araca bindirildik. Araçtan dışarıya uzattığımız zafer işaretlerini gizlemek için olabildiğince hızlı bir şekilde olay yerinden uzaklaştırıldık. Ancak düşman karargahına ulaşana dek yoldan geçenlerin şaşkın bakışlarına sebep oldu bu işaretler.

Üst aramasından başlattık tavrımızı. Üst arama tutanağını imzalamadık. Kemer ve ayakkabı bağlarımızı çıkarmadık. Düşmanın bu konuda adli tıp sonrası verdiği tehditli randevuya (dansettirerek çıkartacaklarını söylüyorlardı) yalnızca güldük. Adli tıp işlemleri için götürüldüğümüz Sultanahmet Adliyesi'ndeki işimiz alelacele bitirildi. Çıkışta sloganlarımızı patlattık: "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" Bir arbede daha yaşandı ve yine hızla inlerine götürüldük. Duvara dönüp dönmek üzerinden başladı bu kez savaş. Dönmedik tabi ki. Sonra kemer ve ayakkabı bağları. Tehditler ve saldırılar geri adım attıramadı bize, tabii papazlık da. Düşmanın istediğini yapmayacaktık. Aşağıya indirildik. Avukata telefon etmek için bir oyunla yukarıya çıkartılan yoldaşımızın saldırıya uğradığını yukardan gelen slogan seslerinden anladık. Hemen kenetlenerek slogan atmaya başladık. Bize geri adım attıramayacağını anlayan düşman geri adım atarak, bizi bu şekilde hücreye götürmeye razı oldu. Açlık grevinde olduğumuzu birazdan gelen avukatlar

aracılığıyla ilettik ve su, şeker, sigara vs. aldırıldık. Avukatlar tarafından sabaha savcılığa çıkartılacağımız söylendi. Fakat düşmana güvenmemeliydik. 'Güleycan'la başladık şarkılarımıza ve marşlarımıza. Hiçbir şarkı 'Güleycan' kadar yakışmıyor izbe hücrelere. Sonra türküler, şiirler. Devrimcilerin yaşadıkları her yeri özgürleştirdikleri gerçeğiyle tanıştı hücremizin duvarları. Sonra 'Parti ve Program Bilinci' içerikli bir tartışma başlattık. Öyle ya bulduğumuz her fırsatı ideolojik eğitimimiz için de kullanmalıydık. Sonra yine marşlar, türküler. Gece yarısını geçen bir saatte uyuma pozisyonuna geçtik. İlerleyen bir saatte düşmana güvenmememizin ne kadar doğru olduğu ortaya çıktı. Tim'den işkenceciler gece mesaisindeydi. İlk aldıkları yoldaşı geri getirdiklerinde (tavrımızı ona göre belirlemiştik) yoldaşın 'başka kimse gitmeyecek' sözüyle kenetlenerek kimseyi vermeyeceğimizi belirttik. Bir süre papazlık, bir süre de tehdit konuşmaları yapan işkenceciler çaresiz çekilip gittiler.

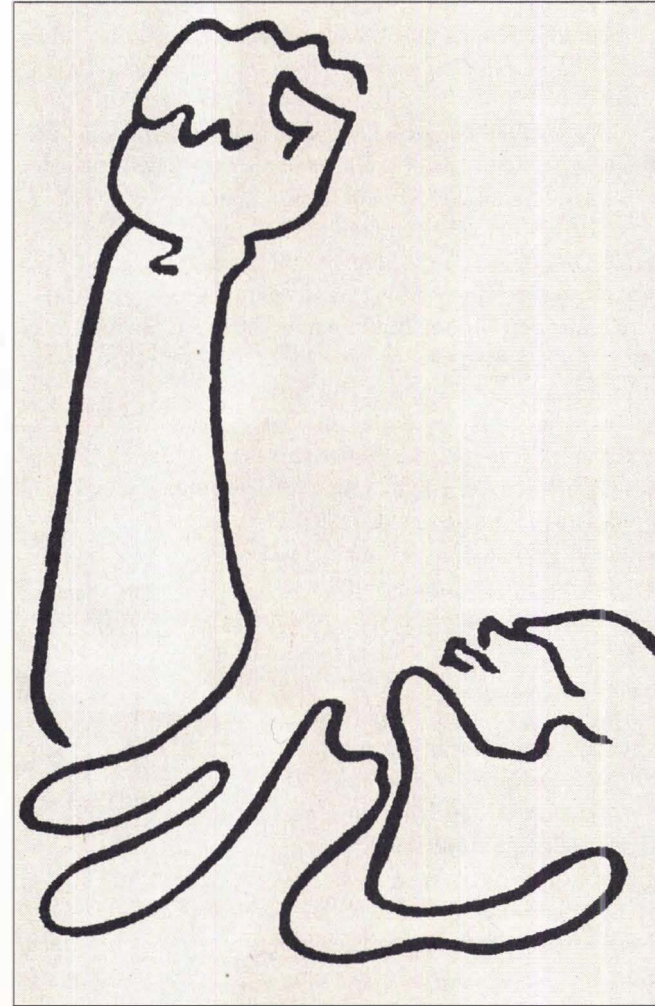
Sabah işlemleri sırasında da ifade vermeme üzerinden devam etti tavrımız. Savcılıktan serbest bırakıldığımızda hepimizin gözlerinden '98 yılını küçük de olsa bir zaferle uğurlamanın mutluluğu okunuyordu.

Sıradan bir görevi yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla büromuzun yolunu tuttuğumuzda '98'in son güneşi batıyordu.

Bir gözaltı deneyimi:

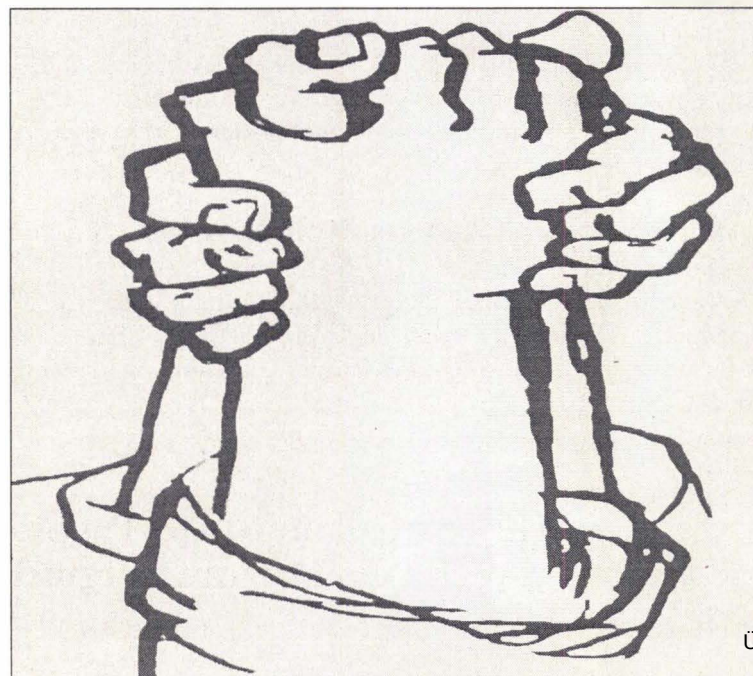
Savaşı, savaş meydanında verelim!

Kızıl Bayrak gazetesinin okuruyum. Avcılar'da iş ararken yanımda bir arkadaşımın birlikte bizi takip eden kişileri farkettim. Neyin nesi olduklarını bilmediğim için hızla koşmaya başladım. İki araçla beni çevirdiler, karga tulumba polis aracına koydular. Polisler bir yandan vuruyor bir yandan da kimliğimi soruyordu. Bir polis de gözlerimi bir bezle kapatmaya çalışıyordu. Polis arabasının içinde sözlü küfürlerle tekme tokat vuruyorlardı. Öyle ki beni araçta gizleyebilmek için bir polis koltuğa yatırıp kafamın üstüne oturdu. Karakoldan içeri girer girmez gözlerimi bağladılar, odada bir saat kadar beklettiler. Belirli belirsiz aralıklarla gelip vuruyorlardı. Birden aklıma, demek faili meçhuller böyle oluyor diye bir düşünce geldi, ürkmeye başladım. Ama kendimi toplamam gerektiğini düşünerek beynime hükmetmeye başladım. Gözlerimi açtılar ve hücreye koydular. O sırada arkadaşım işkence yapıyorlardı. Arkadaşımın sesi bulunduğu hücreye geliyordu. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sesi kulağımda çınlıyordu. Bu ses sıranın bana geleceğinin habercisiydi. Ve beni bir odaya götürdüler. Bir koltuğa oturup sigara, çay gibi şeyler ikram etmeye başladılar. Ellerinde kimliğim olmasına rağmen bana isimim, memleketim, ne iş yaptığım, kaç

vermedim. Bir sivil polis, adımla soyadımı, adresimi ve babamın iş adresini verirsem beni salabileceklerini söylüyordu. Bu bir tuzaktı, benden taviz bekleyen bir kurt olduğu kesindi. Ve ben taviz vermedikçe kurdun dişleri bileniyordu. Köpürerek tehdit etmeye başladılar: "Sana işkence yaparız, üzerine faili meçhul suçlar atarız, iyi düşün daha gençsin, söyle şu adını da biz de sana bu şekilde davranmayalım"... Benim için sis perdesi kalkmıştı. Benden istedikleri bir tavizdi o da yaşamım boyunca hep yaptığım birşeydi. Bedellerini fazlasıyla ödemiştik ve bu kez kararım kesindi. Savaş savaş meydanında verecektim ve aklıma Ahmed Arif'in dizeleri geliyordu: "Dayan tırnak ile diş ile". Benden taviz alamayınca tekme tokat, yani insanlık dışı zulüm başladı. Her vuruşlarında kendimi kazanıyordum. Sorun dayaktan çıkmış, kimlik sorunu olmuştu zaten. Kafamda çözmüştüm, onların yaptıkları benim daha da kimliğime sahip çıkmamı sağladı. Onlara dünyanın en güzel cevabını susarak verdim. Avukat hakkımı istedim. Onlar avukat değil hiç kimsenin beni kurtaramayacağını söylüyorlardı. Orada belki bedenim kurtulamazdı, ama işkenceden düşüncelerimi onurlu bir şekilde kurtardığıma olan inancım bana insan olmanın bedelini vermeye başladığımı gösterdi. Ve özgür düşünceye sahip olmam gerekliliğinin bilincini bana verdi. Proleter devrimine inancımı güçlendirdi. Baskılar bir proleter olan beni yıldıramayacaktır.

**Varolsun sosyalizm
Yaşasın kimlik savaşımız!
Bir Kızıl Bayrak okuru**

Devrimci tutsaklardan basın açıklaması**Ümraniye Cezaevi'nde saldırı hazırlığı****Kamuoyuna;**

Faşist devlet, cezaevlerinde sürdürdüğü baskı zulüm politikasını yeni bir saldırı dalgasıyla boyutlandırma çabasıdır. Kamuoyunun ve halkımızın da çok iyi bildiği gibi; bulunduğumuz Ümraniye cezaevi de, açıldığından itibaren hem bu kapsamlı saldırıların hem de bu saldırılara karşı can-bedeli direnişlerin konulduğu bir cezaevi olmuştur. Her saldırıya karşı ölümüne direnişlerle savaşılmış, bu saldırılarda 6 arkadaşımız düşman tarafından katledilmiş, onlarcası yaralanmış, sakat kalmış ama tüm bunlara karşın bedeller ödenerek siyasi kimliğimize uygun mevziler kazanılmıştır. Nedir ki faşist TC hiç bir zaman boş durmamış, bedeller ödeyerek kazandığımız hakları gaspetme ve mevzilerimizi düşürmek için saldırılarını çeşitli boyut ve biçimlerde sürdürmüş, bugünde bu saldırılar kapsamlı olarak sürdürülmektedir. Bugüne değin direnişlerle elde edilen ve yetkili kurullarınca da yazılı ve sözlü olarak sadık kalınacağı teyit edilen haklarımız gaspedilmek istenmektedir. Bu amaçla Ankara Merkez Kapalı ve Sakarya Cezaevlerindeki saldırı ve provakasyon bunun en somut örneklerindedir. Özellikle bulunduğumuz Ümraniye Cezaevinde yaşanan sorunlar kapsamlıdır ve Ümraniye Cezaevindeki tutsaklarla sınırlı değildir. Ailelerimiz ve avukatlarımıza saldırılmakta, özellikle ailelerimiz sindirilmek istenmektedir. Özellikle dış güvenlikten "sorumlu" askerin ailelerimize yönelik taciz ve saldırılarını polisin gözetimleri tamamlanmaktadır.

Özelde Ümraniye Cezaevinde yaşadığımız sorunları belli başlıklar altında sıralarsak;

1- Mahkeme ve hastaneye gidiş-gelişlerinde sürekli asker saldırılarına maruz kalan arkadaşlarımız dövülmekte, kafası-gözü patlatılmaktadır.

2- Hastane gidişlerinde asker, bayan ve erkek arkadaşlarımızın koluna ve muayane odasına girerek, tedavilerini fiili olarak engellemekte, keyfi uygulamalar ve saldırılar yapılmakta arkadaşlarımız tedavi olmadan cezaevine geri getirilmektedir.

3- Yeni tutuklanıp cezaevine getirilenler polis ve asker tarafından itirafçılığa zorlanmakta, linç edilircesine dayak ve işkenceden geçirilmektedir.

4- Ziyarete gelen ailelerimiz taciz edilmekte, hakarete uğramakta, saatlerce kapıda bekletilmekte, keyfi olarak form

kağıdı imzalatılmak zorunda bırakılmakta, içeri girmemeleri için bin türlü zorluk dayatılmaktadır.

5- Ziyaret kabinlerini çoğaltma ve ziyaret kartlarını arttırma durumu, koşulları olmasına rağmen, kabin sayısı arttırılmamakta, sayıları sekiz yüze varan tutsaklar 14 kabinde "ziyaret" yapmaya zorlanmakta, ziyaretimiz bize ve ailelerimize işkenceye dönüştürülmektedir.

Başlıklar halinde bazılarını sıraladığımız bu sorunların çözümü için aylardır cezaevi idaresiyle yürüttüğümüz görüşme ve diyalog yoluyla çözme girişimlerimiz sonuçsuz kalmakta ve sorunlarımız çözülmemektedir. Nitekim tarafımızdan sorun yaratılmamasına ve olağanüstü bir durum olmamasına karşın cezaevi idaresi bir haftadan beri kendisi içeri girmemekte, sayım almamakta, içerde "işgal" var, "biz içeri giremiyoruz" yalanı ile durumu gerginleştirip, saldırı ortamı yaratmak istemektedir. Ve tabi ki Adalet Bakanlığına ve Cezaevleri Genel Müdürlüğü ve dış güvenlikten "sorumlu" Alaya da, "işgal var, içeri giremiyoruz" biçiminde tutanak tutarak göndermekte, böylece saldırılarına "meşru" kılıf yaratmaktadır.

UYARIYORUZ; genel anlamda cezaevlerinde hücre tipini uygulamak amacıyla yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına zemin hazırlanmaktadır. **UYARIYORUZ;** devlet bu oyunlarından vazgeçmeli, demokratik-sosyal ve insani haklarımızı gaspetmekten, ailelerimize ve arkadaşlarımıza yönelik saldırılardan vazgeçmelidir. Verilen sözleri tutmalı ve yapılan anlaşmalara uymalıdır. **UYARIYORUZ;** hiçbir saldırı ve hak gaspına sessiz kalmayacak, haklarımızı ve mevzilerimizi korumak için **DİRENECEĞİZ!**... Tüm devrimci-demokrat ve yurtsever kamuoyunu, demokratik kurum ve kuruluşları ve halkımızı, devletin, biz devrimci tutsaklara yönelik saldırılarına karşı durmaya ve haklı mücadelemize omuz vermeye çağırıyoruz.

ÜMRANIYE CEZAEVİNDEKİ; DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKEP-L, TKP(ML), TDP, TKP-Kıvılcım, MLSPB, HKG, TKİP, MLKP, PKK Davası Tutsaklarını Adına; Ümit GÜNGER, Mehmet Ali ESER, Adem BUDAK, Ümit Onursal ÖZAT, Sabri DİRİ, Hüseyin ESEN, Cafer KURT, Özgür ASLAN, Ahmet YURT, Servet PAKSOY, Hasan YÜKSEL, Yaşar ÇELİK ...

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'ndan devrimci kamuoyuna açıklama:**“DGM boykotuna son veriyoruz”**

Halklarımıza,

5 Eylül 1998'den başlayarak sürdürmekte olduğumuz DGM'leri boykot eylemine amaçlarına ulaştığı için şimdilik son veriyoruz.

Kararlılıkla sürdürdüğümüz DGM'leri ve onun özel "yargı"lamalarını protesto etmek için duruşmalara çıkmayarak, kimlik bildiriminde bulunmayarak ve ifade vermeyerek sürdürdüğümüz mücadele, faşist rejimin yurtsever, devrimci ve sosyalistlere karşı 'adalet' mekanizmasındaki savaş aygıtı olan DGM'leri tıkamış ve işlemez hale getirmiştir. Kendi hukukunu bile tanımayan rejimin ve adalet sisteminin faşist karakterini açığa çıkartmış, haklarımıza ve bütün demokratik güçlere göstermiştir.

DGM'lere çıkmama eylemimiz, DGM'leri işleyişini tıkayarak faşist rejim üzerinde büyük bir baskı gücü oluşturmuş, deşifre olan rejim, 'DGM sorunu'nu en üst düzeyde ve acilen ele alma gereksinimi duymuştur. Bu yolda somut adımlar atmıyışı, rejimin içerisine yuvalandığı siyasi krizi ve irade zaafiyetini sergilemektedir.

Başarıyla geliştirilen DGM'leri protesto eylemimize 5 Ocak 1999'da son veriyoruz Fakat faşist rejimin baskı ve terörünün özel 'yargı' aygıtına karşı mücadelemiz kesintisiz olarak sürecektir. Halklarımızı, tüm yurtsever, devrimci ve demokratik güçleri, 'DGM'ler kapatılsın' talebiyle mücadeleye çağırıyoruz.

29 ARALIK 1998

Tüm cezaevlerindeki DHKP C, PKK, MLKP, TKP/ML, TİKB, TDP, PYSK, Direniş Hareketi, THKP C/HDÖ, HKG, DHP davalarından tutsaklar adına;

Şadi Özbolat, Sabri Ok, M. Akif Han, Nil Pınar Arın, Çiğdem Kazan, Can Ali Türkmen, Adnan Halis, İlhan Zeyrek, Ramazan Sadıkoğulları, Tuncay Kurtbaş, Hasan Demir.

Bayrampaşa Cezaevindeki TDKP, TKEP, Devrimci Yol davalarından tutsaklar adına, Emin Göktürna, M. Ali Ayhan, Esral Karagöz, Meral Kırır.

GEL

Gel zamanın

öfke soluyan yanıyla.

Kent meydanlarından

sessizliği savur.

Açlığın sararan yüzü

oturmuş da sofralarının

baş köşesine.

Döneniyor zamanın

bitimsiz koşusunda

aç kurtlar köşe başlarında.

Gel zamanın

öfke soluyan yanıyla.

Kent meydanlarından

sessizliği savur.

Bu üşüyen kentin

koynuna gir.

Isınsın yüreğinle

ve sevda ek sokaklarına

umut ek.

Sessizliği savur!

Duysun sesini

Afrikalı çocuk.

Küba'da direnenler

duysun sesini!

Rahime Henden

EKİM TKİP'ye büyüdü! TKİP ile sosyalizmi kazanacağız!

Sağlam bir marksist-leninist ideolojik çizgi... Ayaklarını devrim topraklarına basan, bu toprakların devrimci geleneklerini ulusal bir dargörürlüğe düşmeden evrensel bir kimlikten özümseyen ve aşan devrimci sınıf... Devrimci teori ve devrimci örgüt temelinde hareket... parti programı için sıçrama tahtası olabilecek temel bir teorik-ideolojik birikim... Devrim ve parti mücadelesinin ekseninden şaşmayan sağlam politik, örgütsel perspektifler ve devrimci bir irade... Bu niteliklerinin hepsini kendisinde somutladığı ihtilalci bir sınıf örgütü olarak gördüğümüz EKİM parti inşa dönemini devrim tarihimize bir kilometre taşı olan TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ'ne bıraktı. "EKİM, TKİP'ye büyüdü TKİP ile sosyalizmi kazanacağız!" Türkiye Komünist İşçi

Partisi, marksizm-leninizm temellerine dayalı olan sınıflar mücadelesinin gereksimlerine ihtilalci bir yanıt veren programı, stratejisi ve taktiği ile proleteryanın ve sömürülen milyonlarca emekçinin komünist işçi partisi'dir.

Türkiye Komünist İşçi Partisi olmadan, proleteryanın yüce tarihsel-politik görevlerini başarıyla yerine getirmesi; devrimci sınıf, teori ve örgütte güçlü olabilmesi; işçi sınıfını temel alan ve tüm topluma hitap eden etkin bir siyasal faaliyet yürütmesi; böyle bir faaliyetin güvencesi ve yürütücüsü olarak ihtilalci sınıfı örgütlemesi; modern ücretli kölelik düzenini tasfiye etmesi, sosyalizme ve komünizme ulaşması olanaklı değildir. İşte bundan dolayıdır ki Lenin'in "proleteryanın örgütten başka silahı yoktur" sözleri bizler için büyük anlam taşımaktadır.

O halde Türkiye Komünist

İşçi Partisi'ni savunmak; yüceltmek; emperyalizme, oportünizme ve reformizme karşı sınıf düşmanlığı beslemek, her komünist'in görevidir. O halde Türkiye ve Avrupa'da yaşayan tüm Türk, Kürt, Çerkez, Laz, Ermeni, Süryani, Arap halkları Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kıvıllı bayrağı altına da ihtilalci mücadeleye çağırıyoruz.

Biz Belçika'da yaşayan komünistler olarak bu sorumluluğu üstlenecek ve görevlerin hakkını verecek ihtilalci ruhu kendimizde bulmaktayız.

**Şan Olsun Türkiye
Komünist İşçi Partisi'ne !!
Marksizm-leninizm yüce
ideolojisi doğrultusunda ileri
!!**

**Herkes TKİP'nin kıvıllı
bayrağı altına !!**

**Belçika'dan
TKİP taraftarları**

Partiyle Yaşamak

Gönül vermek bir güzele, yaşamak delicesine, paylaşmak ölürcesine. Bir de bu gönül verdiği değerlerin en güzeli ve en yücesiyse, herşeye değer olansa, o zaman onurun ve gururun en güzelini yaşarsın.

Biz gönül verdik bir partiye. Türkiye proletaryasının öncüsü TKİP'ye. Bunun gururunu yaşıyoruz. Öncüye sahip olmanın sevinci herşeye değer. Marksist-leninist doğrultudan şaşmadan gidebilmek ve devrimci sınıfı yaratma mücadelesi artık çok daha güçlüdür. Çünkü sermayeden bağımsız bir sınıf hareketi yaratmanın acil ihtiyacı karşılandı. İşçi sınıfı artık komünist öncüsüne sahiptir. Komünist işçi partisi proleter sosyalizmin temsilcisidir. Bundan dolayıdır ki, küçük burjuva devrimciliğinden ve küçük burjuva reformizminden her kopuş, kafasını kaldırdığında komünist işçi partisini görmektedir.

Partiyi kazandık, partiyle devrimi kazanacağız. Kıvıllı bayrağın altında toplanmanın onurunu yaşıyoruz. Çürümüş düzenin yıkılışını, kapitalist devletin parçalanıp yerine proletarya diktatörlüğünün geçişini. Yaşama mücadelesi şimdi komünist işçi partisiyle çok daha güçlü. Bizler de kapitalizme karşı işçi sınıfının komünist işçi partisinin önderliğindeki mücadelesine, parti düzeyinin gereği olan bir enerji ile katılacağız.

**Yaşam TKİP!
Yaşam sosyalizm!**

Mücadele postası

Bakış açısı

Komünizmin ne olduğu, komünistlerin amaçları konusunda düne kadar hiçbir bilgisi olmayan, Allah'ın varlığına ve birliğine inanıp bu utku uğruna ölebilecek bir insandım. Belki de sırf bu düşüncelerimden dolayı solcuları bile çok itici görüyordum. Komünizmin felsefesini benimsemiş parti ve parti militanları ise, benim için sadece bu ülkenin gelişmesini istemeyen vatan karşıtı boş beyinlerin bileşimiydi.

Komünist işçi partili arkadaşımınla tanıştıktan sonra nasıl olduğunu hala anlamış değilim, ama son günlerde belirttiğim düşüncelerimin ne kadar boş ibarelerden oluştuğunu geç olmuş olsa da anladım. Burjuva iktidarının milyonlarca klasik kölesinden biri haline dönüştürüldüğümü anlayamamanın verdiği burukluğu, bu iktidara karşı tepki göstermemekle birlikte tepki gösterenlere yardımcı olamamak daha da artırıyor. Ama yine de hatanın ne bende ne de benim gibi milyonlarca insanda olduğunu zannetmiyorum. Çünkü burjuvazinin profesyonelce yaptığı sömürü siyasetinin kurbanları konumundayız. Komünizmin bize öcü olarak gösterilmesi de bu siyasetin en güzel örneklerinden biridir. Komünizmin amacı ve bu amaca yönelik, ben ve benim gibi milyonlarca işçi-emekçi insanın haklarını korumak uğruna birçok şeylerini, hatta ve hatta canlarını feda eden bu insanlara karşı olan

manevi desteğim sonuna kadar devam edecek. Bu birliğe kişisel olarak katılmamamın tek sebebi de her ne kadar komünizmin kimsenin dinine karşı bir artniyeti olmadığını bilmeme rağmen aramızdaki inanç farklılığıdır.

Komünizmin yaratmaya çalıştığı yaşama ve kurmaya çalıştıkları dünyaya her ne kadar çok zor ulaşılacağını düşünsem de umarım bir an önce ulaşılır. Ancak bu amaçlara ulaşılınca, ben ve benim gibi milyonlarca insan yaşama hakkını elde etmiş, bugünkü oyunun basit piyonları olmaktan kurtulmuş olur.

Artık bu meclis çatısı altında yönetilmenin ne kadar iğrenç olduğunu, bizi burjuvazinin paralı köleleri haline kimlerin dönüştürdüğünü ve böyle devam etmesini isteyenleri, emekçi insanın sırtından gayrimeşru olarak kazandıkları paraları İsviçre bankalarında dolaştırıp “ben bu ülke için yaşıyorum” diyenleri, illegal örgüt mensuplarını bize vatan haini olarak gösterenleri, hakkını almak isteyen işçilerin kimler tarafından ve niçin coplatıldığını, annemin, bacımın başörtüsü ile uğraşarak suni gündem yaratmak isteyen lağım farelerini, asıl şehit katillerini, Güneydoğu'nun organizatörlerini, dini kendi emellerine alet edenleri, insanları sırf düşünceleri yüzünden demir parmaklıklar ardına atınları, bugüne kadar ben ve benim gibilere aptal

muamelesi yapan tüm bu kalemlerin tanımak zorunda olduklarını herkesin bilmesi gerekiyor.

Şu anda belki hayal olarak beynimin bir köşesinde kalacak ama yine de belirtmek istiyorum. Burjuvazi iktidarı ile yapılan bu soğuk savaşa Türk'üyle, Kürt'üyle; sağcısıyla, solcusuyla; komünistiyle hep beraber tek yumruk olarak mücadele edilmesi gerek. Aksi takdirde naçizane fikrimce beyan etmek istiyorum, asla başarıya ulaşamaz. Çünkü karşımadaki kuvvet küçük kitleleri etkisiz hale getirebilecek kadar güçlü, artık burjuvaziye karşı yapılan eylemleri gerek medya gerek diğer birimlerini kullanarak halkın gözünde öcü olarak gösterme başarısını gösteriyor.

Farklı düşünceleri güdüp de asıl meseleleri görmeden birbirleri ile uğraşan kitleler olmaktan vazgeçilmesi gerekli. Sömürü siyasetinin en büyük kozu farklı düşünceleri birbirinin karşısına koyup çatıştırıp suni gündemlerle oyalamaktır.

Önce birlikteliği sağlayıp onun ardından galibiyeti düşünelim. Manevi olarak da olsa aranızda olmak çok güzel.

Allah yardımcınız olsun, teşekkürler.

Solcu değil, Kürt değil, sağcı değil, komünist değil, sadece bir insan

Gücümüzün kaynağı birlik, dayanışma ve mücadeledir!

Günümüzde büyük oranlarda işçi kıyımı gerçekleşiyor. İşten çıkartmalar, hak gaspları sürüyor. Buna neden olarak da kriz gösteriliyor. Krizi yaratan kapitalistler daha çok verim, daha çok kar anlayışı ile birbirleri arasında bir yarış başlatıyor. Bu yarışta biri diğerini yarıştan saf dışı bırakmak istiyor. Stoklarda biriken mal elde kalınca işten çıkarmalar başlıyor. Bunun adını da kriz koyuyorlar. Bununla beraber yine de birbirlerini koruyorlar, çünkü kapitalist sistemi ayakta tutmak da istiyorlar.

Birçok yerde sendikasız çalışan işçi var. Bunlardan biri de Önaysan. Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Önaysan, metal üzerine bir fabrika. Burada patron işçileri istediği gibi yönlendiriyor. İnsanlar haklarını aramaya korkuyor. İşten çıkarılma tehlikesi onları birçok haklarından mahrum ediyor. Adam kafasına göre 3 ayda bir %3, %5'lik bir zam veriyor. Burada daha önce başlayan sendikalaşma hareketleri patron tarafından durdurulmuş. Birçok işçi işsiz bırakılmış. Şimdi ise hiçbir işçi harekete geçmiyor. Bunun yanı sıra patron verimi daha çok artırmak için ay sonunda çok çalışanları ödüllendirme adı altında birer altın dağıtıyor. İşçiler istemeden de olsa bir yarış içine giriyor ve patron onları birbirine ezdiriyor. Altınları da kendisine yakın olan adamlara veriyor.

Bir ay önce yeni zamlar açıklandı. Bir

hareketlilik başladı ama çoğunluğun katılımı sağlanamadı. Bunda patronun oynadığı bir oyun olan bölümler arası zam farkı etkili oldu. Fabrikada bölümler var, bu bölümleri birbirinden ayrı tutuyor onların birleşmesini önüyor. Mesela kaynakhaneye %10 zam veriyor ise preshaneye %5 zam veriyor ve onların aralarını açıyordu. Biraraya gelenler arasında da şöyle bir tartışma geçiyordu; yeni işçiler eskilere sen onyıllık işçisin sen önden git seni destekleyelim diyor, eski işçilerde ben %10 zam aldım, siz %5 zam aldınız siz önden gidin sizi biz destekleyelim gibi tartışmalarla işin içinden çıkılamıyordu. Fazla göze batanlar; yani bu çalışmayı yürütenler de yalancı iki şahitle yasal yollardan işten çıkarılıyordu. Bu işçilerin altyapısı olmadığı için bu duruma düşüyorlardı.

İşçilerin arasındaki kopukluğun sebeplerinden bir diğeri ise geçmiş süreçlerde sendikal harekete katılmış bazı işçilerin “o kadar uğraştık birşey yapamadık bundan sonra da birşey olmaz” diye umutsuzluğa kapılmış olmalarıdır.

İşverenin oynadığı oyunların ardı arkası kesilmiyor. 18 yaşından küçük olan işçi arkadaşların maaşları asgari ücretin biraz üzerinde veriliyor, sigortaları yapılmıyordu. Zam zamanı geldiğinde ise senin sigortanı yaptık deyip üç-beş kuruş zamlarla geçiştiriyorlardı. Önce 18'ini aşmadığı için sigorta yapamıyoruz diyorlardı, zam vakti gelince nasıl

yapıyorlar acaba? Belli ki sermaye saldırılarını hangi yoldan olursa olsun pervasızca devam ettiriyor.

İşten atılmak için bahanelerden biri de kriz. Hem kendileri yaratıyorlar krizi, hem de bunu işçilere ödetmeye çalışıyorlar. İşçiler mi, üretim daha çok üretim dedi? Hayır! O halde gözlerini para hırısı bürümüş sermaye sadece ve sadece kendisini düşündüğü için yarattı krizi. 216 kişinin çalıştığı bu fabrikada saldırılara verilen cevap kocaman bir hiç. Sermaye insanları öyle bir püskürtmüş ki, gözlerine öyle bir perde çekmiş ki kendilerine yapılanları ya görmüyorlar ya da tepkisiz kalıyorlar.

Burda üç-beş kişi ile birşeyler yapmaya çalıştık. Bu seferlik olmadı ama henüz herşey bitmedi. İşten atılmayanlar benim ailem var işten atılırsam ne yaparım gibi sözlerle geride durdular. Bir hafta sonra da onlar atıldı. Sanırım bu diğer işçiler için öğretici bir ders olmuştur. Sermayeye karşı tek gücümüzün birlik, dayanışma olduğunu bilmeli herkese öğretmeliyiz.

Gelecek güzel günlere Türkiye sosyalizmle girecek!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Krizin faturası kapitalistlere!

Krizi biz yaratmadık, faturasını biz ödemeyeceğiz!

İşten atılan K.B. okuru işçiler

**80 yıl önce Alman burjuvazisi tarafından katledilmişlerdi.
Bugün emekçilerin bilincinde ve mücadelelerinde yaşıyorlar.**

*"Berlin`de düzen sürüyor!
Sizi budala zaptiyeler!
Kum üzerine kurulu sizin `düzeniniz`.
Devrim daha yarın olmadan,
`zincir şakırtıları içinde doğrulacaktır!
Ve sizleri dehşet içinde bırakıp,
trampet sesleri arasında
şunu bildirecektir;
`Vardım, varım, varolacağım!`"
Rosa Luxemburg, 14 Ocak 1919*

*"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik...
Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir,
yürek ve can demektir,
Proleter devrimin arifesi ve eylemi demektir.
Çünkü Spartaküs zafer özlemini,
sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir..
Bunlar elde edildiği zaman,
Biz ister yaşayalım ister yaşamayalım,
programımız yaşayacaktır ve kurtulan
halkların dünyasına egemen olacaktır.
Herşeye rağmen!"
Karl Liebknecht, 15 Ocak 1919*

"Vardım, varım, varolacağım!"

Kızıl Bayrak